

Barbara Benedict

Precept
DRAGOSTE
SI ONOARE

Prolog

„Slab, slab, slab.“

Lady Sarah, contesa moștenitoare de Fairbright, parcursese lista logodnelor apropiate cu profund dispreț. Odată răspundea cu plăcere invitațiilor; acum, însă, în ultima vreme, fiecare plic pe care îl deschidea îi provoca o migrenă. După încă o noapte timpită la familia Almack – sau mai rău, la vreun muzical, unde femeile, dindu-și ifose, ciripeau ca păsările tropicale – și Sarah se retrăgea din sezon.

Numai că, din nefericire, nu avea unde să se ducă. Nepotul ei, Richard, se însura, în curînd, și nu se putea baza pe el să repare casa de pe moșia familiei Fairbright. Sarah, așa egoistă și ego-

centrică cum o credeau mulți, își spuse că Richard și Andrea Gratham voiau și ei – și meritau – un an bun.

Zimbi când își aduse aminte în ce mod machiavelic îi unise. Era atât de distractiv să potrivești perechile, iar ea le potrivea de minune. Poate că ar reuși să...

Înviorată brusc, își spuse că, în toată Londra aia mare, trebuia să profite cineva de priceperea ei, vreun suflet singuratic care încă nu și-a găsit perechea. Dar cine?

Se sprijini în baston și se ridică în picioare, ignorând pocniturile oaselor îmbătrânite. Nepotul ei, Horatio, era de însurat, dar gândul că ar procopsi vreo femeie, cu un prostănac ca el, îi întorcea stomacul pe dos.

Honor Drummond. Când se gândi la ea, Sarah zimbi ca o psică în fața șoarecelui captiv. Își aduse aminte scandalul provocat în oraș de nepoata și fina ei, în ultima vreme. Honor făcuse o pozna atât de mare, încât tatăl ei o surghiunise la o mătusă, în Scoția.

Îl sună pe majordom, hotărâtă să-l cheme pe generalul Drummond cât se putea de repede. Exilul lui Honor durase deja destul și trebuia să îi spună acest lucru și tatălui ei. Acum era timpul să-i găsească fetei un soț.

Și singurul lucru care mai rămăsese de făcut era să aleagă fericitul.

1

Cu intenția de a trage un pul de somn – ceea ce părea aproape imposibil aici, la Pithnevel House – Geoff aranja pernele de pe canapeaua imensă a mătușii Maude, într-o poziție mai confortabilă. Alesese biblioteca pentru că era cel mai potrivit loc de refugiu, departe de camera de lucru a unchiului lui. Canapeaua o alesese pentru că era orientată către rafturi și nu către ușă. Dacă l-ar fi găsit unchiul Cyrus, Geoff știa că ar fi fost forțat să asculte îndelung despre faptul că își neglijase, îngrozitor de rău, noile sale responsabilități.

Geoff era de altă părere. Noua sa situație nu

era chiar ceea ce se așteptase el. Ce rost avea un venit mai mare, dacă era nevoit să-și îngroape banii peșin în Lennox Hall, care, oricum, se ducea de ripă. Ce vină avea el că fostul proprietar, distrus de moartea tinerei sale soții, își lăsase treburile – și pe el însuși – în paragină?

„La urma urmei, și eu am lacrimi de șters”, își spuse Geoff neliniștit, în vreme ce se întindea pe canapea. Cu ce se alesese din toți anii aceia, pe care îi petrecuse învățând să fie un terchea-berchea, să devină un crai? Acum, doar din cauză că o rudă îndepărtată se sufocase cu un os de pui, era nevoit să renunțe pentru totdeauna la existența lui egoistă, cu care se obișnuise.

Cu siguranță că astfel gîndea unchiul Cyrus. Ca și mătușa Maude, care avea în permanență o listă interminabilă cu fete bune de măritat. Toată lumea făcea reclamă căsătoriei, ca și cum aceasta ar fi fost vreun elixir fermecat care l-ar fi putut cuminti.

Cu mîinile sub cap, Geoff își pironi privirea în tavan. Slavă Domnului că nu aveau de unde să știe că fusese la un pas de a face o cerere în căsătorie. Fusese umilitor ca aleasa inimii sale să-l părăsească pentru cel mai bun prieten al lui, Richard.

În timp ce se gîndea la Andrea Gratham, Geoff avu o strîngere de inimă. Întotdeauna își imaginase că Andy va aștepta, pînă cînd și el va decide să se însoare, dar, vail invitația pe care o găsise pe masa din vestibul îi dovedise cît de prost fusese. Richard și Andy făceau o pereche

reușită, nu putea să nege acest lucru, dar, la dracu'!, de ce trebuia să fie el mereu vîoara a doua?

„Viața e prea scurtă ca s-o irosești compătindu-te”, își spuse el, încercînd să găsească din nou o poziție convenabilă în care să așeze pernele; ar fi putu foarte bine să tragă un pui de somn. Chestiunea asta de suflet era o treabă prea obositoare.

– Cine? se auzi vocea verișoarei lui, Iris, de dincolo de ușă. Hai, Hermione, spune-mi cine vine în oraș?

Sora ei oftă.

– Of, mai bine e să rămînă secret. Cred că am să te las să aștepți pînă cînd va anunța tata.

Lui Geoff i-ar fi plăcut să devină invizibil. Se miră cum de îi trecuse prin cap că biblioteca ar putea să fie un loc de refugiu. Nici un loc nu era suficient de sigur, atîta timp cît birfitoarele acelea bîntuiau prin saloane.

Verișoarele lui încă mai nutreau speranța că ar putea prinde în laț vreun soț, dar, în cele trei sezoane de vînătoare care trecuseră, Iris și Hermione nu se aleseseră cu nimic. Nici măcar pe aproape de o cerere în căsătorie nu ajunseseră, deși își încercaseră norocul cu bunii lui prieteni, Foxley și Bellington.

– Ai face mai bine să-mi spui odată, îi ceru Iris, bătînd iritată dintr-un picior, altfel te spun tatei că ai tras din nou cu urechea la ușa de la cabinetul lui.

– Pîricioaso, șuieră Hermione printre dinți. Prea bine, am să-ți spun, dar nu aici, lingă ușă.

Nu vreau să audă servitorii.

Geoff scoase un mîrîit înfundat și se afundă mai adînc în pernele mari, pufoase, sperînd că ar mai avea o șansă să nu fie descoperit. Deocamdată, verișoarele lui nu erau decît niște voci și, ținînd seama și de coniacul pe care îl băuse, în scurtă vreme ar fi reușit să facă abstracție de tipetele lor.

Se făcu mic cînd se auzi căzînd un buștean în foc, cu un zgomot care ar fi fost suficient să scoale un mort, dar fetele rămaseră nemișcate pe scaunele lor, cu rezemătoare pentru brațe, din fața șemineului. Prinse de flecăreală, cu siguranță că n-ar fi auzit nici măcar un tun care ar bubui lîngă urechile lor.

– Ei bine, Iris, tata a vorbit cu lordul Frampton.

– Frampton? De la Ministerul de Război? Oh, Doamne, atunci înseamnă că ființa aceea cumplită, care se numește Napoleon, a evadat? Doar nu vrei să spui că el este acela care vine în oraș?

Hermione pufni pe nas.

– Vorbești prostii; ca și cum s-ar sinchisi cineva de dezastrul politic pe care le place bărbaților să-l creeze. Eu îți vorbesc despre scena socială, dragă surioară. Sezonul acesta se anunță ca cel mai palpitant din cîte au fost vreodată.

Geoff, căruia aluzia la Corsican îi trezise interesul, se așeză, dezamăgit, la loc.

– Termină-ți odată povestea, Hermione, altfel jur că scol toată casa în picioare.

Geoff se cuibări iarăși, ca pentru a preveni țipătul anunțat, care întirzie să se audă, datorită

lui Hermione; aceasta se apropie de fața cabalină a sorei sale.

– Dacă ții să auzi toată povestea, n-ai să faci una ca asta, mai ales că ai putea să afli că Frampton ne-a oferit mijlocul prin care ne putem răzbuna. Sau nu vrei să-l vezi pe vărul nostru căindu-se că i-a spus lordului Foxley că sforăi?

– Se înțelege că vreau să mă răzbun. Dar să nu-mi spui că Frampton are de gînd să-l trimită pe Geoffrey să lupte în Franța.

Cuprins de un val de euforie, Geoff se închipui gonind pe un cîmp de luptă, agîtînd o sabie în mină. Ca oricare bărbat, visa că nimicește cavaleri, că nu coboară de pe cal pînă cînd nu se pierde și ultimul licăr de lumină a zilei, sau că își salvează domnița aflată în pericol.

Hermione îi stinse visarea cu un sforăit disprețuitor.

– Geoffrey nu poate fi supus capriciilor războiului din cauza poziției pe care o are. Cerule, Iris, pe ce lume trăiești? El și tata se ceartă tot timpul pe tema asta.

Iris oftă – deși mai superficial decît Geoff – și dădu glas gîndului care o chinuia atît de mult:

– Atunci, te implor, spune odată ce vrei să spui.

– Honor Drummond.

Pentru Geoff, acest nume veni ca o plesnitură de bici. Se ridică, uitînd de prezența fetelor și chiar și de vijîiala din cap, datorată coniacului. Furia îl înnebunea, ca și cum, în clipa aceea, și nu cu cinci ani în urmă, femeia al cărei nume fusese

pomenit îl făcuse de ris în fața întregii lumi.

Geoff se întorsese din străinătate de curînd. Se afla în oraș pentru a participa la ceremonia de căsătorie a bunului lui prieten, Jeremy Wharton. Cînd femeia aceasta adorabilă ieșise în grabă, din casa pe care o avea lady Sarah la oraș, și îl rugase cu lacrimi în ochi să gonească pînă la cea mai apropiată stație de trăsuri, îngăimînd ceva despre o rubedenie aflată pe moarte, Geoff se transformase pe dată în cavalerul ei protector și se simțise prea fericit ca să se plîngă.

Abia cînd începuse să mîne cali și generalul Drummond îi strigase, din spate, Geoff își aminti de bunele maniere, de logica și de furia justă a unui tată. Cum stătea acolo, încercînd să se aplece de general și de Jeremy Wharton, care era la fel de mîhnit, pentru că, după cum a ieșit la iveală, de el fugea miss Drummond, domnița cea fără de inimă o ștersese încet. Fără mulțumiri, fără regrete, coborîse și lăsase întreaga vină să atîrne de umărul lui Geoff.

– E imposibil ca Honor Drummond să se întoarcă la Londra, spuse Iris, rostind cu voce tare, pentru a doua, oară ceea ce Geoff însuși gîndea. A fost exilată în Scoția.

– A fost. Cînd te gîndești cîtă suferință i-a pricinuit tatălui ei, cu purtarea scandaloasă pe care a avut-o, generalul ar trebui să fie sfînt ca s-o ierte. Dacă aș fi fost eu tatăl ei, poți fi sigură că și-ar fi petrecut tot restul zilelor printre scoțienii ăia neciopliți, pentru că e cît se poate de limpede că acolo-i locul ei.

Dacă Iris aducea a cal, Hermione părea o găină fără astîmpăr, gata oricînd să scormonească în necazurile altora. Deși, se apostrofă repede Geoff, în cazul domnișoarei Drummond, cloncăitul Hermionei era perfect justificat.

– Dar nu înțeleg, Hermione. Ce are a face povestea asta cu Geoff?

Geoff se apropie și se aplecă ușor, pentru a auzi mai bine.

– Ei bine, continuă Hermione, pe un ton conspirativ, dar fără să slăbească intensitatea vocii, Frampton a luptat cu generalul pe continent și acum vrea să-i vină în ajutor. Din nefericire, relațiile cu femeii decente îi lipsesc lui Frampton, așa că nu poate să-i asigure fetei prietenului lui compania de care are nevoie.

– Tot nu văd ce amestec are Geoffrey.

– Nu Geoffrey, neghioabo! Miss Drummond va sta prin preajma noastră. Tu și cu mine, Iris, trebuie să-i fabricăm un aer de respectabilitate.

– Nu!

Tulburarea pricinuită de faptul că, din nou, el și Iris împărtășeau același gînd se transformă într-o sperietură de moarte, cînd își dădu seama că îi zburase cuvîntul din gură fără voia lui.

De această dată, ambele verișoare scoaseră un țipăt pătrunzător. Geoff nu mai avea ce să facă: acum nu-i mai rămăsese decît să participe și el la conversație.

– Ai coborît și mai tare în ochii mei, Geoffrey Stone.

Luînd o poză bătoasă de indignare, Hermione

se ridică și ea în picioare, înălțînd nasul atît de sus, încît n-ar fi fost mare lucru să înceapă să-i singereze.

– Să tragi cu urechea la flecăreala noastră. Rușine să-ți fie!

– Nici pomeneală de așa ceva, spuse el detașat, reușind să scoată un căscat neconvîngător. Trăgeam un pui de somn. Voi m-ați deșteptat cu trăcăneala voastră.

Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decît să le zburlească penele, motiv pentru care, probabil, le spusese lui Foxley și Bellington despre sforăituri.

Hermione, cea care vorbea mai tot timpul, își călcă pe inimă și zise:

– Fie precum spui, oricum nu e treaba dumitale. De îndată ce se încheie reparațiile la Lennox Hall, ai să pleci.

– Oh, nu știu, s-ar putea să-mi amîn plecarea. Perspectiva de a-i ține companie domnișoarei Drummond este de-a dreptul incitantă.

Bineînțeles că nu credea nici el ce spunea, dar cine ar fi reușit să reziste plăcerii de a le lua în zeflemea?

– Peste cadavrul meu. Află că Iris și cu mine am decis să o luăm sub aripa noastră ocrotitoare. Adică, o să veghem ca tu și purtările tale desfrîinate să nu ajungă prin preajma biete fete.

Expresia de groază de pe fața lui Iris dovedea că era pentru prima dată cînd auzea despre decizia de care vorbea Hermione.

– Dar Honor Drummond, Hermione? șuieră ea. Ai uitat ce-am vorbit?

– Potrivit celor spuse de Frampton, Iris, fata este cumințită. Mătușa ei, Regina, este calvinistă ferventă, după cum știi, și apoi se spune că a făcut din miss Drummond o fată atît de blîndă și de docilă. Încît nici măcar tatăl ei n-o mai recunoaște.

– Dar, Hermione, a scos peri albi guvernantelelor pe care le-a angajat tatăl ei, generalul. A jucat jocuri de noroc și a pariat pe aproape orice. Păi, s-a vorbit chiar și despre un duell!

Hermione, clipind, își îndreptă ochii cenușii și stinși către Geoff.

– Nu te speria, îi spuse ea, cu toată dulcegăria de care era în stare. Sub influența noastră, miss Drummond va deveni un model de corectitudine, astfel că îndrăznesc să spun că, în scurtă vreme, toată lumea din oraș va vorbi despre noi.

Geoff pufni. Dacă se va vorbi despre verișoarele lui în oraș, acest lucru nu se va datora decît faptului că Honor Drummond le va încărungi și pe ele.

– Lupul nu-și schimbă năravul peste noapte, Herm, se simți el dator s-o povățuiască. Ai fi mai isteată dacă te-ai debarasa de promisiune, cît mai poți.

– Și s-o las la bunul plac al frivolității dumitale? Nu prea cred că am să fac așa ceva. Iris și cu mine avem de gînd s-o mărităm în iunie.

Cum mătușa Maude era o femeie cu scaun la cap, iar unchiul Cyrus – deși își cam ținea nasul pe sus – știa să recunoască adevărul, atunci cînd era prea evident, mintea lui Geoff nu reușea să

înțeleagă cum de puteau fi atât de timpe fetele lor.

– Ai prea mare încredere în tine, Herm. Fata e mare pacoste. Păi aş putea să jur, în orice clipă, că nu s-a cumițit mai mult decît mine.

O spusese numai în chip de sfat, dar Hermione o luă ca pe un afront.

– Ești grăbit întotdeauna să dai sfaturi altuia, îi spuse ea răspicat. Mă întreb dacă reușești să te înfrînezi de la joc.

– Doar nu vrei să spui că sînt jucător? Vai, vai, Herm. Credeam că știi că oamenii cumsecade nu pariază niciodată.

Hermione pufni din nou, vizibil încurcată, dar hotărîtă să nu o arate. Acum își amintea cu siguranță cît de des răspunsese și pierduse la provocări similare.

– Nu se poate spune că joci jocuri de noroc cînd o faci numai cu cei din familie. Este mai degrabă un.... schimb prietenesc.

– Aha.

Geoff își ascunse un zîmbet, curios să vadă cît de departe poate ajunge Hermione.

– Și cît de prietenesc ai de gînd să-l faci?

– Poftim?

– Pariul, Herm. Pe cît joci?

– Nu ne provoca, Geoffrey. Nu vrem să-ți luăm banii. Mai bine am juca pe favoruri.

– Nu mai spune?

– Chiar așa. În ceea ce te privește, trebuie să născocesci o cale prin care să-i convingi pe lorzii Bellington și Foxley să danseze cu noi. Ne place la nebunie să dansăm.

În timp ce Hermione se întorsese spre sora ei și îi zîmbea triumfătoare, Geoff rămase pe gînduri, clătînd neîncrezător din cap. Ar fi fost greu să-i convingă pe Jamie și Adam să stea într-o încăpere în care se aflau ele, darmită să mai și danseze cu ele. Pe lîngă asta, cei doi aveau să fie de neclintit de lîngă gemenele Gratham, deoarece așteptau nunta sorei lor cu Richard, ca să-și facă publice planurile matrimoniale. Totuși, din moment ce verișoarele lui habar n-aveau de moartea iminentă a speranțelor lor, Geoff nu avea de gînd să le spună. Știa doar ce soartă are acela care aduce vestea rea.

Pe lîngă asta, se simțea și ușurat că nu-i ceruseră cali, așa cum ar fi făcut-o orice cunoștință de sex bărbătesc. Îi erau ca și cum ar fi făcut parte din familie și nu putea să-și lase bătrînii prieteni în mîinile verișoarelor lui.

– S-a făcut, spuse el repede, de teamă ca ele să nu apuce să se răzgîndească.

– Și dacă miss Drummond *nu* se mărită, ce primesc?

– Oho, o va face.

Expresiile fericite de pe chipurile lor nu-i lăsară lui Geoff nici cel mai mic dubiu că nu se pricepea la pariuri, nici cît negrul sub unghie. În schimbul bucuriei de a le vedea pe picior greșit, oferise aproape orice.

Totuși, nu avea de gînd să piardă un prilej ca acesta.

– Rămîne de văzut. În orice caz, dacă pierdeți, vreau colierul Pithnevel Pearls.

– Nici gînd!

Din ziua în care bunica lor lăsase colierul verișoarelor lui, Geoff încerca să-l treacă pe numele lui. Nu că rîvnea la șiragul de bile de doi bani, înșirate aiurea, dar devenise un soi de joc să încerce să-l scoată din posesia lui Hermione, care ținea cu dinții de el.

– Exact cum am bănuț, spuse el, provocîndu-le din nou. Credeți mult mai puțin în scopurile voastre decît mine.

Hermione se îmbățșă, apoi împrumută feței ei un zîmbet zgîrcit, neconvîgător.

– Prea bine, biet nenorocit. Fie Pithnevel Pearls.

Își strînseră mîinile. Cînd aruncă o privire cîtred ușă, Geoff fu cuprins de un fior care îi coborî cu repeziciune pe șira spinării. Unchiul Cyrus se afla acolo și urmărea tăcut scena.

Fața lui Pithnevel nu exprima nimic, dar Geoff știa din experiență că, sub masca aceea aparent impenetrabilă, se puteau ascunde foarte multe. Predicile, ținute lui Geoff despre pericolele pariurilor, fuseseră numeroase și lungi, numai că, de data aceasta, virise în poveste și pe fetele omului.

– Te-aș ruga să vii în cabinetul meu, îi spuse unchiul pe un ton blind care era de două ori mai înfricoșător decît dacă ar fi ridicat vocea. Avem de discutat ceva între patru ochi.

Acestea fiind zise, se întoarse și o porni cu pași silențioși de-a lungul vestibulului.

2

– Casa din partea dreapta aparține familiei Pithnevel, spuse Frampton, cu vocea lui fonfăită. Sper din suflet că săptămîna care urmează le vei face o vizită. Hermione și Iris vor fi o companie excelentă pentru tine.

De pe partea ei de landou, Honor Drummond zîmbi șters. Era drăguț din partea lordului Frampton că își pierdea timpul, arătîndu-i orașul, dar și-ar fi dorit în adîncul sufletului, ca acest lucru să-l fi făcut tatăl ei.

Încercă să-i găsească scuze. Generalul Drummond era foarte ocupat la Ministerul de Război –

mai ales de cînd cu discuțiile acestea despre Napoleon – și treburile sale numeroase îi răpeau majoritatea timpului.

Și, totuși, în sinea ei, știa prea bine că aceste justificări erau fost bune pentru Frampton. Ade-vărul gol-goluț era că tatăl ei prefera s-o evite. Ochii care nu se vîd se uită – după acest principiu funcționase și pînă acum dragostea generalului pentru unicul său copil.

Crescută la țară, fără nici o altă companie decît niște tutori prost aleși, Honor își închipuise că toți tații își păstrează cu grijă reședințe separate. Asta ca să nu spunem că nu tinjise niciodată ca generalul să întîrzie la inspecțiile anuale pe care le făcea, că abia de aruncase o privire la puloverul pe care se căznea să i-l tricoteze, sau la acuarela la care lucra. Nu avusese cu ce să-și compare existența și, prin urmare, acceptase firimiturile pe care aceasta i le împrăstia.

Abia cînd sosise la Londra, văzuse cum se îngrijesc alți părinți de copiii lor, cum celelalte familii își împart zilnic viețile și visele. Nu era greu ca cineva să-și dea seama că toate isprăvile ei – cursele și jocurile de noroc – fuseseră doar o încercare de a atrage atenția tatălui ei. Dorise să-i observe prezența, s-o iubească. De fapt, asta era tot ceea ce își dorise vreodată.

Probabil că oftase, pentru că Frampton o privi îngrijorat.

– Ești obosită, draga mea? Cred că ar cam trebui să te duc acasă. N-aș vrea să adormi diseară la balet. Baronul nu mi te-ar mai da altă dată

în grijă.

Honor își strînse mîinile în poală și se strădui să zimbească încă o dată. Își puse toată voința la încercare pentru a se împiedica să nu urle: „Ducă-se naibii baronul ăsta!” Bietul Frampton ar fi fost șocat, pentru că, la fel ca toată lumea, credea că Honor își dorea căsătoria, care nu era departe.

Și și-o dorise acolo, în Scoția. Pusă în fața alternativei de a mai îndura încă cinci ani, sub supravegherea puritană a mătușii Regine, sau de a accepta alegerea unui soț de către general, orice căsătorie i se părea un dar ceresc. Apoi, sperase că îl va face pe tatăl ei să se ocupe mai mult de ea, dar baronul August von Studhoff se dovedise un înfumurat și un mărginit insuportabil, în vreme ce generalul, preocupat de treburi personale, îi acordase mai puțină atenție decît oricînd.

– Poate că ar fi bine să mergem acasă, îi spuse ea lui Frampton, pe un ton suficient de blînd, dat fiind faptul că îi promisese generalului că, de data aceasta, va fi o fiică model, pe toată durata sederii ei în Londra – o mireasă care împarte în stînga și-n dreapta bunăvoință – și orice s-ar fi întîmplat, nu s-ar fi oprit să-și ducă pînă la perfecțiune rolul pe care îl avea de jucat.

În timp ce Frampton îi porunceă vizitiului să întoarcă și să se îndrepte către Drummond House, Honor se gîndea că nu era chiar atît de greu să fii ascultătoare și supusă. Lă urma urmei, mai toate femeile sînt astfel și, chiar dacă toate aceste neveste nu sînt tocmai fericite, măcar nu sînt singure, așa cum era ea.

„Ar fi trebuit să mă mărit cu Jeremy”, își zise ea, încercată de o undă de regret, care se transformă în vinovăție, când își aminti cum murise pe cîmpul de luptă pretendentul pe care îl respinsese.

— Uite, îi atrase atenția Frampton. Tocmai a trecut...

Pălăvrăgea despre vreo persoană respectabilă, pe care ea ar fi trebuit să o cunoască mai bine, dar Honor abia dacă îl auzea, dusă cu gîndul la bietul Jeremy Wharton. Cît de tinără și nepregătită pentru viață fusese, ca să se poarte urît cu tinărul stingaci pe care i-l alesese tatăl ei. Cum să-i spună ea acelui străin, care abia de scotea o vorbă, că tînjea după dragoste, că nu ar fi putut să trăiască cu cineva cu care nu avea nimic de împărțit? Hotărîse, cu o logică de adolescentă, că era cu mult mai simplu să fugă.

Fusese un zbor disperat. Tot ceea ce văzuse în domnul, ușor amețit, care îi ieșise în cale, o îndemnase să scape fugind. Abia mult mai tîrziu, în cei cinci ani interminabili de exil, avusese timp să regrete că nu privise măcar o dată fața salvatorului ei.

— Există trei lucruri de care un adevărat gentleman nu poate să fugă, îi spusese, când ea îl implora să o ducă de acolo. De o domnișoară aflată în primejdie, de un rămășag sigur și de tărăboiul în care îl viră primele două.

— Ce a fost asta, draga mea?

Honor tresări cînd își dădu seama că își rosti se gîndurile în șoaptă.

— Ah, nimic, îi spuse repede lui Frampton, muș-

cîndu-și buzele.

Căpătase proasta obișnuință de a repeta aceste cuvinte. Ce spera? Oare dacă le repeta destul de des, ca pe un fel de incantație, galantul ei salvator va apărea din nou?

Clătină din cap, neîncrezătoare, nu înainte însă de a arunca o privire în jur. Era absurd să-și închipuie că l-ar mai putea vedea vreodată. Londra era un oraș prea mare și, în cei cinci ani, se întîmplaseră multe. Apoi, chiar dacă s-ar ciocni de bărbatul acela, cum putea să-l recunoască?

Singurul lucru care îi mai rămăsese de la el erau vorbele acelea, care exprimau cele trei lucruri de la care nu s-ar putea da în lături.

Geoff repeta în gînd cele trei lucruri, în timp ce se întrepta către camera de lucru a lui Pithnevel. Unchiul Jack, pungașul de la care Geoff învățase o mulțime de șmecherii, îi dăduse aceste îndrumări, cu ani în urmă. Dacă n-ar fi murit de ficat, Jack ar fi fost acum primul care să-l felicite pentru pariul pe care îl pusese cu verișoarele lui. Honor Drummond, măritată? Colierul Pithnevel Pearls era al lui și al nimănui altcuiva.

În timp ce Pithnevel se duse la biroul lui, arătîndu-i locul pe care nepotul lui îl numise, cu ani în urmă, scaunul „chestionărilor”, Geoff începu să se simtă ușor stînjinit. Încetul cu încetul, realiza cît de mult se deosebea camera de odinioară de înfățișarea lui, care era mai degrabă neîngrijită.

Primul lucru care îl uimise, între cele învățate când sosise la Londra, fusese argumentul că aspectul exterior este totul. Cu toate acestea, pantalonii lui Geoff erau acum șifonați, iar cămașa făcea cute la fiecare încheietură.

Imediat însă își găsi și scuzele. Cum ar fi putut să arate onorabil, când nu reușise să doarmă nici trei ore? Deșteptat brutal de zarva fetelor din camera vecină, nu avusese timp să se schimbe sau, cu atât mai puțin, să se bărbiească. Voise doar să tragă un pui de somn, dar toată lumea din casa aia blestemată părea că vrea să-l împiedice s-o facă.

Scuzele pe care și le găsisese pieriră, când se uită la Pithnevel și simți acea noblețe pe care nu mai unchiul lui putea s-o inspire. Pithnevel nu avea nevoie să facă mare caz de nemulțumirile pe care i le stârnea nepotul său. Nu trebuia decât să stea acolo și să fie un exemplu. La naiba, cum putea să fie atât de imposibil de nobil, într-un mod atât de modest?

Și nicăieri nu era mai evident acest aspect al personalității unchiului lui ca aici, în camera lui de lucru. Adică, acolo unde alții și-ar expune realizările, în fața tuturor vizitatorilor, Pithnevel își lăsa pereții și biroul goale. Deși era mai bogat ca un nabab, putându-și permite orice lux, mobila lui era din stejar nefurniruit, pereții erau din pin, iar draperiile, din lână. Totul era mai mult funcțional decât decorativ.

După mobilierul pe care îl avea în casă, unchiul lui putea să pară un spartan, dar Geoff des-

coperise că atât omul, cât și camera relevau o bogăție ascunsă. La o privire atentă, ieșeau la iveală un volum cu poeziile lui Shakeaspeare, așezat pe un raft, printre tratate despre război, sau un portret în miniatură al mătușii Maude, care se odihnea printre diplome și ordine de recunoaștere a diferitelor merite, într-un sertar așezat mai jos.

Geoff își înălță capul și îl văzu într-o postură impozantă, în spatele biroului, cu mâinile la spate, ca un general care își trece în revistă trupele.

– Este timpul să-ți faci un rost în viață, rosti Pithnevel.

„Uite că începe”, își spuse Geoff.

Ar fi trebuit să-și dea seama deja că unchiul lui avea să-i spună ceva la care nu s-ar fi așteptat.

– Te-am avertizat cu ani în urmă că, dacă un ceri mina domnișoarei Gratham, s-ar putea să se mărite cu altcineva.

Geoff se încordă și zise:

– Știm amândoi, la fel de bine, că, pe atunci, eram prea tânăr pentru însurătoare și prea dornic să cunosc viața.

– Faptele sînt fapte, spuse Pithnevel, fixîndu-l cu privirea. Decizia a fost luată. Ar fi pierdere de vreme să stăm acum și să ne jelim.

– Dar nu m-am jelit niciodată! exclamă Geoff, în timp ce se îndrepta în scaun.

Oricum, pentru unchiul său, părerea că se află sub limita ambițiilor, pe care ar fi fost cazul să le arate, nu putea fi schimbată.

Și, totuși, ca și altădată, cu cât se vedea mai mic în ochii unchiului lui, cu atât devenea mai ho-

tărit să-i dovedească contrariul.

– Dacă vrei să mă însor, se răsti Geoff la unchiul său, cred că aş găsi o dansatoare de operă care să vrea să mă ia de bărbat.

Pithnevel, calm, nu luă în seamă această absurditate.

– Cu cine te însori priveşte numai şi numai propria-ţi conştiinţă. Sînt mai preocupat de modul în care îţi petreci timpul, nu de căsnicia ta. Adică, vreau să-ţi ofer un post.

– Un post?

Geoff deveni brusc suspicios.

– Unde? Să fac ce anume?

– La mine. Să lucrezi la Ministerul de Război.

Mut de uimire, Geoff privi chipul unchiului lui, pe care apăruse un zîmbet, lucru rar la acest bărbat. Nu făcu nimic ca să-l asigure că auzise bine ce-i spusese.

– Postul necesită mult tact şi discreţie, continuă Pithnevel. Şi, poate, farmec. De această ultimă calitate, după cîte mi s-a spus, nu duci lipsă.

Imaginaţia lui Geoff prinse viaţă. Un post la Viena, poate? Să facă legătura între comercianţi, să fie consilierul în tratativele cu agenţii din alte ţări? Încîntarea şi surpriza îi străluceau pe faţă.

– Avem nevoie de cineva care să supravegheze o anumită persoană de sex femeiesc, urmă unchiul lui. Pentru a ne asigura că nu păţeşte nimic rău.

– De sex femeiesc? se miră Geoff, clipind. Ce persoană?

– Cred că ai întîlnit-o. Este fata generalului Drum-

mond, Honoria.

Geoff ar fi trebuit să ghicească, dar, cu gîndul la Viena, uitase să facă legătura cu faptul că auzise cine urma să vină în oraş.

– Nu, spuse precipitat. Mă tem că nu.

– Iei prea repede deciziile, băiete. Măcar fă-mi o favoare şi mai gîndeşte-te la oferta mea.

Lui Geoff îi dispăcu felul în care îl privea de sus unchiul lui şi se ridică în picioare, putînd acum să-l privească el de sus.

– Nu este nevoie să mă mai gîndesc. N-am s-o fac. Nici vorbă.

– De ce?

Chiar aşa, de ce?

– N-am nici un chef să fac pe dădaca pentru cine ştie ce progenitură bogată. Honor Drummond, Doamne fereşte! Fata are un talent remarcabil să intre în bucluc şi, după cum ştii şi dumneata, şi eu sînt la fel de priceput la astfel de lucruri.

Acestea fiind spuse, se întoarse să plece.

– Dacă acum cinci ani ai fi avut motive de îngrijorare în această privinţă, te asigur că în prezent fata este complet cumîntită. Acum n-ar mai îndrăzni să cheme în ajutor un străin, în caleaşcă.

Geoff se întoarse către unchiul lui.

– Cunoşti acest incident?

– Lucrez cu Drummond de ani de zile. Este firesc să-mi fi povestit.

– Într-adevăr, e firesc.

În sinea lui, Geoff era tulburat la gîndul că mai coborîse o treaptă în ochii unchiului lui.

- Atunci, ai putea să-mi spui cum acceptă generalul ca tocmai eu să-i fiu ciine de pază fetei lui? Nu e la fel cum ai angaja o vulpe pe post de paznic la cotețul găinilor?

- De fapt, el nu va ști de existența ta. Persoana cu care vei fi permanent în legătură va fi nașa ei, lady Sarah.

Geoff își dădu seama că rămăsese cu gura căscată, pentru că îi trebui să depună un efort destul de mare ca să-și apropie maxilarele. Mătușa lui Richard? Într-un fel, îi plăcea, dar contesa de Fairbright avea prostul obicei de a lovi cu bastonul băleții. Cum, împreună cu Richard, făcuse multe năzbîtii în adolescență, Geoff cunoscuse îndepăroape bastonul acela umblător.

- Imposibil, îi spuse unchiului său. O asemenea combinație nu poate da rezultate.

- Te rog să fii înțelegător.

Pithnevel folosea un tofî pretențios în pledoaria sa.

- Cu Napoleon liber din nou, trecem printr-o gravă criză națională. Este de o importanță covârșitoare ca generalul Drummond să fie lipsit de povara altor griji. Geoff, dacă tu ți-ai lua această sarcină, aş considera-o ca pe o favoare personală.

Instinctul de conservare îi șoptea să ție „Nici-odată!”, dar conștiința nu înceta să-i amintească faptul că unchiul lui nu-i ceruse niciodată, pînă acum, vreo favoare. La naiba, nu reușea să întrevedă nici un mijloc de a refuza.

- Nu-ți cer decît să te gîndești la propunerea pe care ți-am făcut-o, insistă Pithnevel. Poți să-mi

dai răspunsul peste cîteva zile.

- Cred că o să-mi ia ceva timp să mă gîndesc.

- Fă-i o vizită domnișoarei Drummond. Sint convins că îți va inspira încredere. Locuiește în reședința de aici a tatălui ei, din Cavendish Square.

Geoff încuviință prosteste din cap. Cînd unchiul lui se aplecă să se uite peste niște hîrtii, Geoff socoti că era un prilej bun pentru a se retrage, altfel numai Dumnezeu știe ce hotărîre mai era obligat să ia, dacă mai rămînea în încăperea un minut mai mult.

Se duse direct la grajduri ca să-și vadă caii. Deși nu puteau să-i ofere nici un sfat, adesea, în momentele cînd era tulburat, le căuta compania. Iepile acelea erau ca o adevărată familie pentru el și, spre deosebire de oameni, nu-i cereau niciodată mai mult decît voia el să dea.

O favoare, îl implorase unchiul; s-o păzească pe Miss Drummond de rău.

- Vă aduceți aminte de scena aceea? întrebă el animalele, în timp ce le mîngîia pe coame.

Se înfioră cînd se gîndi la durerea și la furia care se citeau pe fața lui Jeremy Wharton. Zece ani de prietenie, șterși într-o clipită și totul numai din cauza toanelor și egoismului unei mulieruște. Cu numai două zile mai tîrziu, înainte ca Geoff să poată da explicații sau să se scuze, Jeremy fusese chemat sub comanda lui Wellington și nu s-a mai întors din Spania.

- Honor Drummond nu aduce decît necazuri, le spuse el cailor. Dacă aş avea suficient instinct de

conservare, aş inhăma cabrioleta şi aş şterge-o naibii din oraş.

Totuşi, cu cât se gîndea mai mult la cruzimea cu care îl ademenise – se folosise de el, numai ca să-l facă să-şi trădeze cel mai bun prieten – cu atît simţea mai puternică chemarea de a face o vizită domnişoarei fără inimă. Astăzi avea în plan să se întâlnească cu prietenii lui, dar mâine după-amiază, ar putea să aranjeze o vizită-surpriză. Ar fi amuzant, dacă nu chiar foarte agreabil, să-i vezi figura în clipa cînd l-ar recunoaşte.

Zîmbi. Nu era nimic atît de serios ca răzbu-narea, dar îi surîdea ideea de a o privi cum se va pierde în momentul cînd o să afle cine va fi ciinele ei de pază.

3

Geoff stătea la intrarea în cafenea, neîndrăz-nind să intre, pentru că nu părea mai primitoare decît celelalte trei cluburi la care fusese în seara aceea. Miros înecăcios de tutun, discuţii fără noi-mă, decor cafeniu-deschis, plicticos fără măsură. De ce nu observase aceste lucruri niciodată pînă acum?

Totul era incredibil de previzibil. În fiecare sea-ră, Brummel putea fi găsit la masa lui, dădăcînd pe cineva, explicîndu-i care sînt avantajele unei cravate înnodate corect. Politicienii discutau în con-tradictoriu cu cei mai puţin superficiali, în vreme ce palavragii trebuia să-şi astupe gurile cu mîna,

ca să poată asculta bancurile deocheate.

Și acolo, în colț, ședea cel mai rău din gașcă, îngrozitorul Fortesque, cu urechea ciulită, mestecând continuu. Mincare insipidă și conversații sterile. Asta era tot ce îi putea oferi viața?

– Geoff! Pușlama bătrână, iată-te, în sfârșit!

Jamie, lord Bellington, se ridică grăbit de pe scaunul pe care stătea. Era un drac împielit Jamie și mai multe nu, dar nu exista pe lume un prieten mai bun decât el.

Dacă nu-l socotim pe Adam, lord Foxley, care se ivi brusc lângă el. Opus lui Jamie, trăsăturile lui fine, aristocratice, îl făceau să pară mai rigid decât era. Adam era aproape întotdeauna gata să facă o farsă – dacă urmările acesteia nu erau prea scumpe.

– Ziceam, bătrîne, spuse el zîmbind, în vreme ce îi întindea mîna lui Geoff, că sper că ți-ai revenit după... după cheful de aseară.

Bucuria lui Geoff se risipi și se transformă în stinghereală, cînd își aminti vag că mersese un pic cam departe cu povestea de dragoste eșuată dintre el și Andreea Gratham. Ca și cum ar fi fost și ei tulburați, cei doi domni se așezară în grabă și îi oferiră un pahar cu vin.

– Ai auzit ce se vorbește? întrebă pe nerăsuflă Jamie.

– Te și miri că auzi cîte ceva, îl tachină Adam, cînd doar despre tine se vorbește mai tot timpul.

Jamie zîmbi.

– Ar trebui să fiu surd, să nu aud că Honor Drummond s-a întors în oraș.

Geoff strînse piciorul paharului. De ce naiba trebuia ca toate conversațiile, din ultima vreme, să se refere la femeia aia infernală?

– Orice persoană de vază vorbește despre asta, continuă Jamie. Păi, nu-ți amintești cînd l-a provocat pe Horatio Duncan la o cursă de cabriolete?

Nu era cineva mai penibil decât vărul lui Richard. Era greu de spus dacă Horatio era mai prost, cînd paria, sau atunci cînd își alegea hainele.

– Bietul Horatio, continuă Jamie rîzînd, cu o expresie care arăta că nu îl simpatiza cine știe ce pe cel despre care vorbea. Și-a închipuit că, dacă ea nu are o trăsură a ei, nu putea s-o piardă? N-avea cum să știe că ea își pusese în cap să fure un faeton.

Aha, deci acum putea să mai adauge și hoția la crimele femeii ăsteia.

– Eu am auzit, spuse Adam, că Drummond i-a acordat fiicei lui permisiunea de a folosi caii și trăsura lui.

– I-a oferit după aceea, după ce trimisese deja jumătate de regiment în căutarea lor.

– Da, dar pretinde că uitase că-i oferise fetei lui. Jamie scoase un fîrîș ironic.

– O spune ca să iasă basma curată. I se pare că lumea se uită de sus la el. Și nici nu-i de mirare, după felul în care îl umilește lady Sarah. Un simplu soldat, căsătorit cu cineva din gloriosul clan Fairright.

Geoff îl înțelegea pe Drummond. Nu exista pe-deapsă mai cumplită, pentru un soldat sau un nobil, deopotrivă, decât să-și piardă demnitatea în

fața celorlalți, și, în privința aceasta, el însuși avu-
sesse probleme, cauzate tot de miss Drummond.

– Apoi, continuă Jamie zimbitor, a avut loc in-
cidentul acela, care l-a convins pe general s-o
îndepărteze.

Stinjenit, Geoff își făcu de lucru, umplind paha-
rele goale. Fusese sigur că nimeni, în afara per-
soanelor implicate direct în povestea aceea
rușinoasă, nu aflase de cele întâmplate, și, totuși,
mai întâi adusese vorba unchiul lui, iar acum și
prietenii lui. Nu-i mai rămânea decât să aștepte ca
Fortesque să atace subiectul.

– N-o să știm niciodată ce s-a întâmplat, de
fapt. Pare o afacere dintre acelea care se muș-
malizează.

Înainte, însă, ca Geoff să se poată liniști, prin-
zind curaj după cuvintele lui Adam, Jamie zimbi
cu înțeles. Lordul Bellington avea o slăbiciune pen-
tru poveștile frumoase, îi plăcea atât să le audă, cât
și să le spună.

– Și trebuie să iasă bine. S-a zvonit...

– Întotdeauna apar zvonuri, nu-i așa?

– Bine spus, consimți Jamie, mai ales că, în
cazul de față, amănuntele par cam trase de păr.
E de mirare că miss Drummond – chiar și ea – să
aibă îndrăzneala să oprească trăsura unui străin,
la ora aceea din noapte.

Geoff înghetă.

– Greu de crezut, într-adevăr.

Adam ridică nasul acvilin, luând o poză ofen-
sată înainte de a continua:

– Care gentleman adevărat ar consimți la așa

ceva? Gândiți-vă la urmări. Fetișcana nu și-ar mai
putea arăta fața prin Londra, în veci!

Geoff era încurcat. Toate bune și frumoase,
dar Adam și Jamie nu băuseră coniac și nici nu
sufereau de mania cavalerului neîntinat.

– Chiar așa, se auzi o voce lângă umărul lui
Geoff. Și eu i-am spus exact aceste lucruri lui
miss Drummond.

Geoff se întoarse ca să-l vadă pe cel care vor-
bise, dar mai bine nu-l vedea. În spatele lui se afla
Fortesque, îmbrăcat ca de obicei, la șapte ace, și
cu mulțumirea de sine care nu-i părăsea niciodată
chipul.

Lumea îl găsea destul de simpatic, dar, pentru
Geoff, Fortesque era ca un ghimpe. De la prima
întâlnire, intraseră în competiție și, indiferent de situa-
ție, nu scăpa prilejul de a dovedi că este mai bun.

– Să nu suflați o vorbă nimănui, continuă For-
tesque, aruncând o privire nerăbdătoare, în timp
ce se așeza, neinvitat, la masă. Am fost astă-sea-
ră cu miss Drummond. Mi-a destăinuit că ar fi făcut
orice ca să scape de măritișul cu bătrînul Wart.

– De la tine au pornit zvonurile?

Fortesque îl privi pe Geoff cu aceeași anipatie
cu care și acesta se uita la el.

– Bineînțeles că nu, Stone. Eu...

– Ar trebui să i te adresezi altfel acum, îl corec-
tă Adam. Este contele de Lennox.

Fortesque făcu abstracție de cele auzite.

– Eram acolo, cînd s-a hotărît să fugă. Ca să
fiu sincer, eu i-am dat ideea.

Zimbetul i se ofili pe chip, cînd își dădu seama

că auditorii nu arătau că l-ar aprecia, așa cum sperase el.

– Aaa, adică, i-am spus că, dat fiind faptul că este atât de târziu, singura șansă de a scăpa de bătrînul Wart era să fugă. Se înțelege – se poticni el cînd simți că tăcerea se întindea prea mult – n-am vorbit serios cu privire la prinsoarea noastră. Știam că nu are cum să fugă de general.

– Prinsoare?

„Scorpia”, își spuse Geoff. Îl acostase, îl umilise, toate astea pentru o prinsoare?

– Fata provoca mereu cîte un băiat, se încălzi Fortesque, și cîștiga aproape întotdeauna pariul. De ce n-aș fi făcut o prinsoare așa de sigură?

Geoff se gîndi că și el putea spune același lucru despre pariul pe care îl pusese cu verișoarele lui, dar situația lui miss Drummond era cu totul diferită. Bărbatul era acela care provoca la o întrecere, și Honor Drummond putea să fie fericită că nu era bărbat, altfel i-ar fi cerut satisfacție.

Cu toate că nici măcar ea nu putea fi atât de pusă pe scandal, încît să se dueleze în zori.

– ... fata s-a cumîntit acum, îl auzi pe Fortesque turuind, și vrea să-și răscumpere purtarea de dinainte.

Geoff nu reuși să se abțină și pufni.

– Te îndoiești de ce spun, Stone?

Fortesque stătea drept în scaun, cu privirea lui sfidătoare.

Deși îndoielile pe care le avea Geoff erau legate de putința lui miss Drummond de a se cumînti și nu de credibilitatea pe care o avea

Fortesque în fața lui, nu era în stare să reziste unei provocări pe care ar fi putut să i-o lanseze el, așa că pufni din nou.

– Ei, poftim, îi întrerupse Adam, privind cînd la unul, cînd la altul. Nu este nevoie să vă...

– Din întîmplare, știu că fata se îndreaptă, urmă Fortesque, înălțîndu-și bărbia subțire. Pe zece lire că, înainte de sfîrșitul sezonului, e măritată.

Geoff clătină din cap.

– Ești generos. O fată – mai ales una cu reputația lui miss Drummond – nu are cum să valseze la sfîrșitul sezonului și să se și împiedice de un soț.

Fortesque se aplecă în față.

– Sînt gata să-mi astup gura cu bani.

Geoff observă aroganța trăsăturilor lui.

– N-ai vărsat destul bănet, din averea familiei tale, în punga mea, Fortesque?

– Aveți grijă.

Adam, întotdeauna grijuliu cînd era vorba de avere, dădu din cap atenționîndu-i pe cei doi risipitori.

– Pereții au urechi, nu știți? Gîndiți-vă la reputația fetei. N-ar fi de dorit ca palavrăgii să ducă vorbele mai departe.

– Atunci, nu pariem pe bani, spuse Fortesque, făcînd un semn cu mîna, ignorînd astfel, din nou, invitația lui Adam la prudență. Ce-ar fi să facem pariu pe noua mea caleașcă și pe cabrioleta ta cu cei doi cai?

– Pe caii lui? făcu Jamie înspăimîntat. Dumnezeu, Forty, doar știi că își adoră animalele.

– El este acela sigur pe el. Cred că Stone știe

ce spune și își poate susține cuvintele. Dacă îndrăznește.

– Lennox, îl corectă Geoff, fără să-i lase vreme să spună ceva. Și cred că, pînă acum, am dovedit suficient că pot să răspund la orice provocare de-a ta.

– Atunci, punem rătășag?

Era prea tîrziu să ia în seamă presimțirile rele, așa că încuviință:

– S-a făcut! răspunse el, știind că nu mai avea cum să dea înapoi. Dar, mai întii, aș vrea să stabilim exact condițiile. Miss Drummond trebuie să se mărite înainte de încheierea sezonului.

Poate că părea o prostie să se lege de detalii, dar știa, din înțelegerile din trecut, că era mai înțelept, cînd era vorba de Fortesque, să nu lași nimic nelămurit.

Fortesque surîse cu încredere.

– În privința aceasta, nu văd nici o dificultate. Mi s-a spus că baronul von Studhoff vrea neapărat ca evenimentul să aibă loc în iunie.

Primul gînd al lui Geoff fu că prostul îl amăgea, cum îi era obiceiul, dar apoi își aduse aminte de o expresie similară de triumf, pe care o citise pe fața Hermionei.

– Iartă-mă, nu ți-am pomenit de logodna lor?

Fortesque îi aruncă un rînj, care îl înfurie peste măsură, înainte de a continua:

– Îmi pare rău, Stone, mi-a ieșit din minte.

Știau oare și verișoarele lui de planurile mari-tale ale lui miss Drummond? Se pare că da, vicle-nele! Judecînd după fețele stînjinite ale lui Adam

și Jamie, probabil că Geoff era singurul din Londra care nu avusese habar.

La puțin timp după aceea, Fortesque plecă, fără îndoială, îngrijorat și mîndru. Geoff îl urmă curînd. Gîndul că iubiții lui cai ar putea încăpea în mîinile imbecilului ăluia, nu-l lăsase să mîrînce. Simțea o nevoie aproape vitală să-i vadă, să le vorbească.

Deși îi găsi în siguranță, neliniștea nu îl părăsi. Știa că făcuse o greșală gravă. Ce o fi avut în cap cînd s-a prins nu în unul, ci în două rătășaguri neinspirate? S-o ia naiba pe miss Drummond asta; încă o dată ea era de vină.

Ar fi bine să accepte slujba oferită de unchiul lui, își spuse el necăjit. În felul acesta, în loc s-o păzească pe miss Drummond de belele, ar fi putut s-o facă să dea de ele. La urma urmei, nu ar fi prima dată cînd scandalul ar împiedica-o să se mărite.

Totuși, îi trecu prin minte că o asemenea faptă ar face din el un bătăran. Rătășagurile acestea nu înseamnău doar o competiție fără rost sau înfrîngerea vanității unui bărbat. Ele ar putea să întineze și mai tare numele femeii.

Numai că, cu cît se gîndea mai mult la modul nemilos în care se folosisese de el și de alții, cu atît devenea mai încîntat de ideea lui. La naiba, nu avea de gînd să-și piardă caii.

La urma urmei, dacă miss Drummond era atît de spășită pe cît se spunea, va rămîne imună la eforturile lui, iar dacă nu...

– Încă n-am făcut-o, le spuse cailor, abătut.

Avem încă o lună întreagă ca s-o ținem departe de altar.

Dimineața următoare, generalul Drummond își dorea ca altarul să fie ceva mai apropiat. Acest gând îi venise în timp ce îl urmărea pe contele de Lennox îndreptându-se, pe coridor, spre birou. Pithnevel știa de cununia apropiată a lui Honor; bunul prieten și angajatul generalului ar fi putut să aibă mai mult tact și să-și țină ruda blestemată departe de oraș.

Nu trebuia să intervină nimic pînă la cununia aceea, își spuse Drummond, în vreme ce deschidea ușa cabinetului lui. Pășii pînă la birou, cu gândul insistent că Honor trebuie să se căsătorească cu baronul – și cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

Ca și cum registrul de conturi ar fi stat deschis în fața lui, putea să vadă cerneala roșie.

– Un dezastru, conchisese omul lui de afaceri. În pragul falimentului.

Drummond se temuse că veștile vor fi proaste – și încercase să se pregătească pentru ele – dar cine și-ar fi putut imagina că situația lui financiară se va înrăutăți atît de mult sau atît de repede, cum se întimplase?

Nu trebuia să bată toba, așa cum era deprins s-o facă. Nimeni nu trebuia să știe vreodată că ajunsese într-o situație așa de jenantă. Ar fi preferat să moară la azil, decît să recunoască, în fața snobilor din Londra, că nu are iscusința de a-și manevra bunurile sau, acum, de a-și plăti datoriile.

Și, mai cu seamă, dorea ca baronul să fie ținut în umbră.

Altfel, dacă ar afla la cît se ridică datoriile pe care le are, von Studhoff n-ar mai fi atît de dornic să i le plătească. Între ei fusese o înțelegere ca între gentlemani, fără nimic scris, și, în tot cazul, baronul spunea că adora fata... păi, să spunem doar că Drummond avea dubii că vreun mire ar putea fi atît de nerăbdător.

Nu că fiica lui nu ar putea să inspire adorație, își spuse el, zîmbind. Lăsînd la o parte mîndria părintească, Honor era o ființă tare atrăgătoare, la fel de frumoasă ca venerata ei mamă. Semănase atît de mult cu Evelyn, în ziua cînd încuviințase cererea baronului. Atît de fragilă, de dornică să placă, și totuși...

Se scutură, refuzînd să se lase purtat de trecut. Ca oricare comandant militar competent, trebuia să țină frîiele în mînă. Dacă atunci, Honor își plecase ochii ei expresivi, cine putea să spună că nu noua ei docilitate îi determinase gestul? De cînd se întorsese din Scoția, fusese o fetiță atît de docilă, cum nici un tată nu putea spera să aibă. Prostia aceea de care pomenise odată, despre dragoste și romantism, se risipise, fusese uitată. Era gata să se așeze la casa ei; învățase cum putea să fie o soție model pentru un baron.

Drummond n-ar fi recunoscut că avea degetele încrucișate la spate, sau că își țină ochii ridicați spre cer, în rugăciune.

4

Cu lista invitațiilor la seara muzicală de la Haversham Hall în fața sa, lady Sarah scoase un geamăt. Unde erau domnișoarele impetuoase care să asigure antrenul de altădată? Până și coșeii, atât de amuzanți cu isprăvile lor vitejești, păreau mai degrabă că își jelesc plictiseala, decât că își caută rivali.

Vechea ei prietenă, Violet, adică lady Haversham, devenise cea mai rea dintre toți. Era absurd să insiști ca, la șaptezeci și doi de ani, e necesar să-ți faci educația. „Să îmbătrânești cu grație“, trîmbița ea cu nerușinare, împreună cu

Amella, cînd ar fi fost mult mai potrivit să folosească termenul „senilitate“. „Fii rezonabilă“, îi spusese chicotind, cînd se plînsese de viitorul soț al lui Honor. „Nici nu puteai să speri la o potrivire mai bună.“

După părerea lui Sarah, era și așa destul de rău că avea printre rubedenii un soldățoi, dar nu l-ar fi putut lăsa pe Drummond să facă o prostie atât de mare încît să-l lase pe Studhoff să pătrundă în familie. O ciupercă socială într-o familie era suficient de trist.

Sarah se gîndise că singura modalitate de a scăpa de baron era, din păcate, să-i găsească un înlocuitor. Cine, cum și cînd, trebuia hotărîte în secret, cu discreție absolută.

Cu cît se gîndea mai mult la dificultăți, cu atât Sarah era mai convinsă că avea nevoie de o mină de ajutor. Dar unde să găsească în Londra persoana inteligentă și plină de imaginație de care avea ea nevoie?

Ca și cum ar fi fost de față și o băteau pe umăr, îi apărură în minte gemenele Gratham, cu fețele zîmbitoare. Își aduse aminte ce rol jucaseră Amanda și Pandora, în povestea dintre sora lor mai mare și Richard, și își dădu seama că perechea aceea hlizită ar fi perfectă pentru ceea ce-i trebuia ei. Desigur, dacă nu cumva gemenele erau prinse cu preparativele pentru nunta Andrei și, prin urmare, plecate din oraș.

Și de ce n-ar fi rămas în oraș? Trebuia să le cheme. Unul dintre puținele avantaje ale stării ei de văduvă moștenitoare, după cum își spunea

chiar ea, era să se amestece în viața unei familii.

Rînzind pe înfundate, Sarah apropie pana de scris de coala de hîrtie. Putea să potrivească, să treacă în scheme, să jongleze cu oamenii – oh, cît de distractiv avea să fie sezonul!

În timp ce se apropia de ușa casei lui Drummond, Geoff observă că era într-o stare de spirit la fel de întunecată ca văzduhul din ziua aceea. Desigur, nu pe ploala care amenința să se reverse trebuia să dea vina, ci pe vizita la lady Sarah. Scorpia bătrînă îi dăduse de înțeles că ar putea să ia o lecție-două de purtare, de la miss Drummond.

Apoi, îi propusese – nu, îi ceruse – să le însoțească pe amîndouă, pe miss Drummond și pe lady Sarah, la o serată plictisitoare, care avea loc la Haversham Hall.

Cum furia lui creștea, cu fiecare pas pe care îl făcea, impresia asupra domnișoarei Drummond se transforma, imaginea de tinără răsfățată schimbîndu-i-se în aceea de veritabil dragon. Nu-și amintea decît foarte puțin de ea, de la scurta lor întîlnire, așa că nu era prea greu să se convingă că habar nu avea cum trebuia să se poarte cu această domnișoară, ca să se facă ascultat. Cum de se logodise cu timidul, retrasul Whart? Pesemne că e o femeie căreia îi place să-i manevreze pe ceilalți, o tirană perfectă, cu un chip care poate să blocheze un ceasornic.

Cu aceste sentimente, bătu la ușă, sigur că avea să producă surpriză, numai că, așa cum se întîmplă adesea, Geoff fu acela care rămase fără grai.

După ce fusese poftit respectuos în casă de majordom, nu apucă să mai ajungă în salon, unde să-și poată saluta gazdele. Primirea i se făcu în antreu, unde femeia infernală apărură urmată de un cîine imens și foarte ud.

– Oprește-te! îi strigă ea, alungîndu-și de pe ochi cîteva șuvițe de păr, blonde și umede.

Uitîndu-se la cîine, Geoff găsi prilejul să constate că era un prostănac, foarte asemănător la trăsături cu verișoara lui, Iris, și că avea un pedigriu îndoielnic. Nu bătu în retragere cînd stăpîna îl amenință, ci dădu buzna înapoi pe ușă, ceea ce o făcu pe miss Drummond, cuprinsă de panică, să cadă drept în brațele lui Geoff.

Spre necazul lui, brațele acelea păcătoase o curinseră pe miss Drummond protector, și experiența se dovedi cu mult mai puțin neplăcută, decît ar fi trebuit să fie. Rămase astfel, privind-o în ochi și întrebîndu-se cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o.

– Cățelul meu, spuse ea, redobîndindu-și stăpînirea de sine. Trebuie să-l prind.

– Sper că nu în ținuta aceasta.

Miss Drummond își încleștă mîinile în capot, ceea ce avea ca scop protejarea veșmintelor ude și rupte, de dimineată, care erau ascunse sub capod.

– Of, Doamne, desigur. Dar ce să fac? Cîine-

le... generalul... ne omoară pe amândoi... Trebuie...

– Am să aduc eu cîinele înapoi, se oferă Geoff, fără prea multă amabilitate.

Zîmbetul ei de ușurare nu-i mai lăsa nici o șanșă și o porni în josul străzi.

Nu-i trebui prea mult timp ca să localizeze bestia; tipetele fiecărei doamne pe lângă care trecea – cîinele se speria și el după aceea – indicau locul unde se afla. Geoff se gîndi că dacă l-ar ispiți cu mîncare, poate că monstrul ar putea fi dus acasă, dar, în cele din urmă, o făcu ploaia, care tot amenința să cadă de două zile.

În timp ce alerga în urma cîinelui, la fel de ud ca și el și de două ori mai nemulțumit, Geoff își dădu seama că ar fi fost cu mult mai bine să o fi lăsat pe stăpîna lui să-l găsească. Ce povești ar fi generat rătăcirea ei pe străzi îmbrăcată cum era! Poate ar fi reușit să-l sperie și pe baronul ei.

Atunci, Geoff ar fi cîștigat ambele pariuri fără măcar să petreacă zi în compania ei.

La naiba, ce avea fetișcana asta că-l punea mereu în rolul bărbatului galant, cînd un om înțelept ar fi căutat să scape de ea, luînd-o la sănătoasa cît mai era timp.

Aștepta în ușă, mai fermecătoare decît s-ar fi așteptat el să fie. Deși încă nu i se uscaser bine, părul ei auriu se revărsa în cirilioni, din creștetul capului, unde era strîns, lăsînd cîteva bucle strategic evadate, care îi încadrău obraji împurpurați. Rochia de culoare roz-pal, cu guler înalt și cu mîneci lungi, pe care o purta acum, îi ascundea gîtul și umerii, dar, deși ținuta în care o văzuse

prima dată nu se mai afla prin preajmă, spre necazul lui, Geoff nu reușea să și-o scoată din minte.

– L-ați găsit! exclamă ea entuziasmată, ca și cum i-ar fi oferit luna de pe cer. Cum aș putea să vă răsplătesc?

Dezorientat de primirea ei călduroasă, Geoff ar fi vrut să-i spună că domnițele, aflate la ananghie, oferă de obicei un sărut, dar își aminti că se află acolo ca s-o facă să se dezbrace de purtările urite, și nu s-o încurajeze în direcția lor.

Pe lângă asta, în clipa aceea, era dezgustător de ud, fapt recunoscut, se pare, și de ea.

– Vă rog, intrați și încălziți-vă la foc. Am să sun să se aducă ceaiul. Ah, Rawlings! adăugă ea, peste umăr. Vom avea nevoie și de niște coniac.

Puține tinere din lumea bună s-ar fi gîndit să ofere unui vizitator o asemenea băutură, care să-l pună pe picioare. Pentru că, în momentul acela, nu și-ar fi putut dori nimic mai mult, Geoff nu protestă.

Îl conduse în sufragerie, fără să știe – sau cel puțin așa părea – de existența cîinelui în încăpere, pînă cînd încercă să se așeze pe canapea.

– Of, nu se poate, să nu... își admonestă ea cîinele, trăgîndu-l de blana de la gît. Vrei să te împuște pe loc generalul?

– Ar putea, dacă-mi permiteți, domnișoară, să-l dea măcar afară, veni o voce din spatele lor.

– Chiar așa, Rawlings? zise miss Drummond zîmbind. Ai uitat ce măcel a făcut generalul în biblioteca de la Drummond House? Ne-a trebuit

aproape o săptămână să curățăm pereții.

– E adevărat.

Majordomul fluieră câinele.

– Bănuiesc că doriți să-l duc înapoi la bucătărie?

– Te rog, și fă-i baie.

Trase câinele de blana de la gît și i-l dădu majordomului.

– Nu-mi place să dau ordine, dar Lolly trebuie să fie neapărat îmbăiat. Poate că...

Atît stăpîna, cît și majordomul îl priviră pe Geoff așteptînd ceva din partea lui. Miss Drummond zîmbea; Rawlings, nu.

– Lolly? fu singurul cuvînt pe care catadicsi Geoff să-l rostească.

Miss Drummond începu să rîdă cu poftă.

– De cîte ori îl certăm, își leagănă capul, deși, vă asigur, nu se întîmplă prea des. Are nevoie de mai mult spațiu. La țară, ar trăi foarte bine.

Pe cînd Rawlings se trudea să care animalul, intră o fată cu o tavă. Îi turnă coniac lui Geoff și apoi se așeză pe un scaun, aflat într-un colț al încăperii. O însoțitoare? se întrebă Geoff distrat, sau un gardian? Își privi gazda și începu să presupună că toate acestea aveau un sens, dar nu reușea să-l găsească.

Miss Drummond îi făcu semn să se așeze pe canapea.

– Adevărul este că generalul n-ar fi fost atît de rău pornit pe distrugere, dacă Lolly nu s-ar fi încurcat cu ogarii lui premiați. Vedeți dumneavoastră, era un pui...

Miss Drummond clătină din cap cu tristețe.

– Asta s-a întîmplat cînd generalul a alergat după Lolly cu arma în mînă.

„Are gropițe”, se minună Geoff, în timp ce se așeza pe canapea. Apoi, își dădu seama, cu surpriză, că aștepta ca el să spună ceva.

– Înțeleg că tatăl dumneavoastră e un foarte bun trăgător.

– Generalul este un trăgător excepțional, spusese ea, cu mîndrie ostentativă. Dacă Lolly n-ar fi gonit ca vîntul, generalul l-ar fi atins mult mai grav decît a făcut-o, nu l-ar fi zgîriat doar ușor, la picior. Slavă Domnului că rana a lăsat o urmă de sînge destul de serioasă. Cînd generalul a presupus ca Lolly a murit, noi n-am găsit nici un motiv să-l decepționăm.

Geoff abia se putea stăpîni să nu zîmbească.

Miss Drummond se așeză în fața lui și începu să toarne ceaiul.

– Să nu vă închipuiți că Lolly este mizerabil pe de-a-ntregul, continuă ea. Păi, matusa n-a aflat că a venit și el în Scoția.

Se încruntă, ca și cum ar fi rețrăit o amintire neplăcută, după care reluă conversația pe un ton diferit:

– A petrecut mult timp zburdînd ca o sălbăticiune, prin mlaștini. Știa să-și trăiască libertatea. De multe ori, l-am invidiat.

Scoase un oftat și își așeză mîinile împreunate în poală.

– Numai că s-au schimbat atît de multe pentru amîndoi. Aș fi o ticăloasă să-l mai țin acum. Chiar și fără antipatia tatei, Londra nu ar fi un loc potrivit

pentru un cățel ca Lolly.

– Într-adevăr, rosti Geoff, întrebându-se în sinea lui dacă s-ar găsi undeva în lume un loc potrivit pentru o bestie.

Miss Drummond zîmbi larg.

– Eram convinsă că veți fi de acord. De fapt, dacă mă gândesc bine, este băiat bun. Loial cum nu se poate. Să vedeți numai cît de măreț arată după baie, cu blana periată și lucioasă. N-o să regretați, vă asigur.

– Ce ați spus?

– Lolly. N-o să regretați, cînd va locui la dumneavoastră.

Deci asta era misterul? Geoff rămase fără grai, năucit de îndrăznealele ei. Își închipuia că, dacă fusese destul de timpit cînd o salvase prima oară, ar fi și mai timpit s-o facă din nou?

– Bineînțeles că aș dori să cunosc mai multe despre dumneavoastră, înainte de a vi-l încredința. Pentru mine, Lolly este mai mult decît un animal drag, trebuie să înțelegeți; este ca și cum ar face parte din familie. Înainte să vi-l dau, aș vrea să știu mai multe despre relațiile dumneavoastră, despre posibilitățile dumneavoastră materiale și alte asemenea.

– Să mi-l încredințați? Stimată domnișoară Drummond, drept cine mă luați ca să vă gândiți să port de grija cîinelui dumneavoastră?

Se uită la el speriată.

– Nu sînteți domnul Jackson-Smythe?

Plictisit că nu reușește să-l recunoască, și nici măcar să-și dea seama că nu este un om de rînd,

Geoff ajunsese la o aroganță pe care cu greu și-ar fi închipuit-o.

– Categorie nu sînt. Numele meu este Lennox.

– Oh, Doamne, doar nu sînteți contele de Lennox? Dar, desigur, lady Sarah m-a avertizat că ați putea veni... Chiar că am uitat, fir-ar să fie. Domnul Jackson-Smythe... of, Dumnezeuule mare, cum am putut trîncăni așa – ce gîscuțică vă închipuiți că trebuie să fiu.

Îți venea greu să nu te îndupleci. Părea atît de încurcată. Numai că Geoff îi răspunsese odată, cînd îi ceruse ajutorul și uite la ce dusesese.

Puse paharul de coniac la loc pe masă și se ridică în picioare.

– Vă rog să mă scuzați, dar mă așteaptă niște treburi care nu suferă amînare. Mi-e teamă că trebuie să plec.

– Doar nu vorbiți serios? spuse ea, ridicîndu-se aproape în același timp cu el. Păi, nici măcar nu ați gustat din ceai.

Geoff își coborî privirea, refuzînd să fie amabil. Spaima ei nu provenea atît de la intenția lui de a pleca, ci – nu se îndoia de acest lucru – de la grija că ar putea pierde șansa de a scăpa de beleaua de cățel.

– Am venit aici din obligație, nu de plăcere, anunță el cu îngîmfare. Lady Sarah m-a rugat să vă anunț că vă voi însoți pe amîndouă la seara muzicală de la Haversham Hall. Domnia sa crede că voi fi o companie fermă pentru dumneavoastră, în scopul de a vă feri de necazurile pe care ați putea să le aveți.

– Înțeleg, spuse ea bătoasă.

Și, totuși, lui Geoff i se păru că zărește o scintile de nesupunere în ochii ei verzi. Faptul că trase puternic aer în piept, dovedea că nu era mai nepăsătoare la dovezile lui de antipatie, decît erau verișoarele lui, Iris și Hermione. Oare ar fi și ea în stare să facă ceva, care să-l ofenseze, de dragul de a-l vedea înciudat?

Pentru a o ațîța, Geoff se întoarse pe călcîie, dar avu grijă ca, ajuns la ușă, să se întoarcă pentru a-i arunca o privire de rămas-bun.

– Ah, și încercați să fiți gata la ora nouă fix. Găsesc că nu există nimic mai detestabil, decît o femeie care face un bărbat s-o aștepte.

Era convins că, după plecarea lui din cameră, miss Drummond va avea o izbucnire de furie. Splendid! Pînă în momentul întîlnirii din seara care urma, miss Drummond va fierbe deja. O zeflemea, la locul potrivit, o va determina să facă tot ce-i stă în putință ca să-l desfidă.

Ezită, cu gîndul furat de amintirea chipului ei din clipele cînd îi vorbise despre cîinele acela ridicol, dar curînd își depăși slăbiciunea. Crezuse că e un simplu fermier, nu trebuia să uite acest lucru. Nu numai că îl tratase ca pe un nimeni, dar dăduse dovadă că are același respect față de un fermier și față de el.

Era destul de cinstit, își repetă el cu încăpăținare, s-o îndemne la mai multă indiscreție. Singura modalitate de a-și păstra cail era să-l facă pe baron să se retragă.

Ținînd cont de răzvrătirea care se citea în ochii

domnișoarei Drummond, era o joacă de copil s-o determine să facă ce nu trebuie.

În realitate, nesupunerea era lucrul la care se gîndea Honor cel mai puțin. Cu un sentiment apropiat de disperare, se întrebă cum va reuși să treacă de seara care va urma. Înainte, credea că nu e o treabă ușoară să faci societatea să te accepte, dar acum, alături de Lennox, cu care nu se împăca, părea imposibil.

Ar fi putut să-i spună lui lady Sarah că un conte nu putea avea nimic în comun cu ea, dar, chiar și fără nua, nașa o speriasă întotdeauna îngrozitor. În cele din urmă, Honor se hotărî să aștepte și, cel puțin, să se întîlnească cu el. Nu era într-atît de pierdută pentru societate, încît să ne recunoască avantajele faptului că un conte se ținea după fustele ei, pentru a-i ușura revenirea, ca nume și poziție, printre oamenii din înalta societate.

Înghiți cu greu. Cît de teamă îi era! Nimeni nu știa mai bine ca ea cum vorbea lumea. Dacă tatăl ei nu i-ar fi smuls promisiunea că va pune în drepturi numele pe care îl purta, ar fi abandonat proiectul.

– Scuzați-mă, domnișoară, aș putea să iau acum tava?

Honor privi în jur surprinsă, uitînd că Betsy se afla în încăpere. Cum de știa servitoarea ei că avea nevoie de supraveghere? Se părea că

servitorii ei aveau misiunea de a o proteja.

Zimbi și îi spuse fetei că da, că o ruga să ducă tava la bucătărie.

Betsy îi aruncă un suris complice.

– Nu-i luați în seamă grozăvenia, conită. Bărbaților nu le place să recunoască când le-a căzut cineva cu tronc, dar, ascultați-mă pe mine și țineți minte ce vă spun: în curînd, vă va minca din palmă. Fiți sigură că l-ați fermeca și pe diavol.

„Ce prostii”, își spuse Honor, cînd o văzu pe Betsy că iese din cameră, dar nu reuși să-și oprească roșeața care îi urca în obraz. Cu tronc? Ce văzuse oare Betsy și ei îi scăpase?

Obrajii i se împurpurară pe de-a-ntregul, cînd își aduse aminte de monmentul mult prea scurt cînd se aflase în brațele lui. Apoi, cu cită plăcere își închipuise, sau sperase, pe cînd se oglindea în ochii lui cenuși și blînzi, că o va săruta.

Numai că schimbarea lui bruscă o readusese la realitate și o făcuse să-și dea seama cît de puține lucruri știa despre oameni. I se spusese că îmbrăcăminte este esențială, și, totuși, fusese atît de preocupată să-i observe părul castaniu și lucios, încît nu văzuse cum erau croite hainele pe care le purta.

Doamne, cum îl tratase, pe el, care era contele! Oare ce gîndea acum despre ea?

Nu, mai mult ca sigur că Betsy se înșelase. Nu că ar avea prea mare importanță ceea ce-i spusese, pentru că ea era, oricum, logodită, înlănțuită de visele ei de viitoare mireasă; de ce și-ar întoarce privirea după un contele chipeș dar care

poate fi amăgitor? Oricum, dacă n-ar fi trebuit să-și țină cuvîntul față de tatăl ei, i-ar fi spus lui Studhoff să sară de pe Podul Londrei.

Urca alene scările care duceau către camera ei și nu putea să nu-și amintească de cele cîteva vorbe pe care le schimbaseră cu Lennox. Îi plăcuse momentul. Din prima clipă cînd îl văzuse, ceva îi spusese că se întîmplă un lucru aparte și devenise foarte ușor să vorbească cu el.

Numai dacă ar putea să-l facă pe Lennox să se simtă la fel de plăcut cum se simțea ea. Dacă el ar avea pe cineva apropiat, un sprijin de care să se agațe cînd „rechinii” Londrei se vor năpusti s-o înhațe, ar fi mai puțin descurajant.

Și astă-seara, își spuse ea, înghițind în sec, vom ieși în plină viteză.

5

Fluierînd, în vreme ce se îndrepta spre uşă, Geoff se uită la ceas. Observă cu bucurie că era trecut bine de zece. Un zîmbet maliţios îi înflori pe buze cînd şi-o închipui pe miss Drummond păşind cu paşi mici în întîmpinarea lui. Îşi imagina momentul cînd maniera ei de-al primi, calculată în amănunţime, va începe să dea semne de nesiguranţă, cînd coafura ei complicată avea să se clatine.

Abia ridică mîna dreaptă să bată în uşă şi această se deschise larg, iar în pragul ei apărură miss Drummond.

Era înveşmîntată în gri, din cap pînă în picioare, fără nici o bijuterie care să ofere puţină stră-

lucire ţinutei ei. Cînd îşi înclină capul într-un gest sever de salut, Geoff observă că părul ei auriu era pudrat. Mîinile şi picioarele erau ascunse sub falduri îmbelşugate de mătase, croite ca pentru o mare matroană, creînd un efect atît de artificial, încît miss Drummond ar fi putut să fie foarte bine una dintre statuile de marmură încremenite în hol. Dar imaginea aceasta se schimbă, cînd zîmbetul ei timid se transformă într-un surîs strălucitor şi ochii ei verzi îi urară, plini de căldură, bun-venit.

„Fraiera”, îşi spuse Geoff, încercînd să se abţină să răspundă acelui surîs. Oare nu ştia că nu se cuvenea să deschidă ea propria-i uşă? Şi, la naiba, nu trebuia să zîmbească, ci să se tînguie.

Tot pentru a respecta bunele maniere, Geoff se oferă s-o ajute să-şi pună pelerina, dar refuză să-i facă vreun compliment legat de înfăţişarea ei.

– Cred că ai înţeles greşit, îi spuse el, iritat. Ți-am vorbit despre un spectacol, nu despre o înmormîntare.

Urmă un moment de ezitare şi zîmbetul ei păli.

– Trebuie să mă îmbrac în așa fel, încît să-i fiu pe plac logodnicului meu, spuse ea, făcîndu-se că nu ia în seamă intenţia lui de a o ajuta să-şi pună pelerina. Baronul doreşte să port culori mai estompate.

Geoff se gîndi că remarca ei era prostească. În plus, era convins că se îmbrăcase astfel numai ca să-l înfrunte pe el.

– Şi, mă rog, unde e baronul, întrebă el, dacă nu te însoţeşte, împreună cu naşa dumitale, astăseară? Şi unde este lady Sarah?

– Baronul ar putea să apară mai târziu, iar în ce privește...

Exact în momentul acela, lady Sarah își făcu apariția în hol.

– Pe unde ai zăbovit, Lennox? țipă ea, în vreme ce el o ajuta să-și tragă pelerina. Iar ți-ai pierdut vremea la club? Eram gata să mă întorc acasă, convinsă că nu mai apar.

Cuvintele ei nu-l destinseseră pe Geoff. Deși nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i întoarcă spatele și să o ia la sănătoasa, spera că lady Sarah își dădea seama că nu era într-atât de moșic, încât să o facă. Dacă tot trebuia să participe la seara aceea nenorocită, se simțea obligat să rămână până la capăt.

– Totuși, se pare că ne-ai făcut un bine, continuă să mormăie lady Sarah, în timp ce Geoff le ajuta să se instaleze în trăsură. Cu puțin noroc, când vom ajunge noi, cea mai mare parte din tămbălău se va fi sfârșit. Nu pot să suport când cîntă Violet. Niciodată n-am suportat.

Fărîma de speranță se spulberă de îndată ce intrară în Haversham Hall. Când îi conduse vijelios în sala de muzică, lady Violet le spuse că serata fusese amînată pînă la sosirea lor. Cum ar fi putut să înceapă fără draga ei Sarah?

Țîrît prin încăpere, prezentat unor persoane pe care le evitase ani de-a rîndul, Geoff își dădu seama că întîrzierea și, desigur, întreaga seară, fuseseră aranjate anume pentru miss Drummond. Cu toate că lady Haversham era animată de cele mai bune intenții, atenția cu care musafira ei de onoa-

re era întîmpinată, lăsa de dorit în privința calității. Miss Drummond trebuie să se fi simțit ca și cum i-ar fi ieșit pe loc un neg pe nas, văzînd toate figurile acelea curioase care, adesea, se zgîiau la ea. Cu toată bunăvoința lui, însă, Geoff era silit să-și amintească că merita cu mult mai rău.

Și răul acesta nu se lăsă așteptat. Se așezară și începură să îndure interpretările muzicale ale mult prea impetuoasei lady Sarah și ale prietenilor ei, la fel de neînzestrați. Ciudat, totuși, miss Drummond părea să se bucure de spectacol. Cînd se sfîrși programul, își scoase mînușile, și își arătă entuziasmul.

– Ador muzica, îi explică ea lui Geoff, cînd el îi aruncă o privire întrebătoare.

– Fată dragă, asta n-a fost muzică. A fost o tortură, după cum ți-ar putea spune oricine cu o ureche cît de cît instruită.

– Cu siguranță că ai dreptate, îi spuse ea, ținîndu-și mîinile în poală, ceea ce-i dădea o înfățișare neajutorată. Numai că, urmă ea încet, a trecut o grămadă de vreme de cînd n-am avut parte de distracție. Cred că mi-am pierdut capul.

Miss Drummond privi în jur și roși, cînd observă că aplauzele ei erau mai puternice decât ale celorlalți.

– Ia-o ușor, îi spuse lady Sarah, cu vocea ei penetrantă. Nu-ți dai seama că fata e nervoasă pentru că e prima seară cînd iese?

Deși ținta fusese Geoff, cuvintele avură efect asupra lui miss Drummond, care se așeză mai bine în scaun. Geoff, care o văzu, rămase pe gînduri,

întrebându-se dacă fata făcea eforturi să se stăpînească faţă de el, sau ca să evite ochii publicului.

– Cred că trebuie să mă duc să o felicit pe Amelia, mormăi lady Sarah, în timp ce se ridica. Ai grijă de fina mea cît lipsesc, adăugă ea, cu privirea la uşă. Aş spune că va avea nevoie de sprijinul dumitale.

Uluită, miss Drummond aruncă o privire peste umăr. Se îndreptă – de fapt, întepeni.

– Vai, Doamne, baronul, exclamă ea.

Geoff se uită şi el în spate, odată cu toată lumea din încăpere. O asemenea primire, după cîte îşi dădu seama Geoff, nu-i scăpă baronului, care păru să se înalţe cu vreo două capete. Etalindu-şi cheia în toată strălucirea ei, von Studhoff avansă.

Veşmintele lui, care îi dădeau o înfăţişare aproape spîlcuită, în culori care băteau către roz şi galben, erau croite din mătăsurile şi satinurile cele mai fine. La mîini, manşete, şi pe nasturii, în formă de turn, străluceau din belşug bijuterii. Se servi lejer dintr-o tabacheră cu tutun de prizat, lăsînd foarte clar să se vadă că era un om care se respecta.

Geoff, de dragul politetii, se ridică să-l salute, dar simţi o nevoie stringentă să stea cît mai aproape de miss Drummond.

Von Studhoff scoase o trîmbă de fum şi dădu scurt din cap, în semn de salut, înainte de a se întoarce către viitoarea lui mireasă.

– De data aceasta, eşti îmbrăcată mai potrivit, zise el, cu un accent german aspru. Dar, unde ţi-e

peruca? Parcă am discutat că nu are nici un rost să-ţi laşi părul liber?

– Păi, l-am... l-am pudrat.

Ce voia baronul? se întrebă Geoff. Pînă şi un străin ştia că perucile nu mai erau de multă vreme la modă.

– Şi unde îţi sint mînuşile? continuă baronul. Tatăl dumitale m-a asigurat, după ce mi-am pus onoarea în joc, cu atîta generozitate, că vei fi mai grijulie cu bunele maniere.

Miss Drummond se uită în jos, la scaunul pe care se odihneau mînuşile, şi prompt, poate chiar şi cu minie, şi le puse la loc pe mîini.

Geoff se zbrîli. Dintre toţi oamenii, el ştia cel mai bine că unele aspecte ale comportamentului ei trebuiau îndreptate. Dar era nevoie să fie admonestată în public?

În timp ce el se gîndea la aceasta, miss Drummond se încumetă să ridice privirea. Cum zări din nou scînteia de nesupunere din ochii ei verzi, Geoff îşi dădu seama de ce stătea ea cu privirea plecată. Dacă ar fi văzut baronul sila care se citea în ochii ei, cu siguranţă că ar fi îngheţat pe loc.

Se trezi zîmbind. Orice ar fi avut împotriva feţei, nu îi plăcea s-o vadă cum se supune celui om mărginit şi plin de sine. Poate că din acest motiv, cînd privirile lor se întîlniră, cedă impulsului absurd de a-i face cu ochiul.

Miss Drummond clipi şi ea de două ori, ca pentru a se concentra, şi apoi, pe buzele ei pline şi moi, apăru un surîs.

– Zîmbeşti? făcu baronul. Fată dragă, dar este

o dovadă de neseriozitate din partea dumatăle. Ar trebui să mai chibzuiești.

Miss Drummond își coborî din nou, cu promptitudine, ochii, transformându-și chipul într-un model de feminitate decorativă. Tulburat în mod ciudat de toate acestea, Geoff nu-l auzi pe von Studhoff când îl anunță că nu era nevoie să se deranjeze s-o conducă pe miss Drummond acasă. Baronul se văzu nevoit să repete, adăugând că o va face el însuși. Totuși, Lennox, dacă ar fi atît de amabil, ar putea s-o conducă pe lady Sarah la reședința ei.

Prins în capcană, Geoff nu mai avea de ales și acceptă în tăcere, pentru că, dacă ar fi spus ceva, scorpii bătrînă n-ar fi pierdut prilejul să comenteze.

Lady Sarah așteptă pînă cînd ajunseră pe treptele de la ieșire, bineînțeles pentru a-i amplifica la maximum năduful.

– Nu-ți face griji, îi șopti ea, bătîndu-l pe braț. Se vede de la șapte poște că tu și fata sînteți făcuți unul pentru celălalt.

– Pardon?

– Pun pariu pe ce vrei că, pînă la urmă, ai să te însori cu ea.

– Trebuie să vorbesc cu Richard despre dumneavoastră, spuse Geoff, clătînînd din cap. Neputul dumneavoastră trebuie să știe și el că ați început să vă senilizați.

Chicoti, căci astfel își manifesta întotdeauna bătaia de joc.

– Pe ce vrei tu, băiete, și să nu uiți de pariu, adăugă ea, în timp ce se întrepta către ușă. la

spune, mai zise ea, întorcîndu-se către el, ce ai de gînd să faci cu mirlanul ăla de von Studhoff?

– Știi zicala despre cum își așterne omul patul, îi spuse el ținînd, întorcîndu-i spatele. Nici prin minte nu-mi trece să-i fur fata pe care tocmai a dobîndit-o.

– Prostiil o auzi el, pe cînd se întorsese să plece. N-ai s-o lași la ananghie. Trebuie să faci ceva, băiete, și trebuie să o faci repede. Nu-mi place privirea împielitului ăla.

Cînd Honor își luă rămas-bun de la bărbatul cu care părea din ce în ce mai resemnă să se mărite, părea pătrunsă de un sentiment confuz. Încercă să nu se cutremure de scîrbă cînd baronul se aplecă să-i sărute mina, dar cum putea? Era condamnată la așa ceva pe toată viața.

Îl privi pe baron cum se îndreaptă către ușă și se gîndi ce dezastru fusese seara aceea. Matroanele societății bune nu aveau s-o mai invite nici odată printre ele, acum cînd logodnicul ei își dăduse silința să-i expună în public greșelile.

În vreme ce își croia drum către dormitorul ei, se gîndi că ar fi trebuit să-i vorbească generalului de sentimentele ei, încă din prima seară cînd îl cunoscuse pe von Studhoff, pentru că încă de atunci își dăduse seama că nu se vor potrivi nici odată. De cîte ori își amintea de primul lui sărut – de asaltul acela bălos asupra gurii ei – simțea o dorință imperioasă de a fugi din nou.

Păși în camera ei, în care singura lumină provenea de la focul mocnit al ultimilor bușteni din sobă, care se împotriveau, cu un pocnet îndărânic, să moară. Aprinse o lumină și se gândi cât de mult se asemana cu focul. Aveau aceeași dorință de a lupta cu destinul, știind că luptă pentru o cauză pierdută. Nu mai era un copil nechibzuit. Își dăduse cuvântul și acum era obligată să facă această căsătorie; era prizonieră cum erau minile ei în mânușile acelea oribile.

Acoperă-ți minile, trîmbița baronul tot timpul, dar ceea ce aștepta, de fapt, era ca Honor să-și îngroape sufletul.

Își aminti de sărutul lui pe mîna ei și își smulse mânușile, aruncîndu-le cu furie pe podea. Cum să se mărte cu un bărbat a cărui simplă atingere o umplea de greață?

Se așeză pe pat și își trecu degetele peste buze, gîndindu-se la un alt sărut – unul anticipat cu voluptate, dar încă neprimat. Nu-și revenise după atingerea lui din dimineața aceea, cînd se ciocnise de el. O dorise mai mult decît orice.

Roși puternic și se întrebă dacă nu cumva baronul avea dreptate, dacă nu avea într-adevăr nevoie de un îndrumător moral.

Dojenită deja de propria-i conștiință, se întinse după mânuși, dar degetele refuzară să le atingă. Brusc, chipul odios al baronului îi dispăru din minți și în locul lui îi apăru Lennox, cu clipitul îndrăzneț al ochilor lui.

La început, își condamnase imaginația, dar pe urmă el îi zîmbise conspirativ. Îi ghicise nesupu-

nerea? Voia să-i arate că o încurajează?

Își duse minile la loc în poală, lăsînd mânușile acolo unde se aflau. Nu era din fire o ființă mohorîtă și nici înclinată să accepte neplăcerile vieții, dacă exista o cale de a le schimba. Întotdeauna existau alternative, doar nu se îndoise de acest lucru niciodată, așa că nu era acum timpul să găsească una?

La urma urmei, dacă generalul voia s-o mărite, ce conta cu cine? Dacă dorința lui cea mai fierbinte era să fie acceptată de gloată, un conte putea să-i îplinească visul foarte bine – dacă nu chiar mai bine decît un baron.

Avea nevoie de timp de gîndire, bineînțeles; oricum, ideea merita să fie studiată cu atenție.

Neliniștită, totuși, trase un picior mânușilor, care ajunseră sub pat.

Fără a fi închis un ochi, Geoff se gîndea la cuvintele pe care i le spusese lady Sarah. Ce naiba făcuse sau spusese ca s-o determine pe babornita aia să-i sugereze să se însoare? Și, mai ales, cu Honor Drummond.

Stînjedit, își aminti cum îi făcuse cu ochiul.

La dracu', ce putea să facă? S-o lase pe biata fată încolțită de baron? Slavă Domnului, miss Drummond nu mai părea chiar atît de îngrozită, cum i se păruse mai demult, de ideea căsătoriei. Lady Sarah nu știa pe ce lume trăiește. Era un pariu pe care el ar fi putut să-l cîștige cu ochii închiși.

Totuși, cu cât lua mai mult în considerație acest lucru, cu atât mai puțin ideal i se părea propriul lui plan. Acum, i se părea o pungășie stînjitoare să-o facă pe miss Drummond să se poarte greșit. Numai un nemernic i-ar fi murdărit numele deja discutat răuvoitor.

Era un moment cam nepotrivit ca să primească omagiile conștiinței sale, își spuse Geoff, bdogăbind de unul singur, în vreme ce își aranja perna într-o poziție mai comodă. Toate bune și frumoase, s-o facă pe gentlemanul, dar trebuia neapărat să-l coste cai? Trebuia să existe o cale prin care să oprească nunta blestematei ăsteia de fete, dar nu să participe el însuși la ea.

Să nu participe chiar el, își spuse, cu ochii larg deschiși. Dar, desigur, de ce n-ar putea să curteze fata? Nu ca să se mărite cu el, dar ce putea să fie rău într-un flirt nevinovat. Nu trebuia decît să-i insufle suficientă neîncredere fața de baron, să-l prezinte ca pe unul care i-ar zădărnici toate planurile și apoi s-ar putea debarasa de toată povestea. Dacă stai să te gîndești cum s-a purtat von Studhoff cu miss Drummond, Geoff i-ar face o mare favoare.

Se lăsă pe spate, sprijinit de pernă, și se felicită în gînd. Era o soluție splendidă și trebuia să-și înceapă imediat strategia.

Poate că ar fi fost bine să-i facă o vizită domnișoarei Drummond chiar mîine.

G

Honor coborî pentru gustarea de dimineată, întrebîndu-se cum ar fi fost cel mai bine să-l abordeze pe general. Trebuia să existe o cale prin care să-l convingă că von Studhoff s-ar fi putut să nu fie ginerele ideal și că i s-ar putea găsi un înlocuitor mai bun, ca, de exemplu, Lennox. Nu putea să le compare averile, pentru că habar nu avea cît de bogat era fiecare, și nici nu putea să-l asigure pe general că Lennox ar putea s-o ceară de nevastă vreodată.

Vai, dar ce mult i-ar fi plăcut s-o facă! Semnul

cu ochiul, pe care i-l făcuse, îi dovedise că Lennox avea simțul umorului, o calitate pe care ea o găsea absolut necesară în viață, și pe care actualul ei logodnic nu o avea și nici nu credea că o avusese vreodată. Din nefericire, spiritul nu se afla pe unul din primele locuri, pe lista calităților pe care trebuia să le aibă un soț.

Cînd își văzu tatăl la masă, cu fața aplecată peste ziarul lui, Honor simți că o părăsește curajul. Mai tot timpul ea era invizibilă pentru el, dar atunci cînd avea în fața lui un ziar, ea înceta cu totul să mai existe.

– Hmmm! făcu el brusc, sperînd-o, în vreme ce tocmai se așeza la masă. Nimic despre Corsican. Blestematul ăsta de ziarist e mai preocupat de garderoba regală, decît de pericolul ca maniacul ăla să cucerească Europa.

Poate că altcineva s-ar fi așteptat la vreun comentariu, numai că generalul credea că ea era făcută astfel, încît să nu fie nici văzută nici auzită, așa încît Honor se mulțumi să-și ungă o felie de piine cu unt. El era un om ocupat, doar îi spusese de mii de ori pînă atunci, era un erou pentru țara lui.

Totuși, existau momente în care pînă și o fiică avea nevoie de un sfat sau de încurajare, și întotdeauna o durea că generalul rămînea mult prea ocupat ca să-și permită să-și piardă cîteva clipe cu ea.

– Se pare că Fairbright vine în oraș, spuse el, găsind, în sfîrșit, ceva interesant legat de înalta societate. Preabunul și viteazul soldat Richard.

Încercările unui om, pe cîmpul de bătălie, însemnau totul pentru el și nu arareori Honor regretase că nu putea și ea să meargă la război.

– Hmmm! făcu generalul din nou. Spun că și-a găsit o mireasă, una din odraslele lui Gerry Gratham. Bună treabă.

Gratham fusese un bun și viteaz soldat. Nu era nici o îndoială că generalul și-i închipuia pe urmașii lui Richard, ivindu-se în lume complet echipați în uniformă militară și cu sabie. Păcat că Lennox nu-și petrecuse deloc timpul în armată; ar fi fost mult mai simplu să-l convingă pe general de valoarea tînărului.

– Nunta va avea loc la sfîrșitul lunii, bolborosi el. Sînt curios dacă sîntem invitați. Era știut că nu-și deschidea niciodată corespondența, așa că invitația s-ar fi putut să zacă pe biroul lui. Honor spera acest lucru, pentru că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decît să-l vadă pe dragul ei Richard, jurînd credință veșnică soției lui.

Cu cinci ani în urmă, o asemenea veste ar fi făcut-o să fugă din cameră plîngînd, dar timpul o făcuse să vadă totul de la distanță. Richard fusese drăguț cu ea pentru că așa îi ceruse mătușa lui; nu avusese nici cea mai vagă idee că tînăra și impresionabila Honor, care nu-și închipuia că el juca un rol, îi sorbea cuvintele ca un burete.

Cînd îl întrebasese pe general de ce o ocolea lumea, îi sugerase să-i observe pe ceilalți.

„Jumătate din cei prezenți într-o adunare imită pe cineva, îi explicase el, cu zîmbetul pe buze. Cînd îți lipsește talentul, te mulțumești să-i imiți pe

maestri."

În scurta ei experiență, nu găsea pe nimeni mai demn de imitat decât pe Richard. Se gândea că poate ar fi fost mai bine să-și găsească un model feminin, dar, deocamdată, Richard era steaua ei strălucitoare. Simțea că dacă ar putea atinge un strop din lumina lui, ar putea și ea să găsească dragoste și adorație, oriunde s-ar duce.

Dar știa că pentru sexul feminin existau alte reguli. Pe câtă vreme pariurile lui Richard amuzau oamenii, ale ei aduceau dezastru. Maimuțările băbaților trezeau simpatie, aduceau noroc, pe când ale ei duceau inevitabil la căsătorii cu băbați, ca baronul.

– Domnule, începu ea, temătoare. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră.

Generalul se încruntă la ea, de după ziarul lui.

– M-am gândit mult la căsătoria mea. Baronul este atât de... bavarian. Nu văd cum am putea să ne înțelegem vreodată.

Generalul nu scoase nici un sunet – nici nu avea de ce s-o facă. Privirea din ochii lui întunecoși era de ajuns.

– Nu vedeți că nu-l iubesc?

Ochiul lui drept tresări, dar tot nu spuse nimic. Honor se foi în scaun. Se simțea din nou copilul care suferea din cauza inspecțiilor lui.

– Vă rog, încercați să înțelegeți, continuă ea greu, ca și cum ar fi înaintat printr-o groapă cu noroi. Mă face să mă simt... stinjenită. De câte ori intră în cameră, încep să tremur. Știu că ați dori să mă vedeți măritată, dar n-am putea oare să

căutăm în altă parte un mire?

– Și să găsim vreun flușturistic fără minte? Ce e cu tine, fetițo? Nu putem să ne permitem să dăm greș a doua oară.

– Baronul n-are decât să anunțe logodna, nu-mi pasă cituși de puțin.

– Nu-ți pasă? Întrebă generalul, roșu de furie. Nu putem să ne jucăm de-a „uite popa, nu e popa” și să avem pretenția să fim acceptați de societate. Ce vrei să faci din mine? Vrei să mă bagi în mormint cu zile?

Dintr-o dată, zări ridurile tatălui ei. În cinci ani, părea că îmbătrânise cu treizeci de ani și fiecare cută i se părea o mustrare, o dovadă palpabilă a trecutului ei care nu rămânea astfel neplătit. „Dacă ar muri generalul, își spuse ea, tresărind de durere la acest gând, ar însemna că mi-am petrecut întreaga viață fără să cunosc iubirea lui.”

Pe când încerca să înghită nodul care i stătea în gât, îl auzi pe Rawlings, care își dregea vocea, la celălalt capăt al camerei:

– Vă rog să mă scuzați, domnule... domnișoară... baronul von Studhoff vă așteaptă afară. Este foarte nerăbdător să vă vorbească.

Generalul făcu un semn cu mâna, părînd însă cu totul absent. Rawlings îi luă gestul drept aprobare și ieși repede din cameră. Generalul, clatinînd din cap și murmurînd ceva de neînțeles, se lăsă pe spate în scaunul pe care ședea, cu numai câteva secunde înainte ca von Studhoff să-și facă apariția.

Cu o încetineală de-a dreptul impertinentă, ca

și cum habar n-ar fi avut că era o mitocănie să apară acolo, la ora aceea și neinvitat, baronul se îndreptă spre partea în care se afla Honor. După ce își pocni tocurile cizmelor, se aplecă să-i strângă ei mîna. Cum, însă, Honor încă nu lăsase din mîna felia de pline prăjită, unsă cu gem, o bucăciță din acesta alunecă chiar pe mîinile albe ca neaua ale baronului. Se strădui să nu rîdă, căci precizia mișcării lui, cînd curăță pata cu batista lui de mătase, o avertiză că baronul nu era deloc amuzat.

– Ați venit devreme astăzi, spuse Honor cu o amabilitate prefăcută.

Nu îndrăznise să adauge că era chiar o minune, pentru că baronul se făcuse de risul lumii, cu toaleta lui care nu se sfîrșea înainte de prînz.

– Generale, am vești bune, spuse el, întorcîndu-se în direcția acestuia. N-aș vrea însă s-o plictisim pe Honoria cu discuția noastră. Poate că s-ar simți mai bine în altă încăpere.

Generalul, care îl privise pe baron cu o curiozitate nedisimulată, se întoarse repede către Honor, bineînțeles pentru a împiedica orice proteste care i-ar fi stat pe buze.

– Du-te, copila mea. Baronul și cu mine, hm, am dori să fim singuri.

– Dar nu mi-am terminat micul-dejun.

– Cred că e mai bine așa, iubita mea, zise baronul. Vrei să încapi în rochia de mireasă, nu-i așa?

– Acum fii fată bună și lasă-ne să vorbim, îi spuse generalul în grabă, făcîndu-se că nu ob-

servă că „iubitul” ei tocmai o insultase.

Dar, pentru că era mai mult o rugăminte decît un ordin – atît cît era generalul în stare să adreseze o rugăminte – Honor își înghiți replica și o zbughi din cameră.

Ajunsă pe culoar se opri, totuși, să-și scoată limba, în zeflemea. Auzi, să încapă în rochia de mireasă! Baronul spusese vorbele acestea cu înțelesul că, ar putea să-i termine el micul-dejun.

Oricît de aiurit ar fi fost generalul, nu putea să nu vadă că n-ar fi posibil ca ea să-și petreacă viața alături de von Studhoff. Cu mîinile strînse pe lingă corp, se uită la ușa de la intrare, dorindu-și cu ardoare să audă clopoțelul. „Haide, lady Sarah, te rog, trimite-l pe Lennox în vizită în dimineața asta”.

Se încruntă cînd își aduse aminte de vizita pe care i-o făcuse în ziua precedentă. Cum ar fi putut să-l prezinte ca pe o alternativă în fața tatălui ei? În afară de semnul cu ochiul, pe care i-l făcuse, n-ar fi putut să spună cu mîna pe inimă că Lennox o plăcea mai mult decît baronul.

Numai de-ar fi știut cum se cucerește un bărbat. Cum putea să se apropie de un bărbat, cînd nu se pricepea deloc să flirteze.

„Imită-i pe maeștri”, îi spusese generalul.

Poate că era bine să le observe un timp pe frumoasele saloanelor, să vadă cum își manevrează adoratorii nerăbdători. Putea să învețe repede, așa că, în curînd, avea să cunoască și ea acest meșteșug.

Cu ochii țintă la ușa, își corectă rugăminta. Ar

fi fost mai bine, în toate privințele, dacă Lennox s-ar fi ivit mai târziu nu în săptămîna aceea.

Generalul era preocupat de vizitatorul lui. În vreme ce îl privea pe Studhoff cum se așază în fața farfuriei abandonate de fiica lui, se întreba cît de mult auzise acesta din conversația de mai înainte. Căci, dacă s-ar fi răzgîndit acum, situația financiară a lui Drummond se ducea cu totul de răpă.

Numai că von Studhoff părea destul de amabil.

– Am venit să-ți spun că am găsit căteaua pe care ai pierdut-o, îi spuse baronul, servindu-se cu o porție generoasă de ouă fierte. Dacă vrei, putem să mergem astăzi s-o vezi.

Lui Drummond îi luă cîteva minute să priceapă despre ce vorbea. Numai la ogari nu se gîndea atunci.

– Mi se pare, Drummond, că nu ești prea entuziasmat. Mai ești interesat să-ți refaci cotețurile, nu?

– Păi, mda, făcu generalul, speriat că baronul urma să afle despre eforturile lui în domeniul financiar. Bineînțeles că sînt, dar am mai discutat despre jena mea financiară. Știi că deocamdată nu-mi pot permite să cumpăr nimic.

Von Studhoff zîmbi.

– Vai, dragul meu, dar ți-am mai spus că nu trebuie să te mai preocupe un subiect atît de dezagreabil, cum sînt banii, nu cînd eu, viitorul tău

gînere, sînt aici să-ți plătesc chitanțele. Căteaua va fi darul meu.

Părea prea frumos, ca să fie adevărat, că generalul putea, în sfîrșit să-și refacă haita de ciini. Și numai datorită gestului plin de generozitate al baronului.

Cu atît mai deplasate erau protestele fiicei lui, cum că nu s-ar fi potrivit cu baronul. Ba chiar, la gîndul că generozitatea baronului s-ar putea extinde, Drummond își spuse convins că protestele ei erau doar nervi „de nuntă”. Nu era prima oară cînd îi avea. Să ne gîndim la Wharton. Fetele erau niște creaturi proaste – complet inutile pe cîmpul de bătălie – așa că, de ce ar face excepție progenitura lui? Nu trebuia să uite că, la urma urmei, corcitura lui Honor se dovedise stearpă și îl forțase să-și împrăștie haita.

De ce s-ar înfunda în datorii numai din cauză că ea nu știe ce vrea?

Înainte ca Drummond să poată răspunde, se auzi clopoțelul de la intrare. Von Studhoff își înălță capul și se ridică brusc, apoi se repezi la ușă și se uită să vadă cine era de cealaltă parte. Biigui ceva către general și părăsi încăperea.

Drummond rămase cu ochii țintă la locul în care șezuse baronul pînă mai adineauri, nevenindu-i să creadă că acesta se putea mișca cu o asemenea repeziciune. Se întrebă dacă noul vizitator ar fi putut fi un rival. Nu era de lepădat fata lui, își spuse generalul, cu mîndrie paternă. După cîte vedea, Honor nu avea nici o teamă că nu „va intra” în rochia de mireasă. Un rival – deși, se

înțelege, fără nici cea mai mică șansă – putea constitui imboldul care să-l facă pe von Studhoff mai nerăbdător să se însoare.

Mulțumit, generalul se întinse după ziar. Lasă lucrurile în voia lor și se vor aranja singure, își spuse.

Nu la fel de mulțumit era Geoff, aflat în fața ușii. Când pusese mîna pe clopoțel, începuse să se gîndească la faptul că era cu mult mai ușor să-ți faci planuri, cum s-o curtezi pe miss Drummond, decît să le duci la îndeplinire.

Cînd se trezi față în față cu von Studhoff, totul i se păru și mai greu.

Doar îi dădu pălăria majordomului și von Studhoff își făcu apariția, printr-o ușă aflată în partea opusă a camerei. Înaintă ușor amețit, trecu pe lângă miss Drummond ca și cum n-ar fi fost acolo. Pe bună dreptate, ascunsă în umbră, Geoff ar fi trecut poate și el pe lângă ea, fără s-o observe, dacă nu i-ar fi zărit zîmbetul. Un zîmbet care înlocui mîna disprețuitoare pe care o avusese în momentul în care îi văzuse pe baron.

Pentru Geoff, zîmetul acesta era singura lumină din încăperea.

– Te-aș fi poftit să intri, îi spuse von Studhoff, plin de curtoazie, dar mi-e teamă că vom pleca de acasă.

– Să plecăm? repetă miss Drummond, fără vlagă.

Baronul se roti, arborînd iute o expresie de încîntare și surpriză.

– Ah, iubita mea, aici erai. Ești gata de plecare, da?

– Păi... eu...

Fără să-i aștepte răspunsul, baronul se întoarce spre Geoff cu un zîmbet total artificial.

– Ce rușine că nu-ți merg combinațiile la joc, Lennox. Poate altădată.

– De fapt, nici nu aveam de gînd să rămîn. Nu vreau decît să știu la ce oră o s-o însoțesc pe miss Drummond la Makepeace Hall, diseară.

– Copil uituc, de ce nu mi-ai spus? o întrebă von Studhoff pe Honor, clătînd din cap. Of, fetele astea englezoaice, cum le mai umblă gîndurile aiurea. Voia să-ți spună că eu sînt cel care îi va ține companie diseară. Nu trebuie să te deranjezi deloc.

Geoff se uită la miss Drummond, care refuza cu încăpăținare să-l privească în față și își privea atent mîinile, ca și cum ar fi văzut acolo ceva de maximă importanță.

Rawlings surîse cu simpatie cînd îi înapoie lui Geoff pălăria. Făcu o plecăciune în direcția stăpînei lui și dispăru în spatele casei.

– Du-te și ia-ți mînușile, draga mea, lătră baronul la miss Drummond. Trebuie să ne începem odată plimbarea.

– Plimbarea?

Ideea îi venise baronului din senin, odată cu plecarea lui Rawlings. Lolly, luînd întrebarea drept invitație, porni să alerge pe culoare cu un entu-

ziasm dublu, față de ziua de dinainte.

Sări pe miss Drummond și începu s-o lingă pe față. Geoff asista fascinat la scenă. Cele mai multe femei ar fi făcut o criză de isterie, dar ea ridea și mîngîia animalul pe cap.

- Bestie afurisit! exclamă baronul, și înaintă către cîine, care îi luă gestul drept o amenințare la adresa stăpînei lui și scoase un mîrîit gros de avertizare.

Von Studhoff ridică brațul, bolborosind supărat, cu intenția de a lovi cîinele, dar nu reuși decît o săritură care-l puse la podea, cu Lolly triumfător pe pieptul lui. De data aceasta, Lolly nu mai dădu semne că ar vrea să-l lingă, dimpotrivă își arătă toți dinții.

Geoff se abținu cu greu să nu chicotească, uitîndu-se la cîine și la baron, pînă cînd ridică privirea și văzu panica din ochii lui miss Drummond. La naiba, doar nu avea pretenția ca el să-și facă un obicei din a o salva pe ea.

- Hai, Lolly, spuse el, bătînd cîinele pe grumaz. Cred că baronului îi place mai mult să stea în picioare.

- Spurcăciune de cîine! strigă baronul ridicîndu-se furios, cu o expresie care îl arăta rănit în demnitatea lui, după care începu să-și șteargă pantalonii cu mîna. Să fii convinsă, Honoria, că tatăl dumitale va auzi despre întîmplarea asta. Mă îndoiesc că dorește să aibă în preajma noului ogar al domniei-sale, o corcitură ca asta.

- Un ogar nou? întrebă Honor și făcu ochii mari. Vai, dar nu trebuie să-i spunei tatălui meu

ce s-a întîmplat.

- Îmi spui mie ce să fac și ce să nu fac?

Geoff, care tocmai făcuse, inconștient, un pas înapoi, făcu acum unul în față.

- O clipă, von Studhoff. Miss Drummond încearcă să-ți explice că, ăăă.... mi-a făcut mie o favoare. După cum vezi, Lolly are nevoie de o baie, și nu dispun de un spațiu pentru asta. Am ezitat să-i cer unchiului meu să folosesc una din bucătăriile familiei Pithnevel și, vezi bine, ne aflăm aici.

- Vrei să spui că animalul ăsta blestemat e al dumitale?

- Mi-e teamă că da.

Lui Geoff i se păru că galanteria lui mersese prea departe de data aceasta. Își dori din suflet ca Honor Drummond să nu-l dea de gol, pentru că arăta mai mulțumită decît ar fi fost cazul.

- Atunci, ia potaia asta de pe mine și ai grijă să nu abuzezi mai departe de bunăvoința logodnicei mele. N-am să uit să-i spun generalului, cînd voi vorbi cu domnia sa, data viitoare, să nu tolerăm animale străine în această casă.

Lolly începu să mîrîie din nou. De teama unei noi confruntări cu baronul, Geoff apucă animalul de blana de la gît și plecară împreună. S-ar fi putut ca Lolly să refuze să plece cu el, dar perspectiva unei plimbări în aer liber atîrna mai greu decît loialitatea față de stăpînă, așa că potaia ne-trebnică se retrase împreună cu Geoff, ca și cum l-ar fi cunoscut de cînd lumea.

Aruncînd o privire în urmă, să vadă măcar un

zîmbet pe fața ei, Geoff îi găsi chipul plecat, într-o poză de prefăcută smerenie. Nici măcar cînd ușa se închise în nasul lui, nu-l răsplăti cu vreo privire.

Nu trebuia să aștepte recunoștință de la fetișcana asta, își spuse Geoff. Pur și simplu, nu era în stare de așa ceva.

Sări în trăsură și cîinele se așeză lîngă el. Bucuros ca și cum ar fi fost nici mai mult nici mai puțin decît un rege, Lolly dădea din coadă, cu un asemenea entuziasm, studiînd cu interes tot ce-i trecea prin fața ochilor, încît Geoff se molipsi de la el. Întinse o mîină și îl bătu ușor pe cap.

– Doamne, Doamne, Lennox, dar n-ai spus niciodată că ai un cîine, îi zise Fortesque, care nu reuși să-și ascundă bucuria. Flecarii de la gazete vor înștiința curînd lumea că Lennox s-a înmuiat la inimă.

Și cum să dezmintă comentariile? Lua-le-ar naiba pe miss Drummond și toate situațiile în care îl pusese. Încă o dată stricase imaginea pe care și-o cultivase cu atîta grijă în ultimii ani. Greu să rămîi demn, sobru, cînd corcitură asta păcătoasă îți lînge fața.

Era mult mai periculos, decît își închipuisese, s-o curteze pe miss Drummond, chiar și așa, mai mult în joacă. Oare ce o să-i mai ceară să facă data viitoare?

7

Pandora Gratham își băgă capul la loc în caleașca cu patru locuri a lui lady Sarah.

– Cred că ai dreptate, îi zise ea sorei gemene, însoțindu-și spusele cu un zîmbet neîmblînzit. Baronul a intrat cu adevărat în spelunca aceea. Să intrăm după el?

Amanda, care era cu mult mai precaută decît sora ei, se încruntă:

– Cred că ar trebui să-i spunem lui lady Sarah. Nu cred că ar vrea să ne aventurăm în partea

aceasta a orașului. A fost și așa suficient de rău din partea ta să insiști ca bietul Tom să ne aducă aici. S-ar putea foarte bine să-și piardă postul.

– Pfu, îți faci prea multe griji. Nu ne-a spus lady Sarah că noi o să fim ochii și urechile ei?

– Eu cred că a vrut să spună s-o supraveghem pe miss Drummond, zise Amanda. Și, apoi, baronul mă face să mă simt stînjinită.

Pandora înțelegea ce voia să spună sora ei. Nici ea nu putea să-și închipuie cum o să se mărite miss Drummond cu un asemenea om. Pandora își făcuse o datorie solemnă din a dovedi că de nepotrivit era baronul pentru Honor, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l urmărească pînă în cele mai adînci întunecimi ale iadului. Ar fi și un privilegiu de a vedea locurile mai mărginașe și, prin urmare, mult mai interesante ale Londrei.

– Hai să ne întoarcem, spuse Amanda. Trebuie să ne îmbrăcăm pentru balul dat de familia Makepeace.

Cînd își aminti că lordul Bellington avea să fie și el prezent acolo, Pandora hotărî că baronul putea să fie supravegheat și în sala de dans. Într-adevăr, dacă îl țineau ocupat suficient de mult, Honor putea să vorbească și să danseze cu alți bărbați.

Ochii începură să-i strălucească. La urma urmei, dragul și solitarul Geoffrey va fi și el acolo.

– Trebuie oare să facem lucrul acesta? îi șopti baronului informatorul său, peste masă, atît de

încet încît nimeni să nu-l poată auzi în afara interlocutorului lui.

– Ți-am explicat doar, cu lux de amănunte, îi spuse baronul încruntat.

– Desigur, adăugă bărbatul, grăbit, coborîndu-și privirea, știți mai bine ce faceți.

Tipic englezesc. Ar fi putut să se fălească, să se ridice în slăvi, dar erau trași înapoi, invariabil de forța teutonică. Ah, cum mai tînjea după ziua în care această „insulă de negustori” va fi îngenunchată.

– Nu, ăăă, nu am vrut să spun asta, baroane. Mă gîndeam doar... Vedeți dumneavoastră, se știe că fata are temperament. N-ați vrea să o rupeți cu ea, nu?

Von Studhoff răsplăti remarca exact cu disprețul pe care îl merita. Drummond n-ar fi lăsat niciodată fata să se răzgîndească, pentru că spera să-și împiedice falimentul.

– Desigur că Drummond n-ar fi de acord, spusese cu nervozitate prostul de informator, ca un ecou al gîndurilor baronului. Nu acum cînd i-am găsit cățeaua.

De data aceasta, von Studhoff își permise un zîmbet. Toți oamenii au prețul lor, iar cățeaua aceea de ogar era prețul lui Drummond. Dacă îi dădea ce își dorea, îl putea ademini pînă în cursă.

– M-am înapoiat la stăpînii ei actuali, după cum mi-ați spus, și i-am sfătuit să nu sufle o vorbă despre cealaltă problemă.

Cățeaua era gata să evadeze prin orice ușă deschisă, dar baronul nu vedea nici un motiv ca

Drummond să știe acest lucru. Nu cînd lucrurile se aranjau atît de bine.

Cu o singură excepție, totul era perfect.

– Bine, bine, dar trebuie să ne ocupăm de Lennox. Nu-mi place c-o vizitează așa de des.

– Să nu-mi spunei că sînteți gelos!

Privirea baronului făcu să înghețe pe buze zîmbetul omului.

– După cum am sugerat, trebuie s-o îndemnați pe fată la ceva rău. Ceva supărător, care să-l determine pe Lennox s-o abandoneze. Ca nobil, nu-și poate permite să se asocieze cu o persoană nedorită de societate.

– S-o amestec într-un scandal? Dar cum?

„Nerozii de englezi”, își spuse baronul.

– Gîndește-te, reveni el, arătînd o răbdare eroică. Ce vicii de ale ei am putea să exploatăm?

– Păi, fetișcanei îi place să parieze.

– Poftim, atunci. Lasă-mă în pace și du-te și găsește o cale de a onora găleata de bani cu care te-am plătit.

Orice argument pieri, pentru că omul știa cine îi achita chitanțele, cu sume considerabile. Totuși, cînd o șterse din tavernă, o făcu mai mult cu resemnare, decît cu grabă.

Baronul îl privi în timp ce pleca și se simți încîntat de propria-i persoană. Manipularea celorlalți îi dădea atîta plăceri! Cu o pungă dolofană, putea să depășească orice obstacol omenesc care i-ar fi stat în cale.

Se încruntă cînd se gîndi cît de mult depindea de ceilalți, ca să-și umple această pungă. Nu

avea importanță. Într-o zi, care nu avea să întîrzie prea mult, dacă totul mergea după cum plănuiise el, nu va mai avea nevoie de alții, ca să-și îngroașe fondurile, va fi destul de bogat.

Fără s-o știe, Honor Drummond îl va conduce spre această meritată avere.

Geoff își privi cravata. În loc să se reverse elegant dinspre nod, atîrna ca o cîrpă bojită. Trase o înjurătură și o aruncă pe podea, peste alte două cravate pe care încercase să le înnoade, și începu să lucreze la următoarea. De asta angajau oamenii un valet; trebuia neapărat să-și găsească și el unul.

Totuși, degetele lui erau obișnuite cu legatul cravatelor, și blestemata aia de zdreanță ar fi trebuit să fie deja la gît, numai că nu reușea să se concentreze la nimic, din cauza lătrăturii care venea dinspre grajduri. În plus, erau chicotelile acelea care se auzeau jos, în hol.

Se încruntă. Verișoarele lui se distrau pe seama faptului că apăruse cu Lolly. Încîntat de locurile noi în care se afla, cîinele hoinărise prin cele mai tainice unghere, de pe culoarele unchiului lui, cu aceeași energie cu care, se pare, a cutreierat malaștinile. Geoff se întîlni cu el în solarium, dar numai cînd ajunse în salon – unde mătușa lui se întreținea cu lady Jersey – reuși să-l facă să se oprească pentru mai mult timp.

Din nefericire, acest eveniment se produse pe-

riculos de aproape de tava pe care se aflau niște cești cu ceai, și atât mătușa, cât și musafira ei se treziră improșcate. Țipetele lor aduseră la fața locului întreaga casă, ceea ce o determină pe lady Jersey să plece în mare grabă, pe mătușa Maude să se ducă la culcare, cu dureri de cap, iar Geoff fu chemat din nou în cabinetul unchiului lui.

Cu cîinele după el, Geoff avu o întrevvedere scurtă. Unchiul lui era de părere că animalul lui miss Drummond trebuia să-și găsească un nou cămin, deși, pentru moment, îi dădea voie să stea la grajduri.

Adăpostirea lui Lolly la grajduri aducea rîndășilor unchiului lui o gratificație consistentă, dar, avînd în vedere dorințele celor care erau implicați în viața cîinelui – și mai ales lătratul lui – Geoff plătea cu plăcere paralele.

Cu toate acestea, trebuia să facă ceva ca să scape de cîinele ăsta. Era singurul motiv pentru care se pregătea să meargă la balul dat de familia Makepeace.

Din ușa cabinetului său, Lordul Pithnevel își privea nepotul care era pe picior de plecare. Era îmbrăcat foarte îngrijit – poate doar cu excepția cravatei. Se răzgîndise, pentru că mai devreme voia să stea acasă.

Pithnevel zîmbi și sună după majordom. Era timpul ca acesta să-i spună rîndașului că lătratul cîinelui nu mai era necesar.

Cînd intră în sala de dans, Geoff se încruntă. Din cauza petrecerii de la Carlton House și a se-ratei de la familia Melbourne, balul dat de lady Makepeace nu era ceea ce sperase el. Deși, după părerea lui, erau prezenți suficienți bătărași și înfumurați.

Ca și în cluburile pe care le frecventa, acest lucru era pe deplin previzibil. Aceleași fețe, aceeași conversație. Cum sezonul era pe sfîrșite, în dosul evantaielor se putea ghici o anumită disperare. Flăcăii rămași erau fie dificil de prins în capcană, fie că nu erau doriți.

Văzu cîteva persoane pe care i-ar fi plăcut să le evite, dar n-o găsi nicăieri pe miss Drummond.

Fiecare matroană părea să fi pus ochii pe el, nu pe altcineva, povestindu-i amănunțit despre relațiile pe care le avusese cu fel de fel de bărbați și care nu duseseră la nimic, și despre datoria lui Lennox de a-și perpetua neamul. Sîcîiala aceasta deveni atât de insuportabilă, încît Geoff era pregătît să țipe la prima babă nesăbuită care l-ar fi bătut pe braț.

Unde naiba era Honor Drummond?

Cînd începu muzica, se retrase într-un colț izolat, refuzînd să danseze. După cîte vedea, erau două categorii de femei care așteptau să fie invitate la dans: unele, gătite provocator, strălucitoare, și cele fără pretenții, care veniră, pur și simplu, să se distreze. Nu avea nici cea mai mică

dorință de a se însura, și nici dispoziție pentru o relație frivolă.

La capătul acestui gând, se întoarse și le văzu pe gemenele Gratham, care se hlizeau la el.

– Geoffrey, spuse Amanda, răsufând ușurată, bine că te-am găsit!

– Lasă-l în pace pe bietul om, chicoti Pandora. Ce rost a mai avut vînătoarea noastră, dragă M, dacă acum alungi vînatul?

– Dar, P, mă bucur întotdeauna atît de mult cînd îl văd!

Gemelele își abandonaseră numele de botez și foloseau, în schimb, inițiale. Hotărîseră că nu-și puteau spune Andy, Mandy și Pandi, dar era atît de plăcut să le tachinezi – doar asta făcuse parte dintre bucuriile tinereții lui – și Geoff continua să se gîndească la ele la fel cum făcuse pînă atunci.

– Mandy, spuse el, sărutîndu-i mîna, și „Pandi”, adăugă, sărutînd o altă mîna. Abia reuși să se abțină să nu întrebe: „Dar unde e Andy?”

– Uită-te la noi, îl atenționează Pandi. Nu arătăm bine?

Arătau bine, într-adevăr. Buclele lor aurii erau strînse sofisticat, în vîrfurile capului, iar rochiile din muselină, cu talie înaltă, le scoteau în evidență chipurile tinere. Știa că sora mai mare, care se pricepea la astfel de lucruri, alesese toaletele, și mai știa că voia cu orice preț să se mărite, dar nu putea să-și dea seama ce pun la cale. Gemelele, deși arătau răpitor, pe dinăuntru rămîneau aceleași gîscuțe pe care le știa dintotdeauna.

– Sînteți în formă, spuse el, cu reținere. Dar ce

căutați aici, la Londra?

– Nu e grozav? făcu Pandi, care era mai vioaie decît sora ei. Și noi trebuie să avem sezonul nostru.

– Într-adevăr. Să nu-mi spuneți că v-ați hotărît să vînați duci și acum ați pus ochii pe bieții Adam și Jamie.

– Nici pomeneală, spuse Pandi, în ai cărei ochi se ivise o strălucire malițioasă. Nu ne anunțăm logodnele, înainte de Andy. De fapt, Geoff, motivul care ne-a adus la Londra este dorința noastră de a-ți găsi o soție.

Expresia ei îi amintea uimitor de bine de Bel-lington. Împreună, ar fi făcut o pereche periculoasă.

– Nu fi răutăcioasă, P, o admonestă cu blîndețe Amanda, aruncîndu-i în același timp o privire de avertisment. Ce vrea să spună P, dragă Geoff, este că lady Sarah a hotărît că avem nevoie de aerul orașului.

Geoff observă privirile schimbate între cele două gemene și deveni și mai neliniștit. Puneau ceva la cale și, ținînd seama de experiențele lor din trecut, nu putea să fie decît ceva dezastruos. Gemelele aveau intenții bune, dar creierul lor era ca baloanele de săpun, mai bune să facă spumă și să amuze, decît să țeasă vreun complot.

– Ne pare teribil de rău că lucrurile s-au stricat între tine și Andy, continuă neabătută Pandi. Am crezut cu adevărat că v-am putea aduce unul lîngă celălalt, dar... ei bine... singurul lucru pe care mai putem să-l facem acum este să-ți găsim o altă nevastă.

Amanda suspină – sau poate suspinul fusese

al lui – dar Pandy nu putea fi oprită.

– Spune-ne doar un nume, dragă Geoff, și, înainte de sfârșitul sezonului, vei fi cununat.

Acum ofta de-a binelea.

– Pun rămășag pe tot ce am mai sfînt că te putem duce la altar, flecări Pandy, bițind un deget spre el.

Să-i găsească lui o nevestă? Geoff hotărî să pună capăt situației.

– Doamnele adevărate nu pariază, spuse el bățos. Ar trebui să-ți fie rușine, și ție la fel.

– Nu fi încuiat. Pariurile sînt la modă. Păi, Jamie pariază tot timpul.

– Un motiv în plus să n-o faci, iepuraș. Avera lui Bellington nu este chiar un sac fără fund, după cum bine știi.

– Of, Geoff, nu lași niciodată să treacă de la tine. Păi, se zvonește....

– Refuz categoric să pariez, o întrerupse el, bucuros să schimbe vorba.

Pandy se blocă o clipă, după care se întoarse către sora ei geamănă. Amanda ridică din umeri și remarcă faptul că Geoff admirase întotdeauna sabia tatălui lor.

– Atunci, pe sabie, decretă ea, încrucișîndu-și cu mare satisfacție brațele pe piept.

Geoff schiță un zîmbet ironic.

– Ați încetat să mai gîndiți, giștelor? Nu vă trece prin cap că poate Andy nu vrea s-o piardă?

– Pentru că a fost a tatei? Dacă e așa de sentimentală, de ce ți-a dat tabachera lui?

– Of, P, a făcut-o ca să-l împiedice pe tata s-o

amaneteze, îi spuse Amanda încet. Doar știi cît de tare a suferit cînd tata a vîndut totul pentru încă o rundă la table.

Geoff abia dacă le auzea. Se gîdea la chipul fermecător al lui Andy din clipa cînd îi dăduse tabachera. „Ca să nu mă uiți niciodată”, îi spusese ea și îi pusese cutiuța în palmă.

Să nu mă uiți... În toți acești ani, trăise cu gîndul de a se întoarce la ea, fără să-și facă vreo grijă că fata ar putea să se sature de așteptare. Scoase tabachera din buzunarul vestei și o privi cu regret. Cu siguranță că îi va lipsi, însă sosise vremea să-și ia adio de la ea – și, totodată, de la această parte a vieții lui.

– Poftim, le spuse el gemenelor. Luați-o.

Amîndouă îl priviră uluite.

– Tabachera tatei? întrebă Amanda, după care Pandy preciză că, desigur, Geoff voia să le-o ofere ca parte din pariu. Cîtă lipsă de atenție să uităm să-ți cerem partea, deși, cine știe...

Geoff nu avea de gînd să mai facă un pariu.

Își pusese deja în joc caii, prietenia cu Foxley și Bellington și afecțiunea față de lady Sarah.

– N-am de gînd să pariez, le spuse el sec. Chiar așa, cred că ar cam trebui să renunțați la viciul ăsta, mai ales că nu vă prea pricepeți.

– Mai vedem noi, spuse Pandy, pe un ton rău prevestitor, și se întoarse să plece.

Pesemne că gemenele astea își zgîndărea creierul, decise Geoff, în timp ce le privea valsînd. Cum altfel ar fi lăsat el să-i scape o asemenea ocazie de cîștig? Dacă tot trebuia să parieze, ar fi

putut s-o facă pe cline.

Clătină din cap nemulțumit și se îndreptă spre masa cu gustări și răcoritoare, unde găsi mai multe ornamente, decît mîncare. Împrăstiate pe ici-colo, niște fărîme de prăjitură în cîteva farfurioare și cîte un cub de gheață în cîteva pahare cu punct. Își luă un pahar, cu gîndul că erau puține speranțe ca lichidul să-și merite numele.

Era scîrbit – pentru că băutura aceea insipidă nu-i plăcuse – cînd lady Sarah apărură alături.

– Amelia a fost întotdeauna zgîrcită, bodogăni ea, deși, de cînd nu mai pune pariuri cu mine, ar fi trebuit să-și poată permite să ofere un punct adevărat. Crezi că are o picătură de lichior?

– Mi-e teamă că nu.

– Și se mai miră de ce jumătate din invitați au plecat la Melbourne House.

Lady Sarah se întinse după un pahar, înainte de a continua:

– E acolo, îi spuse, așteptîndu-se, după cum o arăta, că Geoff să știe exact despre cine era vorba.

Cel mai rău dintre toate era, însă, că știuse, chiar înainte de a urmări privirea lui lady Sarah, despre cine era vorba. Cu un sentiment de ușurare, pe care și-l găsi cu totul și cu totul exagerat, Geoff o găsisse, în sfîrșit, pe Honor Drummond.

Generalul Drummond nu se simțea bine la balul dat de Makepeace. Cumpărarea unor haine noi, de gală i se păruse inutilă și de nedorit pentru punga lui care se micșora zi de zi. Numai că lady Sarah insistase, spunîndu-i că astfel o va ajuta pe Honor să revină mai repede în grațiile societății din care făcea parte, iar Drummond, în adîncul sufletului lui, știa că datorează acest lucru dragii, iubitei sale Evelyn, care ar fi vrut și ea ca fiica lor să ajungă bine.

Poate că ar fi fost de așteptat ca von Studhoff să stea lîngă ei, dar acesta părea pornit să invite

fiecare fată din salon la dans. Biata Honor, își spuse Drummond, dar când o privi, văzu că ochii ei plini de dor nu erau îndreptați către baron, ci către Lennox.

Geoff rămăsese cu ochii pironiți la Honor, după ce lady Sarah îl îndrumase spre locul în care se afla. Era îmbrăcată din nou în culori șterse și era flancată, de o parte, de tatăl ei, iar de cealaltă, de von Studhoff. În îmbrăcămintea aia cenușie părea mai degrabă o potîrniche prinsă în laț. Geoff se trezi spunîndu-și că ar fi minunat să fie liberă – ce vesel ar fi fost să o privească cum își ia zborul.

Numai că gîndul acesta intra în sfera romantismului, or Geoff nu era – și nici nu va fi vreodată – romantic.

Enervat de fantezmele care îi bîntuiau mintea, s-ar fi întors să plece, dacă Honor nu și-ar fi ridicat genele tocmai atunci. Când privirile lor se întîlniră, se găsi prins în laț.

Apoi, zîmbindu-i abia perceptibil, Honor îi făcu cu ochiul.

Geoff încercă să se înfurie, să arate că dezaprobă ceea ce vede, dar în privirea lui nu lipsea și o scîlpire de admirație. Întorsese cărțile împotriva lui atît de cutezător, încît Geoff nu se putu abține să nu-i zîmbească și el.

Simți împunsătura bastonului lui lady Sarah.

– Invit-o la dans, lătră ea. Arată-i fetișcanei ăsteia că nu muști.

Geoff ar fi putut să insiste, pînă în zori, că nu avea să se lase pedepsit de lady Sarah, dar, în sinea lui, perspectiva de a dansa nu i se părea neplăcută.

Își croi drum pînă la miss Drummond. La urma urmei, era un dans popular nevinovat, așa că nu trebuia să te obosești din cale afară cu conversația, în timpul lui. În plus, trebuia neapărat să lămurească lucrurile privind cîinele.

Cînd ajunse lîngă cei doi Drummond, baronul își luase deja tălpășița, dar sentimentul de ușurare care îi cuprinse păli sub privirea posacă a generalului. Era o privire care-i transmitea un mesaj foarte clar. O fi fiind Geoff duce de Lennox, răsfățatul înaltei societăți, dar, în treburile familiei Drummond, generalul dădea ordinele.

Geoff strînse din dinți și îl întrebă pe politicos de sănătate, se interesă de călătoria generalului în Scoția și de cum mai mergeau lucrurile la Ministerul de Război. Întrebă chiar de baron, la care generalul mormăi ceva care însemna că baronul plecase s-o invite la dans pe miss Blackledge. Dată fiind situația, Geoff îi sugeră că ar dori să facă, împreună cu miss Drummond, cîțiva pași de dans. Această propunere nu-l încîntă pe general, dar, întrucît fiica lui îl și luase pe Geoff de-o mîină, nu mai avea ce să facă pentru a rămîne în limitele politetii.

– Vreau să-ți mulțumesc... zise miss Drummond cînd se găsiră față în față, la formarea perechilor pentru dans.

– Trebuie să... spuse și Geoff, exact în același

timp, ceea ce îi făcu pe amândoi să suridă. Te rog, continuă el, spune dumneata mai întâi ce aveai de spus.

În clipa aceea, porni muzica și se văzură siliți să se depărteze unul de celălalt. În vreme ce ea se rotea într-o direcție, iar el în alta, îi studie fiecare mișcare. În ciuda veșmintelor ei ponosite, arăta cum nu se putea mai bine. Cu obrajii tandafirii și ochii scinteietori, era irezistibilă. Exuberanța ei era molipsitoare și nici chiar von Studhoff n-o putea diminua.

Era atât de fascinat de bucuria imensă pe care i-o producea dansul lui Honor încât, atunci când se găsiră din nou față în față, uită complet de cîine.

– Nu e minunat? spuse ea, cu respirația întrețaiată. Îmi place la nebunie să dansez. Nici nu-ți dai seama cât de mult mi-a lipsit dansul în Scoția. Mătușa Regina consideră dansul ca pe o crimă. Îmi interzicea pînă să și fredonez o melodie.

– Aha, deci știi să cînti?

– Nu pot să țin o notă mai mult de o secundă, recunosc ea, cu un surîs vinovat. Ar putea fi și unul dintre motivele pentru care mi-a interzis să cînt.

Abia avu timp să ridă că ea se și învîrți încă o dată, ca un fluture care se îndepărtează cu aripile întinse, și îl cuprinse o dorință nebună de a porni după ea s-o prindă.

Bineînțeles că n-o făcu, dar numără pașii de dans pînă ce ajunse din nou lîngă ea. Îi zîmbi, nerăbdător să reia conversația, fără să observe că în salon apăruse Richard Duncan. Abia cînd cine-

va pomeni că la brațul acestuia se afla Andy, Geoff păru să ia cunoștință de apariția lui.

Pentru moment, toate gîndurile lui Geoff se năruiră, oprind timpul în loc.

Honor se uita și ea într-acolo, mirată că Lennox se opri din dans. Primul ei gînd fusese că l-a călcat pe picior sau că a spus ceva rău, dar o simplă privire asupra chipului lui îi dădu de înțeles că ea era ultima ființă la care s-ar fi gîndit în acea clipă.

Se uită peste umăr, deși știa ce avea să vadă. Oricine și-ar fi petrecut ultimele săptămîni în Londra ar fi auzit vorbindu-se despre povestea lui Geoff și miss Gratham.

Cu toate corăbiile înecate, Honor înțelegea acum că se amăgise amarnic. Nu avea nici un rost să învețe cum să-l farneze. O simplă privire îi fusese de ajuns ca să-și dea seama că, oricît de mult s-ar strădui să-l cucerească, Lennox nu i-ar putea oferi niciodată mai mult decît o simplă afecțiune.

Era îndrăgostit de Andrea Gratham.

Încerca să-și spună că nu avea mare însemnătate, că n-ar fi fost prea greu să găsească pe altcineva care să-l înlocuiască pe baron, dar durerea și deziluzia crescuseră în sufletul ei atât de mult, încît amenințau să-i cuprindă toată ființa. Văzuse cît de minunat ar putea fi. Nu, *simțise*. Aici, în ringul de dans, în vreme ce Lennox îi zîmbea, cunoscuse vraja care leagă doi oameni.

Își dăduse seama prea târziu cât de mult îi plăcea acest bărbat. Vai, domnia sa purta o mască aproape impenetrabilă, dar în adîncul ființei lui, oricît de bine o ascundea, avea o inimă de aur, despre care se pomenea atît de des. Fericita Lolly nu-și putea găsi un cămin mai bun, chiar dacă nu era decît temporar.

Ce bine ar fi fost să-și găsească și ea unul asemănător.

Conștientă că ieșiseră din ritm și celelalte perechi îi priveau pline de curiozitate, Honor se hotărî să nu rămînă acolo, atît de total ignorată și nedorită. Își mușcă buzele, murmură rapid o scuza neconvențională, după care plecă în grabă.

Se îndoia că Lennox îi auzise scuza.

N-o auzise; știa doar că plecase. Înfruntînd privirile iscoditoare și chiclele, își dădu seama că trebuia să explice celorlalți de ce ieșiseră din dans.

A naibii fetișcana asta, își spuse el, în gînd, în timp ce se scuza și părăse ringul de dans. Se simțiseră splendid pînă cînd...

Stînjelit, își aminti cum se oprise cînd zărise chipul frumos al lui Andy. Cît de feminină și candidă i se păruse în rochia aceea elegantă. Și, totuși, era atît de îndepărtată, atît de imposibil de atins! Văzuse în ea tot ceea ce ar fi putut să aibă, dar pierduse.

Richard era cel mai fericit pămîntean. Un pic

mai multă vigilență din partea lui Geoff și ar fi putut să stea el acolo, în locul lui Richard.

Dar, cu cît îi privea mai mult, cu atît își dădea seama mai bine că Richard și Andy se potriveau de minune, că se completeau unul pe celălalt în mod fericit și că privirile pe care le schimbau vorbeau despre un secret cunoscut numai de ei doi. Înțelegerea tainică dintre ei depășea orice afecțiune pe care Andy și Geoff ar fi putut s-o împărtășească vreodată unul celuilalt.

Ciudat, exact acela fusese momentul în care își amintise de partenera lui de dans.

Miss Drummond nu se rotise după cum cerea muzica, ci rămăsese lîngă el, privindu-l cu ochii ei mari plini de mîhnire dar și de uimire. S-ar fi cuvenit ca el să spună ceva, acum își dădea seama, pentru că, înainte de a-și reveni, ea zburase lîngă baron, unde era de datoria ei să se afle.

– Văd că n-o duci rău la Londra, îi spuse Richard, care apăruse brusc lîngă el. Numai dacă ai avea și un valet mai grijuliu. Ar fi fost mai bine dacă ți-ai fi făcut singur nodul la cravată.

Andy, care stătea lîngă el, rîse ușor.

– Ba cred că el și l-a făcut. După cît îl cunosc, Geoff nu a angajat nici acum un servitor. Nu i-a plăcut niciodată să-l sîcîie alții.

Poate că Andy avea dreptate, își spuse Geoff iritat, cînd pretinsese că se cunoșteau prea bine ca să riște să se căsătorească. Pe Richard n-ar fi îndrăznit niciodată să-l tachineze astfel.

– Ei, și ce faceți la Londra? îi întrebă el, ca să schimbe subiectul.

Andy zîmbi.

– Eu am venit să mă bronz. Lady Sarah crede că am nevoie de niște bronz de oraș. Îți dai seama? Cred că se așteaptă să învăț să dansez.

Geoff știa cît de nepotrivită era Andy pentru astfel de dresură și rîse.

– Chiar așa, continuă ea, aruncîndu-i un zîmbet trist. Totuși, o lăsăm în voia ei, cel puțin pînă cînd găsește altceva cu care să-și umple timpul. Cunoșcînd înclinația ei către pețit, sperăm să-i îndreptăm interesul în direcția aceasta. Nu-i așa că nu cunoști o astfel de victimă de-a ei, nu, Geoff? Ce spui de tînăra domnișoară cu care tocmai ai dansat?

– Honor Drummond? spuse el, cu vinovăție, conștient că ochii lui o priveau încă intens. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, fetițo, dar mi-e teamă că e deja luată. De baronul von Studhoff.

Le făcu semn cu capul către perechea nepotrivită despre care vorbise.

– O fată așa de atrăgătoare, măritată cu țăpul ăla bătrîn, zise Andy ceva mai încet. Vai, Geoff, sînt convinsă că faci o greșeală.

– Încă nu e chiar măritată, simți el să adauge. Abia la sfîrșitul lunii va fi.

Richard zîmbi, urmînd privirea lui Geoff care cerceta încăperea.

– Mi-o amintesc pe Honor. Nu mi-am dat seama că este ea, dar țin minte că avea un simț al umorului teribil și un mod foarte original de a vedea lucrurile.

– Mi se pare exact tipul de femeie pe care mi-ar plăcea cel mai mult s-o cunosc, spuse Andy, și îl privi pe Geoff cu mare interes. Fii drăguț și fă-ne cunoștință.

Descumpănit, Geoff protestă vehement, dar Andy obținuse întotdeauna ce dorise de la el, pentru că îl intimidă. Chiar acesta fusese motivul pe care îl invocase ea cînd refuzase să se mărite cu el. Îi spusese că era prea drăguț ca să-i spună vreodată nu.

Și avusese dreptate. Și acum se hotări, în fine, să le facă cunoștință. Baronul, încîntat să-l cunoască pe ducele de Fairbright, făcu tot ce-i stătea în putință ca să monopolizeze conversația. Asta, însă, nu-l deranja pe Drummond, care abia observa dacă mai era și altcineva în încăperea sau nu. Fiica lui, care își pierduse cu totul strălucirea de mai înainte, îi răspundea lui Andy mai mult monosilabic.

Urmărind scena, Geoff se simți decepționat. Ar fi vrut ca ei s-o placă pe miss Drummond, dar atîta timp cît ea rămînea mută, erau slabe speranțe ca acest lucru să se întîmple.

Și, ca și cum toate acestea n-ar fi fost destul de supărătoare, apărură și Fortesque. Geoff se temu că acesta avea de gînd să-i sîcîie pe tema pariului lor, dar persoana vizată de proastele intenții ale lui Fortesque era miss Drummond.

– Ceva pariuri cîștigate în ultima vreme? o întrebă el.

Ea se înroși, aruncă o privire neliniștită spre baron și răspunse, cît se poate de calm, că re-

nunțase la acest viciu.

Fortesque clătină din cap și se întoarce spre Geoff.

- Sper că n-ai renunțat și tu, bătrîne. Am auzit că Mortimer și Spencer au de gând să participe la cursa de mîine. Greu să rezisti la o asemenea ispită, nu?

Dificultatea era, după cum se exprimase odată Geoff, să găsești pe cineva atît de prost, încît să parieze pe Mortimer.

- Ți-e teamă să pariezi, Stone?

- Cred că stai de vorbă cu Lennox.

Pe obrajii domnișoarei Drummond apărură două pete trandafirii, ca și cum și ea s-ar fi simțit iritată de impertinența lui Fortesque.

- Ducele de Lennox.

Geoff se abținu să nu zîmbească și își spuse că se putea apăra și singur.

- Dar tu, dragă Honor? insistă Fortesque. Nu ți se potrivește să roșești degeaba. Cît de bine îmi aduc aminte de cîte ori ai cîștigat rămașagurile pe care le-ai pus!

Pe buzele ei se ivi un început de zîmbet ironic, dar și-l opri, aruncînd o privire fulgerătoare spre baron.

- Nu mă mai interesează subiectul acesta, spuse ea imperturbabilă. Prefer să uit partea nechibzuită a tinereții mele.

Fortesque nu se dădu bătut și insistă, spunînd că el știa mai bine, și, neîndoindu-și sîcîiala ar fi continuat dacă Andy n-ar fi intervenit, punîndu-i lui Honor o întrebare. Cînd ea se întoarce să-i

răspundă, Fortesque îl impunse pe Geoff în coaste.

- Vezi? Ți-am spus eu, s-a cumînjit, îi șopti prostul. N-ai nici cea mai mică șansă să-ți păstrezi caii.

Geoff își spuse că Fortesque era orb. Chiar și în scurta perioadă pe care o petrecuse alături de miss Drummond, Geoff văzuse că barometrul, care arăta limpede reacțiile ei, se afla în ochii ei deosebit de expresivi. Orice prost putea să vadă neliniștea din privirile pe care le îndrepta spre baron, dar numai Geoff putea să-și dea seama de dorința ei nebună de a merge la cursele despre care se vorbea. În plus, la prima ocazie, care i s-ar ivi, ar paria.

Aproape că s-ar fi oferit s-o însoțească el, dacă o asemenea prostie n-ar fi fost spulberată de apariția Hermionei și a lui Iris. Amîndouă erau gătite de zile mari și se așezară de-o parte și de alta a domnișoarei Drummond, ca doi îngeri protectori, cum se și credeau. Fortesque îngăimă o scuză și își luă tălpășița, iar Andy și Richard îl urmară nu după mult timp. Fără îndoială că verișoarele lui Geoff îi ceruseră baronului să anunțe că era tîrziu și că el, ca și cei doi Drummond, trebuia să plece.

Cînd o văzu pe Honor, avîndu-l în spate, ca o trenă, pe von Studhoff, Geoff nu mai găsi nici un motiv să zăbovească. Ciudat, dar se simțea răvășit, ca și cum ar fi fost prins într-un vârtej, luat pe sus și-apoi așezat la loc pe pămînt, cu toate emoțiile lui știute, înlocuite de unele noi, necunoscute.

Tot drumul pînă acasă, nu-i ieși din minte că uitase să facă ceva, dar nu-și aminti decît atunci cînd trecu pe lîngă grajduri și auzi lătratul de bun venit. Blestematul de cîine!

Scoase un oftat. Era simplu, trebuia să întoarcă trăsura și să plece la casa generalului, ca să-l lase domnișoarei Drummond cîinele.

Dar, cînd Lolly sări pe el, fericit să-l salute, Geoff acceptă gîndul că prostul ăsta de cîine ar putea să rămînă acolo peste noapte.

Dar mîine, după curse...

Își închipui expresia de mirare din ochii lui miss Drummond și își spuse că nu era nevoie să se pună în mișcare la ora aceea înaintată. Putea foarte bine să aștepte pînă dimineată.

La urma urmei, știa precis unde putea să o găsească.

G

Miss Drummond nu-l dezamăgi.

Dar nu Geoff fu cel care o găsi pe ea, dimineată următoare; Lolly, cocoțată pe canapea lîngă el, în trăsura, scoase un lătrat de indentificare și sări să-și întîmpine stăpîna.

Știind că merge într-un loc unde nu era prea multă lume, miss Drummond își adusese cu ea camerista și un lacheu. Era o încercare de a respecta bunele maniere, încercare dificilă, judecînd după privirile vinovate pe care le arunca peste umăr. Lui Geoff, care îi trecu prin minte că trăsura ar fi putut fi șterpelită din nou de la tatăl ei, îi veni

greu să nu se amuze. În plus, bucuria cu care se întâlneau, cățel și stăpână, ar fi putut să facă pînă și o piatră să zîmbească.

Dar, chiar în momentul cînd zîmbea, apărură din partea dreaptă Fortesque.

Se înțelege că lui Geoff nu-i plăcu apariția acestuia. Fortesque avea un miros de ogar: adîmbră cele mai recente zvonuri. Geoff se duse spre miss Drummond ca să-i ofere protecție, pentru cazul în care ar avea nevoie.

– Am vrut să spun, explică Fortesque, în timp ce, ca din întâmplare, o îndepărtă pe miss Drummond de servitori, este că eu însumi nu pot să rezist pariurilor. Dacă cîștig, îmi triplez veniturile. Mortimer s-a antrenat zilnic de cînd a murit mătușa lui și i-a lăsat murgii aceia. N-am văzut niciodată o pereche mai frumoasă, dacă lășăm la o parte, bineînțeles, caii lui Lennox. Totuși, nu se întrec cu Lennox, nu-i așa? Nu, ci cu Spencer, și, fie vorba între noi doi, putem s-o facem lată.

– Lată?

– Să ne tragem un profit de zile mari. Uite, am adus registrul de pariuri. Nu e nevoie decît să-ți scrii numele, chiar aici...

Geoff și-l închipui cum se duce la familia White și le arată cu degetul numele ei, folosindu-l ca să atragă atenția celorlalți asupra lui. O văzu pe miss Drummond luînd registrul și luînd pasul, apropiindu-se de ea.

– Îmi pare rău, o auzi el spunînd, încruntată, în timp ce studia numele trecute în registru. Am ațit de puțin de pus în joc.

Geoff se întrebă dacă observase că toate numele peste care trecuse cu privirea erau numai de bărbați.

– Nu are importanță, zise Fortesque. Este un amănunt. Pariul contează.

Erau zvonuri că Fortesque devenise un nelegiuit, că își satisfăcea viciul ademenind fetișcane în locuri mai puțin respectabile din Londra; numai un nemernic s-ar fi înjosit într-atîta încît să tragă pe sfoară bieteale femeii naive. Geoff strînse pumnii, pentru că simțea că îl mîncă palmele să-i scape vreuna în maxilarul lui pătrat.

Cu un simț acut, pe care numai animalele se pare că îl posedă, Lolly începu să latre neliniștit. Alergă la Geoff, sărind și trăgîndu-l de mîneacă, ca și cum ar fi urmărit să-l conducă și să-i îndrepte pumnul spre bărbia lui Fortesque.

– Ah, aici erați, miss Drummond, spuse Geoff, conștient că acum atenția celor doi era ațintită asupra lui. Lady Sarah m-a trimis să vă prezint scuzele dumneaei. A fost nevoită să plece. Cred că are probleme cu stomacul.

– Lady Sarah? făcu Fortesque, care, din gâlbejit cum era de obicei, deveni alb la față.

Geoff își aminti că după cum se spunea, lady Sarah își folosise nuiuva blestemată și asupra lui Fortesque; acesta îi escrocăse nepotul.

– Ca să fiu mai precis, dumneaei a fost aici, spuse Geoff, privind cum îngheață un suris pe buzele domnișoarei Drummond. Dar, înainte de a pleca, mi-a cerut să-i conduc fina acasă. „Să-mi salvezi fina de persoane nedorite”, a spus dumneaei.

Fortesque o privi pe miss Drummond de-a dreptul alarmat. Înșfăcă registrul și îl ascunse la spate.

- Cerule, cum a mai trecut timpul, spuse el. Trebuie să mă întorc la petrecerea mea. Să urmăresc cursa.

Se răsuci pe călcie, duse registrul la piept și plecă în grabă.

- Îmi pare rău că te-am întrerupt, zise Geoff, în vreme ce îl urmărea cu privirea pe Fortesque, care se îndepărta, din ce în ce mai repede. Omul ăsta este un ticălos fără pereche. E cunoscut faptul că a dus la ruină pe mulți, cu schemele lui „sigure”.

- Dar eu nu...

- Trebuie să te previn că este și gură-spartă. Cele mai multe zvonuri din oraș provin de pe buzele lui.

- Dar eu...

- Și cum pot să înțeleg dorința ocazională a cuiva de a face pariuri, miss Drummond, sper că nu trebuie să-ți spun eu că ar fi mai înțelept din partea dumitale, dacă ai alege o altă alternativă de a paria.

Miss Drummond lăsă capul în piept.

- Un registru de curse este public, se simți el dator să-i explice. Numele dumitale ar fi circulat în fiecare club din Londra.

Cînd văzu că ea nu spune nimic, adăugă exasperat:

- Dacă tot vrei să pariezi, n-ai putut să găsești un domn mai de încredere?

- Un domn de încredere? zise ea uluită. Vreți

să spunei că e vorba chiar despre dumneavoastră?

- Eu, cel puțin... spuse el, recăpătîndu-și destul de mult din demnitate, pînă cînd observă strălucirea din ochii ei.

Nu mă crede, gîndi el.

- Dacă vrei să știi, sint chiar expert în speculații.

- Am auzit și eu, spuse ea din toată inima, și începu să rîdă. Vai de mine, mă hotărîsem să nu mai pariez niciodată. Am descoperit că mi-a fost ușor să rămîn imună la tentațiile cu care mă provoca Fortesque, dar acum mă tem că, datorită seriozității și priceperii dumneavoastră, la astfel de lucruri, mi-ați oferit o tentajie prea puternică.

Geoff era surprins de cît de mult se bucura ea de gluma lor. O cercetă cu atenție și găsi că rochia albastră și boneta asortată îi veneau foarte bine. Ar fi vrut, totuși, mai multe bucle, scăpate de sub bonetă, și el să fie, în locul brizei, cel care să se joace cu ele.

- Cred că trebuie să-l aleg pe Mortimer, zise ea. Noua lui pereche de cai rivalizează cu a dumneavoastră, așa se spune.

- Nici gînd!

Miss Drummond îl privi, cu capul înclinat ușor.

- Dacă vrei să-ți retragi oferta...

- Nu mă dau niciodată înlături de la un pariu. Care e miza?

Ea surîse.

- Nimic mai limesc ca banii, sper. Nu am prea mulți.

Nici unul dintre pariurile pe care le făcuse Geoff, în ultima vreme, nu fusese câștigător, de ce ar fi acesta altfel?

– Mai bine am paria pe cîine, spuse el mîngîindu-l pe Lolly.

– Of, Doamne, exclamă ea, înroșindu-se și privind în jos, la cîine. Nici nu ți-am mulțumit pînă acum că ai salvat viața lui Lolly. Cred că îți închipui că sînt o ingrătă.

– Te rog, o opri Geoff, tulburat în mod straniu. N-am făcut decît ceea ce ar fi făcut oricare alt om în locul meu.

Ea clătină din cap.

– Nu faceți pe modestul cu mine. Dacă generalul ar ști că Lolly trăiește, l-ar uide bucuros.

Se uită în ochii lui, cu ochii ei verzi, atît de verzi încît lui Geoff îi fu teamă că s-ar putea pierde în strălucirea lor.

– Voiam să-ți mulțumesc aseară, continuă ea, dar m-am temut de general. Numai dacă ar fi auzit pomenindu-se numele lui Lolly, ar fi fost cuprins de apoplexie.

Geoff își aminti că ea începuse să-i vorbească înainte ca pașii dansului să-i despartă, și își mai aminti că, după aceea, generalul fusese tot timpul pe aproape, suficient de aproape ca să o poată auzi.

– N-am avut intenția să abuzez de generozitatea dumneavoastră, continuă ea. Aș fi venit ieri după Lolly, imediat ce baronul m-ar fi lăsat o clipă liberă, dar, cînd a plecat, era deja foarte tîrziu.

Geoff, cufundat în ochi ei, trase concluzia că

numai un nemernic ar fi putut lăsa cîinele să suporte furia generalului.

Dar, înainte de a găsi o soluție, se ivi un băiețel, alergînd de-a lungul curbei drumului.

– Vini strigă el, chiar cînd tropotul cailor se auzea ca un tunet.

– Vai de mine! strigă miss Drummond, cu răsuflarea întretăiată, pe cînd se întorcea la caleașcă. Cursă! A început!

Fortesque abia auzi tropotul cailor, prea preocupat fiind de gîndurile lui. Baronul nu avea să fie prea încîntat. La dracu', de ce trebuia să distrugă Stone tot ce își punea el în gînd să facă?

Refuza să-i spună Lennox. În mîntea lui, era o nedreptate strigătoare la cer ca un risipitor, ca Stone, să aibă un titlu și avere, iar el să slugărească oameni, ca baronul.

Și von Studhoff nu avea să se bucure prea mult cînd avea să afle că Stone o salvase pe miss Drummond, în dimineața aceea.

Dar de ce o făcuse? se întrebă el. În tot cazul nu ca să împiedice ca numele unei fetișcane îndărătnice să fie trecut din club în club. Mai demn de crezare este faptul că Stone a vrut să-și folosească privirile și farmecul, ca să-i sucească fetei capul, mai ales că știa că, atît de tînără cum e, Honor Drummond era gata să muște din mo-meală. Păi, ar fi putut să capete suficient de mult curaj, ca să-l respingă pe baron.

Fortesque se încruntă. Dacă o făcea, el avea să piardă nu numai un pariu, ci și venitul care provenea de la baron.

Lua-l-ar naiba de zece ori pe Stone. Ce era de făcut?

Ca și cum ar fi primit un răspuns, se auzi o voce care spunea că alergătorii se loviseră unul de celălalt și că întrecerea trebuie repetată. Se însenină brusc. Cum era sigur că soarele răsare, era la fel de sigur că miss Drummond se va întoarce ca să participe la cea de-a doua întrecere.

Iar mâine, își promise solemn, va găsi o cale ca s-o întâlnească când va fi singură.

10

Miss Drummond îi urmări, cu o privire plină de regret, pe Mortimer și Spencer, în timp ce își continuau drumul, încetinind.

– Vai, uitasem cât de distractiv este!

Geoff zîmbi, cu multă simpatie.

– Nici că există o modalitate mai plăcută de a-ți petrece dimineața. Ce bine că au de gînd să repete cursa. Dacă ar fi terminat la egalitate, ar fi fost o afacere proastă pentru noi.

Ea îl privi mirată.

– Proastă?

– Ți-ar fi înjumătățit ciștigul. La urma urmei,

amîndoi am cîştigat.

Ochii începură să-i strălucească.

– Ah, dar amîndoi am şi pierdut. Şi, apoi, dacă se reia cursa, voi avea încă o şansă de cîştig.

– O a doua şansă, într-adevăr. Ai de gînd s-o ştergi din nou de acasă?

Spre surpriza lui, ea nu încercă să nege că procedase astfel. În schimb, îi zîmbi supusă.

– Nu s-ar fi convenit, nu-i așa? Numai că, Dumnezeu, ce ai fi făcut în locul meu? Ai fi stat mulțumit într-un salon sufocant și ai fi așteptat să auzi rezultatele, sau ai fi urmărit cursa?

– Te înțeleg foarte bine, numai că nu eu sînt acela care trebuie convins, miss Drummond. Pot să îndrăznesc să-ți amintesc că e timpul să te conduc înapoi la tatăl dumitale?

– Nu te deranja. O am pe Betsy cu mine și...

– Ai uitat de Fortesque? o întrebă Geoff, arătînd spre locul de unde erau urmăriți de acesta.

– Dacă nu te conduc acasă acum, insistă Geoff, ar putea să pună la îndoială baliverna aceea despre boala de care suferă lady Sarah. Tipul ăsta este un pungaș cum rar se întînește. Atît tatăl dumitale, cît și baronul ar putea afla că ai fost aici, în această dimineață.

Obrajii îi căzură. Erau atît de inerti, încît Geoff se gîndi că n-ar fi trebuit să pomenească, nici în ruptul capului, de mitocanul acela de german.

– Hei, strigă el peste umăr către servitorii ei, în vreme ce o îndemna pe miss Drummond să intre în caleașcă. Urmați-ne acasă. Stăpîna voastră călătorește împreună cu mine.

La auzul cuvîntului „călătorește”, Lolly scoase un lătrat scurt și se năpusti în caleașcă.

– Cred că n-am fi putut găsi o dădacă mai bună, mormăi Geoff înveselit. Nici că aş putea înlătura animalul de pe banchetă, cînd își închipuie că am nevoie de companie.

– Animalul? spuse miss Drummond surîzînd timid, în timp ce Geoff o ajuta să urce în caleașcă. Încă nu te-a convins că Lolly e cel puțin pe jumătate uman?

Geoff zîmbi cu neîncredere și se așeză pe banchetă.

– Acum, că tot a venit vorba, observ că există o anumită asemănare între lady Sarah și Lolly. Presupun însă că Lolly nu are baston.

Miss Drummond rîse și îl bătu pe Lolly cu afecțiune pe blană, dar se trase îndărăt cu repeziciune.

– Vai de mine, spuse ea, ținîndu-și răsufierea și stîmbînd din nas. Ce e cu mirosul ăsta?

– Lolly a stat în grajd, îi explică Geoff, ușor jenat. Atît am putut face pentru el.

– Aha, în cazul acesta sînt convinsă că s-a distrat de minune. Lolly adoră caii. M-am întrebat adesea dacă acesta este motivul pentru care nu-l poate suferi pe baron. Am auzit că își biciuiește caii.

O cuprinse un tremur și Geoff se simți și el cuprins de fiori, cînd se întrebă asupra cui s-ar mai considera baronul îndreptățit să-și folosească biciul.

– Îmi pare rău, Lolly, spuse miss Drummond.

Te întorci la bucătărie acum și faci o baie bună.

Geoff își aminti de ultima ei încercare în această privință.

– Poate că ar fi bine să mai stea în grajdul unchiului meu, o vreme, se offeri el pripit, prea preocupat să cîrmească trăsura spre oraș, ca să se gîndească serios la propunerea pe care o făcea.

– Nu se poate.

Protestul fu urmat de un zîmbet sfios.

– Adevărul este, continuă ea, că mi-a fost tare dor de Lolly. Nu știu dacă mă voi obișnui vreodată cu gîndul că locuiește într-o altă casă.

Geoff ar fi fost tentat să creadă că toate acestea nu erau decît trucuri femeiești, dar, întrucît miss Drummond îmbrățișă din nou cîinele, fără să strîmbe cituși de puțin din nas, se lăsă convins că emoția era reală.

– Poate te-ai simți mai bine dacă ai ști că Lolly are un cămin potrivit. Aș putea să mă interesez printre cunoștințele mele din oraș. Trebuie să fie cineva care are nevoie de un cîine.

– Te-ai deranja atît de mult? Pentru mine... adică pentru Lolly?

Geoff își întoarse privirea spre ea. *Dar îmi place la nebunie să salvez domnițele aflate la ananghie*, vru el să spună, dar scăpă de o asemenea idioțenie numai datorită faptului că trăsura depășise un șanț. La prima lor întîlnire, își amintea el acum, spusese mai multe lucruri de genul acesta. Dar nu el era cel care trebuia să amintească de incident, în nici un caz dacă ea nu avea decența

să o facă.

– Problema este, adăugă ea repede, că poate ar fi mai bine pentru dumneata să nu-mi pomeniști numele în fața prietenilor dumitale.

Se întoarse ca să se uite din nou la ea.

– Nu sînt chiar un exemplu de bună creștere, în societate, continuă ea, cu ochii la mîinile înmănușate pe care și le ținea în poală. Știu că am comis greșeli de neiertat.

– Cred că pe vremea aceea, lipseam din oraș, spuse Geoff, cu speranța că, dacă tot vorbea despre trecutul ei, ar fi putut să-și amintească și episodul legat de el. Printre aceste greșeli se numără și crime, bătăi crîncene sau doar duelări, în zori?

Ea zîmbi cu amărăciune.

– N-am vrut niciodată să fac lucruri rele. Se pare că am doar acest talent deplorabil, de a face ceva și de a gîndi prea tîrziu. Maestrul meu de arme mă dojenea tot timpul pe această temă.

– Maestrul dumitale de arme?

– Am primit o educație ceva mai aparte, spuse ea, oftînd. Generalul a fost crescut militar, trebuie să-l înțelegi. Era prea ocupat ca să mă vadă și de educația unei fete, așa că și-a văzut de statul major și a pus sarcina educației mele în cîrca oricui se afla în repaos, în momentul respectiv, sau avea nevoie de bani peșin. În vreme ce celelalte fete învățau să brodeze și să susțină conversații politicoase, eu eram învățată să călăresc și să trag cu arma.

Cuvintele fură rostite cu dezinvoltură, dar

Geoff a simțit rana pe care o ascundeau. Fără mamă și fără un tată adevărat – ce copilărie singuratică trebuie să fi avut.

– Prin urmare, n-am înțeles niciodată ce așteaptă societatea de la mine, urmă ea. M-am întors la Londra cu speranța că voi reuși să-mi trăiesc viața, cu tot ceea ce oferă ea. Până să înțeleg restricțiile, până să înțeleg că regulile pentru femei diferă total de cele pentru bărbați, am făcut o groază de încurcături.

– Cum ar fi cea cu faetonul furat.

– Zimbi fără tragere de inimă.

– Trebuie să-ți spun că o bună parte dintre prostiile care mi se atribuie sînt pură invenție.

– Mă simt distrus să aud acest lucru, spuse el și clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și exprime dezamăgirea. Asta înseamnă că n-ai ucis niciodată un bărbat în duel?

– Stewart se afla la mai bine de o sută de yarzi, cînd trăgeam unul în celălalt, și, în ciuda strădaniei tutorilor mei, nu sînt în stare să țintesc Turnul Londrei nici măcar de la douăzeci de pași.

Geoff se strădui să nu rîdă. Nu trebuia să se vadă că se amuza, dar, din cînd în cînd, i se părea al naibii de dificil să se abțină.

– Mi-ar plăcea să neg și partea cu pariurile, continuă ea, dar ani întregi l-am urmărit pe tutorii mei cum puneau rămășaguri pe ce le cădea la îndemînă, începînd de la vreme și terminînd cu dispoziția de moment a generalului. Învîgătorul era întotdeauna ridicat în slăvi și m-am gîndit că, ei bine, dacă aș cîștiga cîteva pariuri, poate că

lumea m-ar băga în seamă.

Nu pomenise nimic de durerea pe care trebuie s-o fi simțit, nici de singurătatea ei, dar Geoff știa că existaseră.

– Am început cu Freddie Throckmorton, spuse ea. Am pariat pe ora la care adoarme contesa Beason. L-am ales pe Freddie, pentru că nu refuza niciodată un pariu, și am ales ora unsprezece, pentru că o urmărisem pe contesă săptămîni întregi.

– Atunci, n-a fost prea palpitant.

– Nu prea, dar trebuia să cîștig cu orice preț, pentru că Freddie urma să vorbească despre succesul meu. Apoi, l-am ales pe Fortesque, știind că nu se dă în lături de la pariuri. Am pus rămășag pe natura suferinței lui lady Violet din perioada aceea.

O spusese atît de sec, încît îi venea greu să crezi că nu stătea de vorbă cu un bărbat.

– Bineînțeles, în chip necinstit, știam dinainte că voi cîștiga, pentru că aveam informații de la nașa mea, dar Fortesque știa să piardă. A propus un alt pariu, ca să-și ia revanșa, și, înainte de a ști, devenisem o obișnuită a pariurilor.

Geoff chicoti, fără să-și dea seama dacă reacția lui era dictată de planul acțiunii săvîrșite de miss Drummond sau de faptul că victima era Fortesque.

– Înțeleg. Deci, așa ți-ai început viața de răufăcătoare?

– Mai mult sau mai puțin. Am stîrnit vîlvă. Bărbații se înghesuiau în jurul meu, dar nu ca să îmi

facă curte sau să mă invite la dans, ci ca să parieze cu mine. Cu fiecare seară, deveneam mai inventivă, mai îndrăzneată, deși n-am simțit niciodată nevoia să beau, cum fac bărbații. Eram atât de prinsă de această distracție, încît parcă aș fi fost beată tot timpul. Trebuie să recunosc că a fost foarte plăcut, atîta timp cît a durat.

la te uită, își spuse Geoff.

– Și cum a luat sfîrșit?

– Baronul.

Cum vocea ei își pierduse orice urmă de entuziasm, Geoff se întoarse să-i studieze chipul. Ea îi făcu un semn și, îndreptîndu-și privirea într-acolo, Geoff zări o caleașcă înflorată, care întorcea în piața aflată în dreapta lor. Piața Cavendish, se miră el. Îl ținuse oare atît de prins cu povestirile ei, încît nu observase că ajunseseră la ea acasă?

Ținînd cont de schimbarea ei de dispoziție, Geoff își opri caii la curbă, lăsîndu-l pe baron să treacă singur. Vopsită în negru, cu modele florale tipătoare și inscripții numeroase, caleașca părea un dric. Miss Drummond, care, pînă atunci, fusese atît de însuflețită, acum părea că tocmai văzuse o stafie.

– Nu-mi dau seama ce oi fi avut în cap, spuse ea repede. Nu pot, în nici un caz, să merg la cursa de mîine.

– Credeam că vrei să trăiești, să guști tot ceea ce îți oferă viața, spuse el, mîhnit, fără motiv. Cum te-ai putea mulțumi să aștepti rezultatul în vreun salonaș neaerisit?

Ea își ridică ochii, căutîndu-i privirea.

– La naiba, ce nu află omul nu îl poate supăra. Cum să fie mîhnit baronul, dacă nu va afla niciodată despre această ieșire? Mi s-a spus, continuă Geoff, răspunzînd zîmbetului ei, că toaleta lui este atît de complicată, încît valetul nu reușește să i-o termine niciodată, înainte de amiază. Dacă pornim înainte de ora nouă, sîntem în siguranță deplină.

– Incredibil, făcu ea, fără să aștepte să fie ajutată să coboare din trăsură. Și eu care credeam că ești un înculiat.

– Sîntem cu toții ceea ce trebuie să fim, îi răspunse el, în timp ce cobora. Ce preferi, miss Drummond? Salonașul sau caleașca mea?

– Cred că am să te însoțesc. După cum știu că îmi amăgești cățelul, s-ar putea să încerci să mă păcălești și pe mine.

– Să nu spui niciodată despre un bărbat că înșală, altfel ai putea să te trezești invitată să duelezi, în ciuda neputinței dumitale de a ținti Turnul Londrei.

Era atît de plăcut s-o privești cum rîde, dar, dintr-o, dată deveni conștient că se întorseseră înspre ei cîteva capete.

– Nu te pot lăsa aici la curbă, îi spuse el, distant. Ar trebui să suporti mînia baronului, în timp ce te-ar conduce pînă la ușă.

Miss Drummond clătină din cap aprobator.

– Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar mai există o intrare de serviciu. Cred că ar fi mai înțelept să o folosesc. După cum ai spus mai devreme, ce nu află omul nu îl poate supăra.

- Și servitorii? Pot să duc caleașca pînă la ușa din spate?

Se uită la cameristă și la majordom, care așteptau cumiți la curba din spatele lor.

- Pot să merg cu ei. Te rog, e mai bine să nu te vadă baronul. Pentru toată lumea.

Se aplecă după Lolly și, din niște motive stranii, Geoff o opri.

- N-ai să mă convingi niciodată că ai putea să strecoți ciinele ăsta nătărău pe lingă baron, fără ca el să nu-l observe.

Miss Drummond se încruntă.

- Vai de mine! Uitaseam cu desăvîrșire de ce a venit atît de devreme, în această dimineață. Mai mult ca sigur că a găsit ogarul pe care are de gînd să i-l dea generalului.

- Atunci, poate ar fi mai bine ca Lolly să rămînă cu mine.

- Dar baia...

- O să mă îngrijesc eu de găteala corciturii. O să am grijă să fie un dandy corespunzător pentru ieșirea noastră de mîine.

Îl privi cu luare-aminte.

- Nu, categoric, nu ești un încuiat. Ba chiar aș putea spune că ești cel mai cumsecade gentleman pe care l-am întîlnit.

Se întoarse, ducînd cu ea surîsul ei fermecător, iar Geoff înșfăcă animalul, înainte ca el să-și urmeze stăpîna. Cînd îl așeză pe Lolly la locul lui, miss Drummond și servitorii dispăreau după colț.

Își dădu seama că se uita prosteste după ea, scutură capul și o porni spre casă. Se apropie de

casa unchiului său în aceeași stare de amețeală pe care o simțea ori de cîte ori se despărțea de ea, deși avea un dram de rațiune care să-i dea de gîndit asupra nebuniei lui.

Oare ce-o fi fost în capul lui, cînd se oferise s-o ia din casa tatălui ei așa de dimineață? Era un soi de boacănă la care ar fi putut visa alături de Andy, în adolescență, dar acum era adult, purta un titlu de noblețe și, dacă avea de gînd să continue în felul acesta, s-ar dovedi a fi chiar bădăranul pe care îl credea generalul.

Gîndurile nu i se înseninară defel cînd ajunse la grajduri și îl găsi pe Pithnevel acolo.

- Ai putea să-mi acorzi cîteva clipe din timpul tău? Îl întrebă unchiul lui, înainte de a fi coborît din caleașcă.

Geoff se crispă. Nu-i era greu să-și închipuie reacția lui Pithnevel, după ce aflase că o condusesese pe miss Drummond chiar la scandalul de care trebuia să o ferească.

- Acum sînt foarte ocupat. Lolly are nevoie de o baie.

Pithnevel strîmbă din nas.

- Într-adevăr, dar avem servitori care pot face acest lucru.

Geoff ridică din umeri, în timp ce începu să deshame caii. Ambele munci puteau fi făcute de rîndași, dar Geoff simțea o mare satisfacție cînd se ocupa el de aceste lucruri.

- Deci, cum merge cu miss Drummond? Întrebă Pithnevel. Presupun că încă nu e pregătită să se ocupe din nou de ciine?

– Cred că va mai trece ceva timp pînă s-o poată face, pentru că se pare că baronul îl cado-risește pe general cu un ogar nou. Miss Drummond nu vrea să riște să păteze reputația a încă unui puiandru premiat de-al tatălui ei.

– Un ogar, în dar?

– Așa a spus ea. Nu cumva, adăugă Geoff, întorcîndu-se brusc spre unchiul său... Nu cumva cunoști pe cineva care vrea un ciine? De preferat, cineva care are casă la țară?

– Ce? Hm, nu.

Ca și cum ar fi fost jenat că fusese surprins neatent, Pithnevel deveni foarte preocupat de conversație.

– S-a creat o situație dificilă. Von Studhoff s-a pîns că acorzi prea multă atenție lui Honor. Drummond crede acum că ai putea avea o influență proastă asupra fiicei lui.

– Pe toți...

– I-am explicat lui Drummond că ești complet inofensiv, dar el și baronul sînt de neclintit. Cum miss Drummond va locui aici cît timp generalul va fi plecat, ar vrea ca tu să-ți găsești o altă locuință. Inofensiv? repetă Geoff în gînd. Nu-l ajuta nimic să recunoască faptul că ceea i se sugera era o chestiune de decență. Ar fi trebuit să se gîndească singur la toate acestea, dar iată că, din nou, apărea ca un neghiob în ochii unchiului său.

– Totuși, continuă Pithnevel, surprinzîndu-l încă o dată, aș prefera să rămii pe aproape, așa că mi-am luat libertatea să aranjez apartamentul de deasupra grajdurilor. N-a mai fost folosit de

cînd a locuit aici unchiul Jack și, după cîte îmi amintesc... ei bine, la urma urmei ai putea prefera să stai la clubul tău. Totuși, sper că ai să te hotărăști să rămii. Mi-ai face o favoare...

Geoff rămase cu privirea pironită la unchiul lui. Pithnevel voia ca el să rămînă? Și îl rugase s-o facă, nu-i poruncise.

– Bine, îi spuse unchiul lui, luîndu-i tăcerea drept consimțămînt.

Geoff îl privi cînd plecă și se gîndi cît de mult îi mai plăcea să iasă din cadru în momentul în care avea ceea ce dorea.

– Ah, încă ceva, adăugă el, cînd ajunse lîngă ușă. În legătură cu ogarul acela. Ești convins că von Studhoff i-l face cadou?

– Așa a spus miss Drummond.

– Hmmm, făcu Pithnevel și se îndepărtă.

Geoff îl privi uluit. Ciudat, felul în care îl ches-tionase cu privire la ogar.

Ca și cum Geoff ar fi vorbit cu voce tare, Lolly lătră.

– Ogarii nu sînt pentru tine, îi spuse el ciinelui. Pentru tine, acum se pregătește o baie bună.

Lolly căpătă aceeași expresie pe care Geoff și-o amintea atît de bine de la prima lor întîlnire.

O baie, într-adevăr!

11

Von Studhoff era la clubul lui, cu un pahar de vin de Porto în față și gândurile plecate departe. Majordomul lui Drummond își închipuise că crezuse toate aiureliile acelea despre durerea de cap a lui miss Drummond, numai că el văzuse căleașca lui Lennox.

Nu avea cum să-i placă interesul subit al lui Lennox pentru fată și nici reacția prostească a fetișcanei față de el. Avînd în vedere mersul rapid al evenimentelor în Franța, von Studhoff nu-și pu-

tea permite să-l lase pe Lennox să-i strice planurile. Trebuia să facă ceva cît mai grabnic.

Stînjinit de faptul că se apropia ora la care Hyde Park se umplea de lume, Geoff alerga cu toată viteza, cercetînd fiecare tufiș, fără să lase să i se ghicească pe chip panica.

Lua-l-ar naiba pe Lolly! Oare nu se gîndea corcitură nici o clipă că, foarte curînd, jumătate din populația Londrei avea să se adune pe acele alei, că un cîine ud și plin de săpun nu scapă neobservat? Geoff trebuia să-l găsească și să-l tîrască acasă, înainte de a fi recunoscuți. Odată ajunși acasă, avea să plătească bucuros servitorilor unchiului lui tot ce era necesar ca să termine de îmbăiat potaia.

— La naiba, Geoff. Unde dracu' gonești așa? Și încă fără trăsura și cai.

Dacă Jamie se afla în parc, ceilalți băieți nu se puteau afla departe. Nu era nimic de făcut; trebuia să-l treacă pe prietenul său pe lista căutătorilor lui Lolly.

Dar, înainte de a-și fi rostit cererea, Adam îi strigă. Cum își petrecuse ora de dinainte în compania Amandei Gratham, Adam nu avea urechi de auzit și gură de vorbit decît despre asta. Într-adevăr, se dovedi atît de prins de conversația pe care o avusese cu iubita lui, încît Geoff nu găsi loc să-și strecoare cererea printre cuvintele lui înflăcărare.

– P vrea să vină la curse mîine, reuși Jamie să spună, dar numai pentru că făcuse referire la sora geamănă a Amandei. A propus să dăm o petrecere. Tu și M, Richard și Andy și, poate, Geoff și... Ascultă, bătrîne, crezi că ți-ai putea găsi o femeiușcă cumsecade cu care să vii?

Geoff, care pînă atunci scruta minuțios decorul, se întoarse către prietenul lui, tresărind.

– Miss Drummond... Începu el, cu intenția să le împărtășească planurile lui de mai înainte, dar Jamie intră brusc în vorbă.

– Geoff? Și miss Drummond? spuse el cu vocea ridicată din cauza surprizei. Deci, P avea dreptate cînd încerca să mă convingă că se coace ceva.

După ce își spuse în gînd că trebuia neapărat să stea de vorbă cu timpita aia geamănă, Geoff se strădui să repare gafa pe care o făcuse Pandy.

– Îi țin companie lui miss Drummond pentru că m-a rugat lady Sarah, nimic mai mult.

– Exact cum i-am spus și eu lui P, spuse Jamie, clătînd din cap. Numai că știi cum sînt femeile. Predispusă la romantism. Ea crede că nu mai ești imun la mrejele dragostei.

– Dragoste? repetă Adam, cu importanța pe care o merita cuvîntul. Ca și cum Geoff și-ar pierde vremea cu chestii dintr-astea romantice. Nu i-ar aduce vreun folos. Toată lumea știe că nu se află în grațiile generalului.

– Cred că generalul ar trebui să-l considere o persoană perfectă pentru a-i însoți fiica, protestă Jamie. Este purtătorul unui titlu nobiliar și așa mai departe.

Geoff, care nu voia să scoată la iveală adevărata cauză a antipatiei generalului față de el, dădu o explicație mai simplă:

– Se presupune că el crede că a găsit deja compania perfectă pentru fata lui. Sau ai uitat că miss Drummond este logodită cu baronul Studhoff?

– Cred că am uitat, spuse Jamie, și zîmbi generos. Dar se pare că tu n-ai uitat.

– Am putea să le rugăm pe gemene să ceară învoire de la lady Sarah, sugeră Adam, întotdeauna gata să facă pace. Cred că dînsa știe cel mai bine cum să vorbească cu generalul.

Geoff se văzu silit să recunoască în sinea lui că asta era soluția ideală. Nu putea să ignore avantajele obținerii unei permisiuni din partea generalului, mai ales dacă demersul era făcut de altcineva.

Atunci de ce? se întrebă el, stînjinit. De ce se simțea dezamăgit că nu avea să petreacă dimineața doar cu miss Drummond?

– Păi, Geoff, zise Jamie brusc privind peste umăr. Nu e al tău cîinele ăla care aleargă după ogar?

Geoff îi urmări mîna întinsă și descoperi că era, într-adevăr, Lolly, și că ogarul acela era femele – și încă în călduri, cel puțin așa părea, după tenacitatea cu care o urmărea Lolly.

Nu, își spuse Geoff. Nu putea să fie adevărat. Era o simplă coincidență faptul că baronul îl cadorisise pe Drummond cu o cățea.

Bolborosi un rămas-bun scurt și o porni în goană după cîini.

Ambele animale dispăruseră printre tufișuri,

înainte de ajunge la ele. Căută peste tot perechea zglobie. Când, însă, Lolly apărură de undeva dintre tufişuri, cu o expresie de satisfacţie, îşi dădu seama că era mult prea târziu.

Scoase un suspin de nemulţumire şi-apoi auzi o voce în spatele lui:

– Aphrodite?

Ogarul ieşi din tufiş, într-o manieră atît de dispreţuitoare, încît pînă şi coada ridicată ca un stindard, a lui Lolly, se lăsă în jos.

– Lolly, se mai auzi vocea, în şoaptă, şi Geoff o văzu pe miss Drummond, care era fără bonetă şi cu părul puţin în dezordine. Vai, nu, nu se poate din nou.

Geoff încuviinţă cu capul. Miss Drummond îşi muşcă degetele şi privi în lături. Mai întîi, Geoff crezu că voia să-şi înăbuşe un hohot de rîs, pentru că situaţia avea o mare doză de umor, dar îşi schimbă impresia cînd auzi cum îi tremura vocea.

– Simţeam nevoia să iau puţin aer curat – baronul inhalează aerul din cameră cînd ţine predici – şi am întredeschis puţin uşa. Se pare, însă, că Aphrodite nici nu avea nevoie de mai mult.

– A evadat?

Miss Drummond încuviinţă, lăsînd mîinile în jos şi încreştîndu-le.

– Nici n-am îndrăznit să o urmăresc, pînă cînd nu m-am convins că a plecat baronul. Va fi mai mult decît livid cînd va afla.

– Lasă, mai sînt şi accidente. Pînă şi von Studhoff poate înţelege.

În ciuda celor spuse, Geoff ştia că baronul nu

avea nici un dram de înţelegere.

– Şi, chiar dacă nu poate, continuă Geoff, reuşim să-l convingem că eu sînt de vină.

Miss Drummond clătină din cap neîncrezătoare.

– Nici vorbă; este şi aşa destul de furios pe dumneata. Se pare că ne-a văzut cineva azi-dimineaţă şi i-a spus. Asta era unul dintre motivele vizitei lui: să mă dojenească.

Geoff, iritat că baronul avea ochi şi urechi peste tot, ridică vocea mai mult decît ar fi fost nevoie, cînd continuă să o convingă pe miss Drummond că nu avea de ce să-şi facă griji.

– Prea bine, dar tot nu văd de ce trebuie să capete şi alte informaţii. Nu ştim dacă Aphrodite va avea un pui. Dacă va sosi puiul, poţi să te prefaci la fel de surprinsă ca oricine altcineva. La urma urmei, tatăl dumitale crede că Lolly a murit, nu-i aşa?

– Generalul e greu de cap, dar nu e prost. Pînă şi el va vedea că puiandrii aceia sînt de la Lolly. Ar putea chiar să-l recunoască, mai ales că Lolly te însoţeşte pretutindeni.

– Mda, păi am un motiv să procedez astfel. Încerc să-i găsesc un cămin potrivit, zise el. De fapt, sper să rezolv problema pînă la sfîrşitul săptămîinii.

O minciună sfruntată, bineînţeles, dar dacă ar fi recunoscut – chiar faţă de el însuşi – că îi plăcea să-l aibă pe Lolly lîngă el, cînd călătorea, s-ar fi simţit mai îngrozitor decît dacă ar fi fost spînzurat de picioare.

– Un cămin? întrebă miss Drummond şi vocea

îi deveni slabă. Ce drăguț din partea dumatăle.

Lacrimile care se îngrămădeau în ochii ei nu mai aveau mult pînă să se reverse. Cîinelui îi trebuia un altfel de cămin, or moșia lui era suficient de întinsă, ca să permită unui animal să se zben-guie. În plus, putea fi vizitată și de miss Drummond.

Și-l putea închipui pe Lolly zburdînd peste dealurile înverzite ale moșiei Lennox, urmat de el și miss Drummond. Kent nu era prea departe de casa lui Drummond, se gîndi el cu plăcere, așa că ea s-ar putea opri acolo, din cînd în cînd.

– Geoff! Trebuie să-ți spun că, după felul în care ai dispărut, ne-am temut că... Vai, miss Drummond...

Jamie rămase cu cuvintele în gît, privind cînd la Geoff, cînd la miss Drummond, în vreme ce Adam își împărțea privirile între cei doi cîini. Cei doi bărbați zîmbiră larg.

Pe cînd Geoff încerca să găsească o explicație plauzibilă pentru prietenii lui, pe aleea din dreapta lor apărură o trăsură grațioasă. Filizonul care o conducea se dovedi, însă, mult prea preocupat de ceea ce avea lîngă el, ca să le mai acorde atenție și lor, dar Geoff știa prea bine că nu era ultima trăsură pe care aveau s-o întâlnească.

– Miss Drummond era pe punctul de a pleca acasă, spuse el, conștient de faptul că trebuia neapărat să o scoată din raza ochiului public.

Miss Drummond îl privi cu luare-aminte, apoi își îndreptă privirea spre Adam și Jamie.

– Desigur, spuse ea, pe un ton cît se poate de

umil și politicos, în vreme ce cu o mină înșfăcă ogarul. N-am vrut să vă stînjenesc, să vă rețin.

– Miss Drummond, începu Jamie, vă deranjează dacă vă conducem pînă acasă? Am putea să vorbim cu tatăl dumneavoastră să vă dea permisiunea să ne însoțiți la cursele de mîine.

Se uită în ochii lui Geoff.

– Nu v-a pomenit nimic Geoff? se aventură Adam, speculîndu-i privirea îndreptată spre Geoff. Este de neiertat. Punem la cale o petrecere. Gemenele Gratham, sora lor, Andrea...

– Andrea Gratham? zise ea, ca și cum întrebarea îi era adresată, ca și privirea, nu lui Jamie, ci lui Geoff. Aha, înțeleg.

Își coborî privirea și trase, fără milă, ogarul de blana de la gît.

– Haideți, atunci. Este cea mai potrivită ocazie să-i vorbiți generalului. Poate reușiți să-l țineți ocupat pînă cînd reușesc s-o bag pe Aphrodite înăuntru.

Plecă fără să-și ia rămas-bun de la Geoff și fără să se uite măcar la el. Dacă Lolly n-ar fi făcut ceea ce făcuse, s-ar fi putut ca Geoff să nu fie invitat la petrecere. Simțind că erau probleme în viitorul apropiat, Aphrodite mîrîi la el, iar Geoff îl înșfăcă pe Lolly de blana de la gît.

– Femei! spuse el, în surdina, în timp ce Lolly scheuna încet, ca și cum l-ar fi aprobat. Mîine, o să fie un adevărat dezastru.

12

„Se pare că o să fie un dezastru“, își spuse Honor, în vreme ce privea la prima trăsură sosită în piață. Era destul de rău, oricum, că Lennox simțea nevoia să-și umple trăsura cu verișoarele lui.

Văzu cu ciudă cum Iris și Hermione stăteau cufundate comod pe locurile lor. I s-ar cuveni lui Geoff să-l piseze mărunț tot drumul.

În spatele lui Lennox, în trăsura personală, era nesăratul Horatio Duncan. Trăsura lui era goală, după cum putu ea să observe, cu părere de rău. Bineînțeles că ar trebui să urce în trăsura lui.

Totuși, decît să nu plece deloc – generalul, care încă își citea ziarul, se putea răzgîndi – își înșfăcă boneta și o tuli pe ușă, înainte ca Lennox să fi apucat să sune clopoțelul de la intrare.

Părea uimit că o vede. O clipă, i se păru că îi citește în ochi admirația pentru rochia de culoarea sticlei verzi și pentru grija cu care era gătită. I-ar fi plăcut să rămînă ceasuri întregi cufundată în ochii lui cenușii și adînci, dar Hermione spuse ceva ce ea nu reuși să audă, după care privirea lui Lennox căpătă o expresie de groază.

Zgîlțîindu-se toată, trăsura pașnicului Fairbriht dădu colțul și Lennox își îndreptă atenția asupra ei. În același timp, Honor căută cu privirea în trăsura deschisă a lui Lennox, în speranța că s-ar găsi un loc și pentru ea, între lady Sarah, gemenele Gratham, Richard și Andrea. Singura ei șansă de a ocoli compania lui Horatio ar fi fost dacă Lennox ar fi convins pe unul dintre pasageri să călătorească cu acesta.

Se uită din nou la Andrea Gratham și hotărî că cel mai bine era să lase lucrurile așa cum se aflau. Cînd se îndreptă spre trăsura lui Horatio, își dădu seama că nici el nu era mai fericit decît ea.

Înainte de a urca – Horatio nu schiță nici cel mai mic gest care să arate că ar vrea s-o ajute – lady Sarah îi strigă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Honoria, ce cauți cu Horatio?

Honor nu răspunse și se uită la Lennox, care, la rîndul lui, se uită la verișoarele lui.

– Doar nu-l poate lăsa pe domnul Duncan să

meargă singur, spuse Hermione, dîndu-și capul pe spate.

– Chiar așa? zise lady Sarah, cu ochii la Lennox, în timp ce slăbi bastonul din strînsoare. Voi două, continuă ea, arătînd cu bastonul în direcția Amandei și a Pandorei, duceți-vă să-i țineți companie lui Horatio.

– Dar... se bîlbîi Pandora, în vreme ce sora ei privea cu durere la cele două calești care se apropiu din spate.

– Iris poate să meargă cu Foxley, iar Hermione cu Bellington, spuse lady Sarah, întorcîndu-se din nou spre gemene. Repede, fetelor! După cum mîna caii Horatio, mai mult ca sigur că o să întîrzie la curse.

Zelul cu care gemenele Gratham răspunseră la îndemn se datora fără îndoială bastonului lui lady Sarah, dar ceea ce le făcea ascultătoare era altceva. Bieții Foxley și Bellington, își spuse Honor.

– Presupun că ați observat că acum Geoff este singur, le atrase atenția Richard.

– Într-adevăr, recunosc lady Sarah, privind cînd la Honor, cînd la Andrea. Cine îi ține companie? Richard zîmbi.

– Excelentă mișcare. Șah și șah-mat. Andrea îl privi, zăpăcită.

– N-ai observat niciodată cum manevrează mătusa mea oamenii pe tabla ei personală de șah? Știe perfect că n-am să te las niciodată să stai altundeva decît lîngă mine.

– Aha, zise miss Gratham, și amîndoi se în-

toarseră să se uite la Honor.

– Du-te, Honoria, o îndemnă lady Sarah, dînd ursuză din cap. Lui Lennox nu-i place să fie lăsat să aștepte.

Obrajii lui Honor se făcură roșii cînd Lennox o ajută să urce în trăsură, dar el părea prea ocupat cu bodogăneala, ca să mai observe acest lucru.

– Te implor, încearcă să înțelegi. Are intenții bune...

– Hermione n-a avut niciodată vreo intenție bună! explodează el. Nu vrea decît să mă chinuiască, nimic altceva. Se străduiește, împreună cu Iris, să strice compania noastră, se vîră cu sila în trăsura mea, apoi are nerușinarea să dea ordine să-l ducă pe Lolly înapoi la grajd...

– Hermione? făcu Honor, care, dîndu-și seama că, pînă acum, nu observase manipulările pe care le făcuse lady Sarah, simți o mare ușurare. Dar de ce să facă verișoara dumitale asemenea lucruri?

– Din cauza blestematului ăluia de pa... adică...ăsta este felul ei de a fi, încheie Lennox, jalnic, privind drept înainte și pornind caii.

Honor privi profilul lui dur și își dori să-i vină în minte ceva inteligent de spus. Se gîndi că ceea ce-l ținea acum concentrat asupra drumului era poate conversația lor de ieri. Oare nu se prefăcea că este foarte atent la drum, ca să nu se lase împovărat cu alte destăinuiuri ale ei?

Chiar dacă el i-ar fi cerut aceste destăinuiuri, știa deja că, în înalta societate, politețea era adevă-
sea folosită ca să ascundă sentimentele adevă-

rate. Manierele lui impecabile, și nu altceva, îi făcuseră să se arate interesat de conversația cu ea, dar asta nu însemna că bolboroselile ei îi erau pe plac.

Și, Doamne, cum mai bolborosise. Oare ce o fi fost în mintea ei să se destăinuie astfel unui bărbat, ca și cum l-ar fi cunoscut de cînd lumea?

De ce nu mă placi? se întrebă ea în gînd, trecîndu-și privirea peste chipul lui frumos. Nu în felul obișnuit înaltei societăți, ci sincer. Își dori ca el să-i zîmbească.

– Nu reușesc să-i văd pe ceilalți, în mulțime.

Cuvintele, ca și modul în care fuseseră rostite, bursc, concomitent cu oprirea trăsurii, îi alungară gîndurile. Speriată că uitase cu desăvîrșire că mai existau și ceilalți invitați la petrecere, Honor începu să se zgîiască la mulțimea care se aduna în jurul lor.

Era acolo, probabil, toată Londra, venită să urmărească întrecerea. Unii se plimbau pe jos, ca și cum ar fi fost în Hyde Park, în vreme ce alții se amestecau cu mulțimea, stînd confortabil în caleștile lor. Honor își dădu seama că, chiar dacă ar fi reușit să-i descopere pe ceilalți cunoscuți, nu ar fi fost ușor să li se alăture în vacarmul acela.

Nu îndrăzni să se gîndească de ce acest lucru îi aduse un zîmbet pe buze, dar, cînd se uită la însoțitorul ei, descoperi că și el zîmbea.

– Am putea să rămînem pe loc, spuse el, cînd opri caii și sări din trăsură. Cred că verișoarele mele ne vor găsi destul de curînd. Deocamdată, dacă nu te superi, aș vrea să mă uit puțin la

trăsură. Nu-mi place deloc cum se comportă astăzi.

Își scoase haina, și-o puse pe banchetă, apoi luă covorașul de pe podea. Îl aruncă pe pămînt și se aplecă sub trăsură.

Privira lui Honor ținti haina. Fără să-și dea seama ce face, întinse mîna spre ea, o mîngîie, descoperind căldura corpului lui, care zăbovea încă în țesătura albastră și fină. Își scoase mînușile și își lăsă una din mîini să alunece peste acea suprafață caldă.

– Aha, aici erai, miss Drummond.

Tresări și își retrase iute mîinile în poală.

– Fortesque! M-ați speriat.

Se uită întîi la haină, apoi la mîna ei și surîsul afectat i se prelinse de la un capăt la altul al feței lui înguste.

– M-am gîndit eu că ați putea să fiți aici, continuă el. Am luat asta cu mine, în caz că vă răzgîndiți și pariați.

– Doamnele nu pariază, îi răspunse Honor, pe cel mai sec ton cu putință, în vreme ce se uita la cartea pe care i-o întinse Fortesque.

– Mi se pare cît se poate de ciudat să aud o asemenea afirmație din gura dumneavoastră, spuse el, apoi se zgîi din nou la haină, înainte de a adăuga: Îmi amintesc de vremea cînd nici un bărbat – fie el baron sau conte – nu-i putea spune lui Honor Drummond ce să facă și ce nu.

– S-au schimbat vremurile, Fortesque. Cred că nu este prima dată cînd miss Drummond îți spune că nu pariază.

Honor treșări din nou, stinjenită că Lennox se afla lângă ei. Îl văzu privindu-i fața lui Fortesque, aflat la celălalt capăt al trăsorii, după care își înșfăcă haina și și-o puse la loc peste umerii lați. *Doamne, să nu mă fi văzut când i-am mîngîiat haina*, își spuse Honor în gînd, cu obrajii complet roșii.

– Acum, vorbești în locul fetei, Stone? Îți vine să crezi că ai alte interese la mijloc. Ai pariat poate tu cu ea?

Honor ar fi tratat spusele lui Fortesque ca pe alte idioțenii josnice de-ale acestuia, dacă nu l-ar fi văzut pe Lennox cum apucă strîns marginile trăsorii, privește la ea și-apoi își ferește ochii.

– Să trăiești, Forty, se auzi vocea lui Freddie Throckmorton, care se aplecă și-l batu zdravăn pe spate pe Lennox. Mi s-a spus că ai dispărut cu cartea de pariuri înainte ca eu să....

Honor pierdu restul conversației. Pariu? se întrebă ea. Adică însemna pariul pentru stăpînirea lui Lolly? Numai că acel pariu fusese o glumă; doar Lennox nu voia cu adevărat cățelul. Sau îl voia?

Totuși, fusese atît de furios cînd Hermione nu-l lăsase pe Lolly să-l însoțească și găsise tot felul de scuze pentru ca acesta să nu se întoarcă acasă, la Drummond. Nu era ceva rău prevestitor în faptul că mergea peste tot împreună cu Lolly?

– Uite-i că sosesc! strigă Freddie.

Un nor de praf, în depărtare, îi avertiză că participanții la cursă se apropiau fulgerător.

Cum se întimpla întotdeauna, Honor, în entuziasmul competiției, uită de orice altceva. Se ri-

dică în picioare, ca să poată vedea mai bine, și, pasionată cum era de întrecere, părea că se află ea însăși pe pistă. Inima îi bătea în ritmul sălbatic al copitelor, iar pumnii strînși cu putere zvicneau din cînd în cînd, ca și cum fiecare mișcare de-alor ar fi transmis un plus de viteză lui Mortimer.

Vai, cum ar fi vrut să-i poată smulge hăturile din mînă, pentru că timpitului încetinise deja. Își strînse și mai tare pumnii, dar Spencer trecu în față, iar Mortimer rămase în urma lui; îl văzu pe Spencer, cum trece primul linia de sosire.

Se lăsă să cadă pe banchetă, lipsită de vlagă. Că pariasse pe bani, nu însemna nimic, dar era îngrozitor să-și piardă cîinele. Ce avea să se facă fără Lolly?

Înghiți cu greu și se uită la Lennox, în speranța că va găsi compasiune la el, dar, în loc de asta, îl văzu cum se lasă bătut pe spate de Fortesque. Era destul de ciudată camaraderia asta bruscă, dar oare trebuia să facă abstracție de ea?

Dintr-o dată, se simți cumplit de stinjenită că îi mîngîiasse haina ca o îndrăgostită. Lua-l-ar naiba pe Lennox ăsta, cu zîmbetele și cu farmecele lui, pe care le împrăstia cînd avea el chef. Vai, cum trebuie să mai fi ris de ea, împreună cu Fortesque! Prostănaca de Honor, prinsă, încă o dată, în capcana unui pari.

Înfuriindu-se din ce în ce mai tare, ajunse la concluzia că fusese ademenită să parieze ca să se poată rîde pe seama ei. Acum știa că, pentru cei care o înconjurau, ea nu era decît un mijloc de a le alunga plictiseala; iar Lennox – un soi de

miniatură a ceea ce avea Londra să-i ofere ei – desigur că se bucura din plin să-i ia singurul ei prieten, pe Lolly.

Cînd se apropiară Horatio, gemenele Gratham, lordul Foxley și Bellington, Honor se întrebă dacă toată lumea prezentă acolo va veni să asiste la umilința ei.

– Frumos spectacol, ce ziceți? se adresă Horatio camarazilor săi, ca și cum doamnele nu erau de față. Cred că de acum Spencer poate fi declarat învingător.

– Spencer de abia se poate duce pe el, mormăi Honor.

– Ia te uită! făcu Horatio către Fortesque, pe un ton care arăta că femeile trebuia văzute, nu și ascultate. Te miri cum poate o fată să vorbească cu atîta convingere despre chestiuni bărbătești.

Înfuriindu-se la culme, Honor luă o înfățișare disprețuitoară:

– Poate din cauză că și eu l-am întrecut de două ori. Și, după cîte îmi aduc aminte, și pe dumneavoastră, domnule Duncan, v-am întrecut.

Gemenele începură să chicotească, iar Horatio scoase un pufăit care arăta că e rănit în demnitatea lui. Honor știa că era destul de rău să aducă vorba despre întrecere, care era mai bine să fie uitată, dar omul acesta era atît de obositor, încît ea nu mai putea să-l suporte.

– Ați trișat, izbucni Horatio, bîțîind un deget acuzator. Întrecerea a fost cu trăsuri, se vîită el. Domnișoara aceasta perfidă a sosit într-un faeton. Cum uitase acest amănunt, Honor tresări.

– Asta am avut la îndemînă.

– Adică asta ați reușit să furați, mai precis.

Una era să i se conteste priceperea la curse, dar să fie numită mincinoasă, perfidă și hoată era prea mult.

– Am avut permisiunea generalului, domnule. Dar, oricum, dacă aș avea o trăsură cu care să mă iau la întrecere, v-aș lăsa la o mare distanță în urma mea.

– Interesant, spuse Fortesque, ținînd încă în mînă registrul de pariuri. Cred că nu vreți să dați înapoi, miss Drummond? Ce ați spune dacă am găsi o trăsură chiar acum?

– Adică să ne întrecem? întrebă brusc Horatio, mai alb decît cravata pe care o purta. Dar, Forty, nu sînt îmbrăcat pentru o asemenea ocazie.

Fortesque strîmbă din nas, ca și cum se îndoia că ar fi existat o ocazie mai potrivită pentru vesta lui de culoare roșie.

– Haide, Duncan, doar nu vrei să lași pe domnișoara aceasta fragilă să ne facă de rîs pe noi, bărbați? Este datoria ta de bărbat să arăți că nu poți fi întrecut de o femeie.

– O întrecere? zise Freddie Throckmorton, plin de interes. Grozav. Forty, dă-mi, te rog, registrul de pariuri. Vreau să mizez pe miss Drummond.

– Doamne Dumnezeule! exclamă deodată gemenele. Geoffrey, fă ceva.

Honor aștepta, cu răsuflarea tăiată și cu gîndul că sosise momentul adevărului. Dacă Lennox o oprea, dacă spunea ceva care să potolească entuziasmul bărbaților, însemna că nu avusese nici-

odată intenția să facă haz pe seama ei.

Dar nu el vorbește, ci Fortesque.

– Gemenele au dreptate. Noi, bărbații, am face mai bine să-l lăsăm pe Lennox să-i dea fetei o lecție. Sau îi este teamă domnișoarei Drummond să se întreacă în cravașe cu protectorul dumneaei?

Să-i dea o lecție fetei? Teamă de întrecere? Se gîndi că nu este demn să răspundă la asemenea vorbe și se întoarse către Lennox. Ar fi vrut să-i răspundă privirii, să-i vorbească, dar el se uita fix la Fortesque.

Rănită, apoi furioasă, Honor luă frîiele. Avea de gînd să le arate că nu era cîtuși de puțin obiect de distracție pentru ei. Dacă nu altceva, ar fi putut măcar să-și recapete cîinele.

– Mizele rămîn neschimbate, domnul meu, strigă ea. Numai că, de data aceasta, Lolly va fi al meu!

Înainte ca Lennox să se dezmeticească, își mîna caii în grabă spre linia de pornire. Apoi îl privi pe furis și îl văzu luînd registrul de pariuri. Numai o proastă ar fi surprinsă, își spuse ea, în timp ce mîna caii, iar ca să te simți rănită, ar însemna să fii de-a dreptul neghioabă.

Dînd din nou bice cailor, își spuse că, dacă Lennox voia distracție, îi va arăta ea distracție.

13

Distracția era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit Geoff.

Cînd gemenele spusese „fă ceva”, devenise mai preocupat să ia registrul de pariuri din mîinile lui Fortesque, decît să se împiedice de încăpățînată miss Drummond orice ar fi făcut ea. Ca urmare, reușise, în ultima clipă, să-și tragă piciorul, înainte ca trăsura ei să nu treacă peste el.

Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Puțini gentilmani ar fi rămas impasibili la o asemenea provocare. Totuși, miss Drummond nu era un gentleman, iar întrecerea ar fi avut consecințe grave asupra reputației ei.

- Duceți-vă și chemați-o pe lady Sarah, le spuse el gemenelor. Spuneți-i că miss Drummond este...

Se opri, observînd privirea pe care le-o arunca Fortesque, după care continuă:

- ... că este bolnavă.

- Bolnavă? făcu toată lumea deodată, exprimînd diverse grade de neîncredere.

- Mda. Tocmai adineaori mi-a spus, în timp ce trecea pe lângă mine. Nu știu exact ce o doare, desigur, dar știu că este foarte nerăbdătoare să ajungă acasă.

- Ciudat, zise Fortesque, cu un rînjit sîcîtor. Aceeași durere pe care a simțit-o și nașa ei, ieri, presupun.

- Se prea poate, îi răspunse Geoff, care nu reuși să-și ascundă iritarea din voce. Duceți-vă, fetelor. Să-i spuneți tot ce s-a întîmplat.

Cînd cele două gemene se îndepărtară, urmate îndeaproape de Foxley și Bellington, Geoff întinse mîna după registrul de pariuri. Fortesque, care tocmai începuse să scrie în el, protestă:

- Păi, Stone, este necinstit din partea ta.

- Ba, dimpotrivă, tu ești cel necinstit. Sau ai permisiunea domnișoarei Drummond să-i treci numele în registru?

Fortesque îl privi țintă o clipă, dar nu făcu nici o încercare de a-i lua înapoi registrul. Ridică din umeri, pentru că pagubele erau deja făcute, și se întoarse să converseze cu grupul din jurul lor.

Geoff, strîngînd din dinți, își dădu seama că nu avea cum să oprească discuțiile. Se uită la Ho-

ratio, care tăcea milc, și îi strigă:

- Dă-te jos, am nevoie de trăsura ta.

Horatio era atît de speriat de această comandă, încît făcu ce i se spusese, fără să se gîndească.

Geoff îl auzi pe Fortesque cotcodăcind ca o găină îndopată:

- De ce atîta grabă, Stone? Mare mirare.

Poți să te miri cît poțestești, îi spuse el în gînd, lui Fortesque, în timp ce se urca în trăsura lui Horatio.

Cînd simți frîiele în mîini, își aduse aminte cît de prost mergea trăsura lui și cum fusese întrerupt de la inspecția pe care i-o făcea. O văzu pe miss Drummond, grăbită și furioasă, luînd prea strîns ultima curbă...

Clătină din cap, alungîndu-și gîndurile. Dacă pleca imediat, ar fi ajuns-o la timp.

O scurtă privire asupra cailor lui Horatio, însă, îl lămuri că nu avea nici cea mai mică șansă să prindă pe cineva. Miștoagele arătau jalnic, iar trăsura scîrțîia din toate încheieturile.

- Necuviincioasă, graba asta, spuse Fortesque mulțimii, în timp ce Geoff încerca să înduplece caii s-o ia la picior. Te-ai putea gîndi că Lennox are ceva de ascuns.

Geoff, presat de timp, nu auzi decît pe jumătate adaosul lui Fortesque.

- Baronului n-o să-i placă deloc.

De pe bancheta trăsorii în care se afla, lady Sarah privi în jos, cu mîndrie de mamă, la acele

două gemene. De îndată ce își dăduseră seama că era o situație grea, plecară în grabă la ea. Groazave fetițel! Datorită acțiunii lor neîntiziate, ziua putea fi salvată.

– Păi, n-ar trebui să mergem și noi după miss Drummond? Întrebă Pandi, aruncându-i o privire peste umăr lui Bellington, care aștepta răbdător.

– Geoff va avea nevoie de ajutorul nostru, adăugă Amanda, sorbindu-l din ochi pe Foxley.

– Putem să lăsăm asta în seama lui Richard, spuse lady Sarah, zîmbind binevoitor și privind la cei doi gentlemani. Cred însă că ar fi mult mai bine dacă i-ați lua pe Bellington și Foxley și i-ați duce să dea explicații celor prezenți.

– Noi, patru? Împreună? rostiră, ca și altădată, la unison, gemenele, cu aceeași încintare și surpriză pe chipurile identice.

– Aș vrea să răspîndiți ideea că Honoria s-a îmbolnăvit și eu am plecat acasă să o îngrijesc. Sper, de asemenea, să găsiți ceva cu care să poată pleca acasă Horatio și fetele acelea oribile ale lui Pithnevel. Și, adăugă ea, schițînd cu mîna un gest care îi concedia, nu zăboviți prea mult cu drăguții. Vă aștept la ceai.

Gemenele, cu zîmbetul pe buze, ca și cum ar fi vrut să arate că nu mai aveau nevoie și de alte încurajări, plecară cu Foxley și Bellington. Sarah își spuse că ar fi fost foarte bine dacă ar fi început să-și facă planuri matrimoniale pentru ele, chiar în clipa în care sora lor se mărita cu Richard. Trebuia multă pricepere aici, dar la astfel de lucruri se pricepea foarte bine.

Deocamdată, prima preocupare era fina ei. Dădu ordin lacheului să mîne direct la casa Drummond. Se gîndi la graba cu care Lennox o pornise după Honor. Poate că stimulentele de care avea băiatul ăsta nevoie era chiar strădania lui de a o salva pe Honor de la dizgrația societății.

Chicoti cînd se gîndi la implicații. Da, ar fi putut să cîștige cu adevărat pariul.

Ultimul lucru la care i-ar fi stat gîndul lui Geoff era căsătoria. Era mult prea preocupat cu grijile pe care și le făcea la fiecare curbă pe care o lua și cu scurtele momente de ușurare pe care le simțea, cînd nu zărea nici o șuviță din părul blond al lui Honor, rătăcită pe drum. Era, într-un cuvînt, atît de tulburat, încît abia auzi trăsura care se apropia.

– Aha, lord Lennox, se auzi o voce feminină. Este adevărat că aproape oricine te poate provoca la întrecere?

Se uită peste umăr și o văzu pe Andrea Graham, care mîna cu pricepere noua trăsura a lui Richard.

Cînd se opriră amîndoi și el își anunță intențiile, Andy, ca întotdeauna, veni cu o altă idee.

– La naiba, spuse ea. N-ai de gînd să te iei la întrecere? Și eu care speram să te înfrîng pentru totdeauna.

Geoff își spuse că ar fi meritat să-i răspundă la provocare. În bună parte, îndeminarea lui de acum se datora și întrecerilor la care îl provocase

Andy, cu ani în urmă, dar pe vremea aceea, elita Londrei nu se afla prin preajmă, ca să asiste la nebuniile ei.

– Nici o întrecere, o anunță el, luându-i friele din mâini. Nu poți să faci față scandalului, iar eu sînt prea grăbit s-o ajung pe miss Drummond.

– Nu mai spunel zise ea, pe un ton zeflemitor. Nu ai de ce să-ți faci griji, adăugă ea apoi, ceva mai blînd. Richard o conduce acasă chiar acum. Sau, mai bine spus, ea ține hăturile și Richard, fără îndoială, își mușcă degetele.

– Mină miss Drummond?

– Ea a insistat.

Profitînd de surpriza creată lui Geoff, apucă din nou hăturile.

– Cum fac și eu, de altfel.

– Fii rezonabilă, îi spuse el, aruncînd o privire, care îi dădu fiori, spre trăsura lui Horatio. Doar nu-ți închipui că o să pornesc cu chestia asta.

– Leagă caii de un copac și mergi cu mine în oraș.

Cunoștea privirea aceea; pe Andy trebuia s-o lege de un copac ca să dea drumul la hături. Văzînd că nu mai era nici o speranță pentru el, asigură caii – nu că ar fi avut suficientă forță ca să plece de lângă copac – și se întoarse la cealaltă trăsură. Abia se așeză că Andy porni nebunește.

– După viteza cu care mîni, spuse el, nu-mi trece prin cap decît că ai avut intenția să concurezi în locul lui miss Drummond.

Fără să-și ia ochii de la drum – slavă Domnului că mergeau atît de repede – Andy îi oferi un zîm-

bet generos.

– Aș fi vrut atît de mult să-i văd fața lui Fortesque cînd ar fi descoperit că în locul biete domnișoare Drummond eram eu cea care te-a învins.

Geoff clătină din cap. În ciuda superficialității pe care o arăta, el știa ce suflet bun avea Andy. Dar, ce sens avea să o salveze pe miss Drummond, dacă asta însemna să-i ia locul în centrul scandalului?

– O încercare nobilă, Andy, fetișo, numai că toată Londra ți-ar pomeni numele săptămîni întregi.

– Mîine ar găsi o altă victimă. Pe lângă asta, doar știi că nu mă sinchisesc de bîrfe.

– Tu nu, dar poate Richard.

– Pe el îl deranjează și mai puțin. Nu te mai prefacă că am făcut cine știe ce sacrificiu, cînd știm bine care este adevărul. Unor nume, ca Richard și Fairbright, care stau ferme în spatele meu, nu se poate întîmpla mai nimic. Pe de altă parte, biata miss Drummond a fost întotdeauna lăsată singură.

Geoff își dădu seama că Andy avea dreptate. Își aduse aminte de Honor, cum stătea între tatăl ei și baron, rătăcită parcă, singură, atît de demnă de milă, încît se simțise obligat să o invite la dans.

Încetează, îi spuse el, întrerupîndu-și gîndurile.

– Toate bune și frumoase, șuieră Geoff, dar s-a gîndit cineva ce reacție ar putea avea lady Sarah la scandal?

Andy începu să chicotească.

– Vai, Geoff, dar cine îți închipui că m-a trimis?

– Vrei să spui că lady Sarah, contesa văduvă

de Fairbright, te-a trimis să o înlocuiești pe miss Drummond în cursă?

– Nimeni altcineva. Cred că și ea și-ar dori să-l vadă pe Fortesque dezumflat. Îi place teribil să aranjeze lucrurile.

– Mda, așa se pare, spuse Geoff, fără să-și poată înfrîna râsul.

În tiradele lui, Andy reușea întotdeauna să facă goluri, știa să-l facă să ridă, chiar dacă rîdea de el însuși.

– Deci, poartă sigiliul văduvei.

– De fapt, nu îmi închipui că a crezut că va fi o cursă. Richard urma să o ducă pe miss Drummond acasă, iar eu – râsul lui Andy îngheță în aceeași clipă în care smuci hăturile. Ia uite, continuă ea, cu o voce care trăda îngrijorare, nu sînt ei doi?

Geoff privi în direcția în care arăta degetul ei și văzu roata în mijlocul drumului, apoi trăsura, care stătea într-o rină, în noroi. Își aminti de temerile pe care la avusese mai devreme cu privire la osie și sări din trăsura, încă înainte ca Andy să fi oprit complet caii.

14

– Stai, spuse pe neașteptate Richard. Nu se aud niște cai?

Honor, care tocmai își dăduse deoparte de pe față părul blond, după încă o încercare silitoare de a urni trăsura, scoase un suspin de ușurare. Făcu un pas în lături, cu speranța că urma să sosească un ajutor. Nu că ar fi deranjat-o munca, dar nu-i plăcea să stea cu gleznele adînc împlintate în noroi.

Richard se întoarse să asculte mai bine, iar trăsura, scăpată din strînsoare, reveni la poziția de dinainte. Cum era doar o chestiune de centimetri, bietul tînăr nu putea fi învinovățit că pier-

duse teren. Honor, care considerase situația fără scăpare, stătea pe marginea șanțului, departe de trăsură. Dacă salvatorii tot erau pe aproape, măcar să apuce să-și șteargă noroiul de pe pantofi.

Numai că auzi hohote de râs și se întoarse spre drum, chiar la timp pentru a-l vedea pe Lennox alături de Andrea Gratham.

Honor încercă să dea vina pe mișcarea bruscă pe care o făcuse mai înainte și chiar pe șocul provocat de accident, dar îi era teamă că ceva mult mai personal îi produse acel tremur al genunchilor. În timpul scurtei lor călătorii, Richard îi explicase că Lennox încercase să-i apere numele, iar ea îi răsplătise bunăvoința, prăbușindu-i trăsura într-un șanț.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Lennox, în timp ce sărea din trăsură. Richard, unde este...?

– liniștește-te, Geoff, cai tăi sînt teferi. I-am pripornit acolo. Doar nu voiai să-i las să plece la plimbare.

Lennox dădu din cap, dar fără să-l urmărească pe Richard cu privirea. O găsisese pe Honor și rămăsese cu ochii la ea.

Ca cea mai proastă gîscuță, Honor își închipuia că nu era nici un pic de ușurare, ci numai îngrijorare pe chipul lui. Cînd se apropie miss Gratham, însă, toată atenția se îndreptă către ea.

– Cerule, Richard, spuse Andrea, luîndu-i mîinile în mîinile ei. Ce s-a întîmplat? Ești rănit?

Văzînd că nu era, se întoarse către Honor și spuse:

– Dar biata miss Drummond... repede, Geoff, o pătură, uite cum tremură.

– Am una în trăsură la mine, spuse Lennox,

întorcîndu-se. Mă duc s-o aduc îndată.

Fără să-i pese de noroiul în care intra, miss Gratham merse spre Honor și se așeză lîngă ea pe banchetă.

– Cred că ești speriată de moarte, îi zise ea, frecîndu-i mîinile ca să i le încălzească.

Era greu să urăști o femeie care era atît de amabilă.

– Honor, speriată? spuse Richard, în hohote de râs.

– Uită-te numai cît de palidă este.

– Aiureli! Ca și tine, draga mea, lui Honor îi trebuie ceva cu mult mai înfricoșător ca s-o dea gata.

Miss Gratham rîse.

– Știi, iubitele, noroiul ăsta îmi amintește de o altă întîmplare. Îți aduci aminte ce ți-am făcut atunci?

– Nu prea, dragostea mea. Noroiul de pe haina aceea n-a mai ieșit niciodată, îi răspunse Richard, clătînd din cap, după care se întoarse către Honor. A căzut. Cînd i-am oferit politicos brațul, domnișoara aceasta răzbunătoare m-a tras în noroi.

– Spune adevărul, Richard. Erai fioros pe vremea aceea. O meritai din plin.

– Oare? Ciudat, singurul lucru pe care mi-l amintesc este că m-a făcut să descopăr multe.

– Cum ar fi că nu trebuie să-mi întorci niciodată spatele?

– Nu. Că nu trebuie să te las niciodată să fugi.

Richard se uită la logodnica lui cu atîta căldură, încît Honor își și imagina scena. Norocoasa, miss Gratham.

– Unde e Geoff cu pătura aia? întrebă brusc Andrea.

- Nu am nevoie de pătură, încercă Honor să protesteze, suspectându-l în sinea ei pe Geoff că se dusesse să-și vadă caii mult-iubiți.

Richard plecă să-l caute, iar miss Gratham o bătu pe Honor pe mină.

- Acum, că am rămas singure, hai să lăsăm formalitățile deoparte și să ne spunem pe nume. M-aș simți mult mai bine dacă mi-ai spune Andy.

Honor își lăsă ochii în jos.

- Îmi pare teribil de rău de neplăcerile pe care le-am pricinuit. Acum, ai fi putut să stai confortabil acasă.

- Și să fi pierdut toată distracția asta? Și-apoi, cred că aș fi făcut la fel, cu nesuferitul de Horatio, care nu știe decît să te piseze.

- Adevărat?

- Nu trebuie să-l iei în serios. Nimeni din familie nu dă doi bani pe el.

Honor se strădui să nu zîmbească.

- Mi-ar plăcea să vadă și Lennox lucrurile la fel de distractiv, dar cred că este deja livid după ce și-a văzut trăsura.

Andy îi strînse mîinile.

- Nu te neliniști. Geoff n-a fost niciodată ranchiunos. Am făcut eu altele și mai rele și m-a iertat întotdeauna.

Asta pentru că este îndrăgostit de tine, își spuse Honor.

- El... el nu se prea omoară după mine, spuse ea cu voce tare.

- Prostii. Mie mi se pare că te place chiar foarte mult.

Honor clătină din cap neîncrezătoare.

- Nu s-a uitat la mine niciodată așa cum se uită la tine.

Andy o privi ștregărește și se ridică.

- O teorie interesantă. Poate ar fi bine s-o testăm. Hai să ne alăturăm tinerilor noștri însoțitori și să vedem la cine se uită mai întîi Geoff?

Cînd văzu că ezită, Andy o încurajă. Porni, cu inima cît un purice. Lennox se dovedi mult prea ocupat să-și inspecteze trăsura, ca să arunce vreo privire la un dintre fete.

- Ciudat, nu-i așa? îi spuse el lui Richard.

- A sărit osia, veni verdictul lui Richard, care era la fel de îngrijorat cînd se aplecă să constate pagubele.

- Atunci, reparați-o, le spuse Andy. Miss Drummond trebuie să ajungă acasă, înainte ca baronul să apară în căutarea ei.

Apoi, Lennox se uită la Honor, dar o făcu într-un mod cercetător.

- Atunci, du-o tu acasă cu cealaltă trăsura.

- Eu? făcu Andy, clipind afectat din gene. Ni-mic mai urît, dragă Geoff, decît să lași, singure pe drum, două femei slabe.

- Ai început să devii la fel de intrigantă ca mătușa mea, o tachină Richard. Dar, recunosc că ai dreptate. Geoff, n-ar fi mai bine să însoțești tu doamnele acasă? Eu aș putea să rămîn aici, pînă te întorci cu ajutoare.

- Vă rog, ocupați-vă mai întîi de cai, îl întrerupse Honor. Am pricinuit și așa destulă bătaie de cap. La urma urmei, nu am nici cea mai mică

șansă să scape neobservată acum. La această oră, jumătate din populația Londrei se află pe străzi.

– Uite, acoperă-te cu pelerina și pune-ți boneta mea pe cap, îi spuse Andy, dezbrăcându-se, și dându-i veșmintele. Și nu te împotrivi, Richard. N-am intenția să te las aici singur de capul tău.

– Femeie încăpăținată! Știi bine că ți-aș ordona să te duci acasă, dar nu pot sta fără să am companie.

Se apropie de ea și își trecu brațul protector pe după umerii ei.

– Dar ce-a fost cu planul ăsta al tău, iubito? Nu te gîndești că încercarea de a te da drept Honor cam șchiopătează?

Andy ridică din umeri.

– Cei mai mulți oameni văd ceea ce se așteaptă să vadă și, apoi, de la distanță, seamănă destul de bine cu mine. Dacă o zărește cineva pe Honor, Geoff va spune că ne-am întâlnit cu ea pe cînd mîna spre casă. Că accidentul cu trăsura a fost provocat de „starea ei de boală”.

Bărbații schimbă priviri îngrijorate.

– Ar fi lucrul cel mai bun, îi spuse Richard lui Lennox, cu ochii la osia ruptă. Mult mai bine decît să spunem adevărul.

– Adevărul? Întrebă Andy, privind cînd la unul, cînd la celălalt.

– Aaa, da. Despre cursă, îi răspunse Lennox, fără să-și slăbească din ochi trăsura. La urma urmei, încercăm să salvăm reputația domnișoarei Drummond.

Trase puternic aer în piept, ca și cum ar fi

trebuit să ia o decizie, apoi se întoarse încruntat spre Honor.

– Haide, trebuie să mergem acasă.

Honor simți că Geoff ar fi putut la fel de bine să spună și „Haide, trebuie să scăpăm de tine”. Se urcă lîngă el și se pregăti sufletește pentru lunga și mizerabila călătorie pînă acasă.

Căci ce putea să-i spună? Iartă-mă, credeam că îți rîzi de mine? Că îi răsplătise bunătatea, stricîndu-i trăsura? Nu, orice ar fi spus înrăutățea și mai tare situația.

– Ce s-a întîmplat exact?

Honor rosti primul lucru care îi veni în minte:

– Păi, eu... mi-am pierdut cumpătul. Domnul Duncan s-a purtat oribil și eu...

– Nu atunci. Mai tîrziu. Cu trăsura.

– Aha, vrei să spui cu accidentul acela? Păi, nu prea știi. Mergeam, pur și simplu, și dintr-o dată am simțit o zdruncinătură, o pocnitură și în clipa următoare pierdusem controlul și ne aflam în șanț.

– Richard mi-a spus că ați fi putut să muriți amîndoi, dacă nu ai fi reușit să manevrezi trăsura atît de bine.

Se împurpură la față, sensibilă la admirația lui.

– Instructorul meu de călărie era adesea... adică îi plăcea foarte mult băutura. Lecțiile mele erau întotdeauna o aventură.

Geoff o privi cam chiorș și atunci se gîndi că ar fi fost mai bine să nu fi deschis gura. Oare cînd avea să învețe că niciunui gentleman nu-i plăcea să știe despre educația neortodoxă pe care o primise?

– Richard mi-a spus că și de caii mei te-ai

ocupat cu multă pricepere. Probabil că unul dintre oamenii tatălui dumitale era veterinar.

– Sergentul Potts. Sînt pe deplin convinsă că frumoșii dumneavoastră cai nu au pățit nimic rău.

– Lasă-i naiba de cai, spune-mi mai bine despre dumneata, miss Drummond. Nu-ți dai seama că ai fi putut să mori?

Ieșirea lui Geoff îi surprinse pe amîndoi. Honor se lăsă pe spate atît cît îi permitea bancheta, iar el se cufundă în tăcere. Simțea că între ei plutește ceva stînjitor, dar, cum nu-și dădea seama ce era, își spuse că, așa cum se întîmplă întotdeauna, ea era vinovată de ceva.

– Aproape că am ajuns în oraș, spuse el dintr-o dată. Puneți boneta și vezi dacă putem să ieșim teferi din beleaua asta.

Ascultătoare, își legă șnururile bonetei și își înfășură șalul împrumutat în jurul umerilor. Lennox își fixă dinadîns privirea asupra drumului din fața lor.

Cînd trecură de curba la care se opriseră cu o zi mai înainte, amărăciunea lui Honor creșcu. Cît de ridicolă se simțea acum, cînd își aducea aminte de speranțele pe care și le făcuse pentru ieșirea de astăzi. Cît de naivă a fost că și-a dorit să-și petreacă viața cu acest om.

– Din cauza pariului nostru, izbucni ea, de aceea am făcut-o.

Voia să lămurească lucrurile între ei, în caz că nu l-ar mai fi văzut niciodată.

Geoff se uită la ea ca și cum ar fi vorbit în chineză.

– Nu puteam suporta gîndul că îl voi pierde pe Lolly. Știu că vorbesc mai tot timpul despre faptul

că are nevoie de un cămin, dar n-am încetat să nutresc nici o clipă speranța că un miracol îl va ține lîngă mine. Cînd am văzut că Spencer a ajuns primul și dumneata ai cîștigat pariul nostru, cred că mi-am ieșit din minți. Nu am avut intenția să-ți distrug trăsura.

Se uită din nou la ea, lung și intens.

– Dar n-am luat nici o clipă în serios pariul nostru. Doamne Dumnezeule, nu am nevoie de nici un cățel.

Ar fi trebuit să se simtă mai bine acum, cînd i se confirmaseră aceste lucruri, dar starea ei de spirit se înrăutăți. Cît de mult trebuia s-o urască, dar nu mai mult, cu siguranță, decît se destesta ea însăși.

– Mă duc înăuntru, spuse ea brusc. Baronul va fi destul de enervat.

Geoff o apucă de încheietura mîinii, forțînd-o să-l privească.

– Dacă se întîmplă ceva rău, îi spuse el repede, ca un băiat care are de dus, la bun sfîrșit, o sarcină neplăcută, vreau să știi că există alternative la plecarea în Scoția. Pentru dumneata și pentru cîinele dumitale.

– Poftim?

– La naiba. Dacă nu-ți propuneam să ieșim, nu ai fi ajuns acum în situația în care te afli. Dacă se ivește ceva neplăcut, ei bine, pot măcar să-ți ofer numele meu.

Honor rămase să-l privească buimacă, fără glas. Ce ofertă nobilă – deși făcută fără tragere de inimă, desigur.

– Plec acum, îi spuse el, sărind ca s-o ajute să coboare din trăsură, dar am să te caut după-amiază, să văd cum o duci. Adică să mă interesez de sănătatea dumatăle.

Honor încuviință, încă uimită și tulburată de atingerea mâinii lui. Chiar când picioarele îi atinseră pământul, nu reuși să se miște astfel încât să se elibereze din strînsoarea mâinii lui. Geoff o privea neconținut, nu mai puțin buimăcit decât ea însăși, și, preț de o clipă – o clipă minunată – simți un fior care trecu de la unul la celălalt și care îi făcea pe amîndoi să dorească să se apropie unul de celălalt.

Mai întii, se dezmetici Geoff, care își dresese vocea și își retrase mîna. Honor bolborosi ceva prostesc despre nevoia de a se grăbi și încuviințarea lui Geoff se dovedea dezamăgitor de entuziastă.

Văzînd că nu mai era nimic de făcut, Honor își croi drum prin gardul viu din spatele casei. Se întoarse o dată să-l mai privească, dar plecase deja.

Dacă se întîmplă ceva rău, îi spusese el. Cu mîna zăbovind încă pe locul pe care stătuse cu cîteva clipe mîna lui, Honor hotărî că ar fi fost o ticăloșie să profite de pe urma generozității sale.

Și, totuși, ce mare era ispita. Dacă ar fi avut timpul necesar și prilejul, ea l-ar fi putut face fericit. Poate l-ar fi făcut chiar să se îndrăgostească.

Dar, gîndînd la rece, erau prea multe căi prin care lucrurile puteau să iasă încă prost.

15

Lady Sarah, așezată în sufrageria lui Drummond, o privea pe slujnică în timp ce turna ceaiul în ceașcă. Bună fată, Betsy asta – știa să vadă de interesele stăpînei ei, Honoria, ca și cum ar fi fost ale ei personale. Cu ajutorul ei, ar putea să iasă basma curată din încurcătura în care se aflau.

Cînd clopoțelul de la intrare sună, Sarah împietri. Abia dacă trecuse o oră; oare acum bîrfitorii călătoreau cu viteza cu care zburau birfele?

– Miss Drummond nu vă poate primi deocamdată, îl auzi ea pe Rawlings. Poate reveniți mîine?

Nu era drept ca un nerod, cum e Drummond, să aibă asemenea servitori. Majordomul ei avea

nevoie de instrucțiuni amănunțite, pe câtă vreme lui Rawlings era suficient să-i spui „protejează-ți stăpîna”, că să-l faci să așeze bariere în calea musafirilor nepoștiți.

– Ah, dar te asigur că miss Drummond va dori să mă vadă.

Imposibilă de suportat, vocea neplăcută a lui von Studhoff devenea din ce în ce mai tare, pe măsură ce pătrundea în casă.

– Spune-i că o aștept în sufragerie.

Înspăimîntată de aroganța baronului – și de faptul că, foarte curînd, avea s-o deranjeze – Sarah lăsă ceașca de ceai. Ce bătăran, să dea buzna în casa altuia; mocofanul ăsta scîrbos avea nevoie să fie pus cu botul pe labe. Se ridică în picioare și hotărî că ea era persoana cea mai potrivită să o facă.

– De fapt, zise baronul, pe neașteptate, spune-i domnișoarei Drummond să aștepte. Aș dori, mai întîi, să vorbesc cu generalul. Între patru ochi.

O discuție secretă cu Drummond? Ciudat! Betsy, arborînd un zîmbet ambiguu, îi făcu semn cu capul spre ușa din dreapta lor, ca și cum ar fi vrut s-o invite pe Sarah să tragă cu urechea.

Poate că celorlalți acest gest li s-ar fi părut ca cel mai de neiertat păcat, dar Sarah nu se sinchisea cîtuși de puțin de sensibilitatea lui Drummond – dacă poseda așa ceva. Nu avea în cap decît faptul că trebuia să audă ce se discuta acolo, pentru că putea să fie decisiv pentru viitorul lui Honor.

Slujnica cea isteată, cu surîsul pe buze, luă

tava de servit ceai și o conduse spre ușa de legătură. Sarah abia ieșise din încăpere, cînd Studhoff năvăli în urma lor.

– Vreau un ceai, porunci el în timp ce traversa camera. Și repede!

Poate că Sarah ar fi zăbovit lingă ușă, dacă Betsy n-ar fi îndrumat-o prin gesturi spre un alcov, ascuns de draperii. Ideea lui Betsy se dovedi fericită, pentru că, numai cu cîteva secunde mai tîrziu, Sarah îl văzu, din spatele draperiilor, pe von Studhoff că bagă capul prin ușă. După ce aruncă o scurtă privire prin cameră, zîmbi satisfăcut și închise ușa în urma lui.

Curios!

Pe cînd își părăseau ascunzătoarea, Betsy se uită la tavă și-apoi la ușa de legătură. Din lucirea care i se ivi în ochi, Sarah înțelese că Betsy avea de gînd să-l servească pe baron cu ceașca de ceai pe care i-o oferise ei și care rămăsese neatinsă. Nu pentru a nu mai face un drum pînă la bucătărie, ci ca să-l enerveze pe boul acela de Bavaria, oferindu-i ceai rece.

Cum nu voia să scape un asemenea moment, Sarah își lipi urechea de ușă. După felul ciudat în care verificase încăperea, se părea că orice avea să-i spună lui Drummond, baronul nu voia să mai fie auzit de nimeni altcineva.

Generalul Drummond străbătea, cu pași mărunți și grăbiți, culoarul, nefericit că trebuia să se

zorească pentru a asculta plîngerile baronului. Numai Dumnezeu ştia cîte treburi avea de făcut, îngrijorat de misiunea încredinţată lui Pithnevel şi de veştile alarmante pe care tocmai i le împărtăşise omul lui de afaceri. Şi, totuşi, lată-l alergînd doar pentru că îl chemase baronul. Nu era chiar ceea ce i-ar fi convenit generalului să facă, dar vail cerşetorii nu-şi pot permite luxul de a alege.

Şi foarte curînd avea să devină, nici mai mult, mai puţin, decît un cerşetor. După cele spuse de omul său de afaceri, situaţia lui financiară se înrăutăţise în ultimele cîteva zile, în ciuda sfatului dat de baron şi a împrumutului de cîteva sute de lire. Cînd se gîndi la suma astronomică a datoriilor, se înfioră. Chiar dacă şi-ar fi amanetat tot ce avea nu ar fi putut să adune atîta bani. Dacă se supăra baronul şi îşi retrăgea suportul financiar, el ar fi intrat în închisoarea datornicilor. Ar fi însemnat ruina totală.

- Iată-te, în sfîrşit!

După felul în care se zgîia, era clar că baronul nu era într-o dispoziţie prea grozavă. Drummond se întrebă, cu o senzaţie de scufundare, ce făcuse fata lui şi nu-i fusese pe plac baronului?

- Iartă-mi întîrzierea, începu el, străduindu-se să nu se bîlbîie, dar am fost cu omul meu de afaceri. Eu... trebuie să aranjez cîteva detalii înainte de a pleca din oraş.

- Serios? Întrebă baronul şi căscă ochii întunecaţi la culoare. Ne părăseşti generale? Cam pe neaşteptate, nu crezi? Sper că nu este nici o urgenţă.

- Ah, nu. Mai degrabă afaceri.

Era o minciună sfruntată, dar nimeni nu trebuia să ştie că avea o misiune, nici măcar în somn nu avea voie să viseze că vorbeşte cuiva despre ea.

- Doreşti să bei ceva? Întrebă el, ca să schimbe subiectul. Aş putea să ordon să ţi se aducă ceai.

- Nu te deranja, spuse baronul, aruncînd o privire dispreţuitoare spre tava de pe masă. Aş dori foarte mult să-ţi instruieşti servitorii să se poarte corect. Ceaiul acesta a fost neiertat de rece cînd a ajuns pe buzele mele.

Drummond răsufală uşurat. Asta era un fleac şi se putea remedia uşor. Dacă ar fi făcut Honor ceva rău, soluţia n-ar fi fost chiar atît de simplă.

- Îmi pare teribil de rău, spuse el, şi se întinse după clopoţel. Uite, haide să ordon încă un ceai.

- Nu te mai deranja. Mi-a trecut cheful de ceai.

Baronul continuă să se zgîiască la el. Se părea că uşurarea generalului fusese prematură.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că răspunsul lui fusese cam dur, baronul încercă un zîmbet.

- Nu-i nimic, prietene, doar n-am venit să mă amuz. Mă aflui aici din grijă pentru dumneata. Sursele mele mă avertizează că situaţia dumitale financiară s-a înrăutăţit. Poate că această plecare bruscă, de care mi-ai vorbit, este o încercare disperată de a redresa lucrurile?

Drummond era cît pe ce să-i spună adevărul copleşitor, şi anume că doar un împrumut substanţial l-ar putea salva, dar se gîndi că astfel îşi

pierdea alibiul pentru misiune. Soldat, în primul rînd, Drummond nu putea să se lase ispitit de bani, ca să-și trădeze țara pe care o servea.

– Într-un fel, reuși el să spună.

– Dar poate că această plecare nu este necesară, îi spuse baronul, pe un ton care amintea de un părinte ce-și îndrumă copilul pe calea cea bună. Dacă aș putea să rezolv aceste... neplăceri...

Speranța crescuse în pieptul lui Drummond, dar se abținu să se dea în vileag.

– N-aș putea să-mi permit...

– Fleacuri. Ținînd la Honoria atît de mult, aș putea oare să-i las unicul părinte să se chinuiască? Nu, mi-e teamă că trebuie să insist. Chiar în clipa cînd eu și Honoria vom fi căsătoriți, dragă prietene, voi avea grijă ca nici un creditor să nu te mai sîcîie.

Chiar așa, îl părăseau grijile? Lui Drummond îi veni să-l sărute pe baron drept în creștetul lui chel și strălucitor.

– Așa că, vezi, generale, acum nu mai ești nevoit să pleci nicăieri.

Era nevoit, bineînțeles, dar nu avea cum să-i spună baronului care era motivul.

– De fapt, trebuie să plec. Creditorii mei nu pot aștepta la infinit. Trebuie să vorbesc cu ei, să-i conving să aștepte pînă după nuntă.

În ochii baronului se ivi o strălucire stranie.

– Înțeleg. Dar cum rămîne cu Honoria? Unde va sta cît ești dumneata plecat?

– La familia Pithnevel.

Cînd văzu încruntarea baronului, Drummond

continuă, ca și cînd s-ar fi apărut:

– Singurul loc pe care am reușit să-l găsesc, într-un timp atît de scurt. Casa lui lady Sarah e plină ochi cu fetișcanele lui Gratham.

– Dar Lennox va da țircoale, spuse baronul încruntat. Ar putea oare craiul acela renumit să aibă o influență potrivită pentru candida, inocenta noastră Honoria?

Drummond, care era liniștit s-o știe pe Honor sub un acoperiș sigur, nu s-ar fi sinchisit nici dacă însuși Casanova ar fi locuit sub același acoperiș. Totuși, acum, cu întrebările baronului, care nu mai conteneau, începu să nu se mai simtă în largul lui.

Von Studhoff nu se dădu bătut.

– Nu-mi place acest lucru. Bădăranul acela o să-i umple mintea cu speranțe mincinoase. O să-și ia porția de distracție și, apoi, o s-o șteargă. Honoria este prea credulă ca să-i vadă adevăratul caracter, dar dumneata și cu mine, generale, sîntem oameni de lume. Noi știm că nici un conte n-o să ia de nevastă pe fata unui soldat.

Drummond primi această recomandare cu o tresărire și simți că resentimentele îi revin. Lennox – moșicul acela voia să-și bată joc de fata lui? Dacă îi rupea inima bieteii Honoria...

Drummond se opri. Ciudat, simțămîntul ăsta patern, apărut brusc.

– Și nici, adăugă baronul, cu o expresie de concentrare pe chip, n-ar simți vreodată Lennox dorința să-ți ușureze povara. Un jucător, cum este el, va avea întotdeauna datorii lui ca să le

mai plătească și pe ale dumitale.

Și asta e adevărat, își spuse Drummond posomort. El știuse întotdeauna că baronul era spe- ranța lui.

– Nu sînt din fire un om impulsiv, continuă baronul, dar cum să stau cu minile încrucișate și să privesc cum femeia pe care o iubesc este ră- nită de setea de distracții a vreunui libertin? Amîn- doi știu că Honoria este impulsivă, că face multe lucruri în pripă. Ce mă fac dacă își pune în cap să fugă, într-o noapte, părăsindu-mă ca pe bietul Wharton?

Drummond își auzi cum un nod i se plimbă prin gît. Ce ar fi oare? Un bărbat mîndru, cum era von Studhoff, nu ar avea altceva de făcut decît să plece și să nu se mai întoarcă niciodată, lăsîndu-l cu o fată pe care nu putea s-o mărite și cu datorii pe care nu putea să le plătească.

– Adevărul este, spuse baronul cu fermitate, că nu vād decît un singur mod de a rezolva di- lema. Singura modalitate de a-l ține pe Lennox departe de Honoria este ca ea să rămînă sub oblăduirea mea. Propun ca nunta să se facă ime- diat.

– Imediat?

– Ah, splendid, știam că vei fi de acord, explo- dă baronul, arătîndu-și toți dinții, într-un zîmbet larg, ca și cum Drummond ar fi învățat o nouă șmecherie. Am să fac rost de un permis special, ca să putem aranja ceremonia pentru poimîine. Ai să fii deja venit acasă de la... unde spuneai că trebuie să pleci?

– Pe ici, pe colo.

De data aceasta, Drummond nu intenționase să fie atît de vag, dar era prea tulburat ca să se poată gîndi la un răspuns mai potrivit. Rațiunea îi spunea că baronul avea dreptate, că aceasta era soluția cea mai bună pentru toată lumea, dar un colțișor, ascuns adînc în inima lui, îi șoptea că nu totul era chiar cum ar fi trebuit să fie.

– Duminică este imposibil, spuse el, în parte, fiindcă așa era, în parte, fiindcă simțea nevoia să mai amîne. S-ar putea să nu mă întorc într-o săp- tămină.

Von Studhoff ridică o sprînceană.

– Atunci, vom fixa duminca următoare. Ești si- gur că-mi împărtășești dorința? La urma urmei, adăugă el, zîbind generos, cu cît Honoria se mărită mai repede cu mine, cu atît mai repede scapi de datorii.

Cît de bine se aranjaseră lucrurile, încercă să-și spună Drummond. În curînd, toate se vor rezolva – datoriile lui, viitorul fetei lui, totul.

– De duminică, într-o săptămînă, repetă el cu voce stînsă. Am... am să vorbesc cu lady Pith- nevel. S-a oferit să ne ajute în latura socială a lucrurilor.

Zîbind cu aceeași expresie de paternitate, baronul se duse lîngă Drummond și-i spuse:

– Deci, singurul lucru care a mai rămas este s-o informezi pe Honoria. Sînt convins că ai s-o faci cît mai repede.

– Da. Da, desigur.

– Prea bine.

Von Studhoff se eliberă brusc din strînsoarea generalului, pocni din călcîie și o porni către ieșire.

– Să-i spui că mă întorc diseară, îi strigă el generalului, cînd trecu de pragul ușii, ca s-o conduc la operă.

– Nu va mai fi aici, îi strigă Drummond. Pînă diseară, va fi deja instalată la Pithnevel.

Baronul era însă prea departe ca să-l fi auzit și Drummond nu găsi destulă vlagă ca să se ducă după el. Nu avea importanță. Von Studhoff va învăța cît de curînd noua adresă a Honoriei și pînă atunci, speră el, se va afla deja pe drumul spre coastă.

Se simțea mulțumit că stabilise atît de multe lucruri. Era destul de periculos să dobîndești informații de la iscoadele lor din Franța; era grozav să fii lipsit de grija viitorului. De acum încolo, fata îl va avea pe baron care să îngrijească de ea. Aveau noroc că găsiseră un om ca von Studhoff. Ar fi trebuit să fie amîndoi în al nouălea cer.

Cu timpul, se va convinge că așa va fi. Șmecheria era s-o convingă pe fata lui.

Honor urcă tiptil scările, cu intenția de a ajunge în dormitor fără să fie descoperită, cînd nașa ei deschise ușa salonului pe care îl avea în față.

– Ce faci aici? șopti Honor, enervată că aceas-
ta îi putea strica planul.

– Mai bine te-aș întreba eu ce-ai făcut pînă acum, șuieră bătrîna doamnă. Repede, în cameră

la tine. Va veni curînd tatăl tău să-ți vorbească.

– Știe de cursă?

– Acum, asta interesează cel mai puțin. Du-te, îți explic mai tîrziu.

Privirea nașei ei cercetă sufrageria.

– Încerc să-l mai rețin, dar grăbește-te.

Honor se zori să urce treptele care îi mai rămăseseră și se întoarse în capul scărilor chiar în momentul cînd tatăl ei era salutat de lady Sarah.

Discutară puțin – niciodată nu fuseseră în relații prea bune – dar nașa reuși să impună ideea că Honor se simțise dintr-o dată rău și plecase în cameră la ea, să-și revină.

Honor zîmbi, uimită să găsească un aliat în lady Sarah, și se grăbi să intre în camera ei. Reuși să se bage în pat înainte de a auzi bătîndu-se în ușă. Își trase cearșafurile pînă la bărbie și îi strigă tatălui ei să intre.

Încercă să-și potolească respirația accelerată.

– Am auzit că nu te simți bine, începu el, reușind ca ceea ce spunea să pară mai mult o acuzație, decît o dovadă de simpatie.

– Bănuiesc că din cauza căldurii.

Își trecu o mîna peste obraji, știind că erau împurpurați din cauza efortului pe care tocmai îl făcuse.

– Acum mă simt mai bine.

– Mă bucur.

Vocea lui suna atît de fals, încît chiar el însuși se întrebă dacă îi păsa, de fapt, de fiica lui. În schimb, Honor, bucuroasă că tatăl ei era preocupat de starea sănătății ei, începu să-i dea asi-

gurări că se simțea bine, numai că el i-o tăie scurt, anunțând-o că, după-amiază, urma să plece cu niște treburi.

– Să pleci, spuse ea cu regret. Dar unde? Și pe mine cui mă lași? Nu pot să rămân aici, singură în casă.

– Am aranjat să mergi la familia Pithnevel.

Primul impuls fu să protesteze față de ideea că ar sta în compania lui Iris și a Hermionei, pentru o perioadă mai lungă de timp, dar, când își aminti că Lennox locuia acolo, în mintea ei se deschisera posibilități nesperate.

Ca și cum și el s-ar fi gândit la același lucru, generalul își dresе vocea și îi spuse:

– Șederea Ța acolo va fi pentru o scurtă perioadă de timp. În mai puțin de două săptămîni, vei avea propria ta locuință.

– Propria mea ce?

– E adevărat, generalul, cu o jovialitate forțată. Baronul împreună cu mine am stabilit data nunții tale.

Honor își înfipse degetele în cearșafuri și încercă să-și aleagă cu grijă cuvintele.

– Ați stabilit? Tată, te rog, stai puțin și gîndește-te. De fapt, nu este cumva baronul – un baron străin – o alegere greșită? Sîntem în război și ar trebui să nu facem alianță cu străinii.

– Drăcia dracului, fetițo, dar ai fost deja de acord cu această logodnă. Acum e prea tîrziu să dai înapoi.

La ochiul drept al generalului apăruse un tic, care arăta că răbdarea lui ajunsese la limită, dar

Honor nu mai asculta decît de propria ei disperare.

– Trebuie să ne gîndim foarte bine, insistă ea. Un baron este mult prea.... prea modest. Un vi-contе sau chiar un conte ar fi mult mai potrivit.

– Nici pomeneală. Nu dăm baronul din mină pe contele de pe gard.

– Dar dacă ar avea titlu și un nume de vază? Cum ar fi, să spunem, cineva – ezită, încercînd să pară că o spunea la întîmplare – cu poziția lui Lennox. Un astfel de om ne-ar putea deschide ușile în orice salon al Londrei.

– Singurul loc în care plănuiește Lennox să ne ducă este la ruină.

Honor își mușcă buzele. Nu mergea deloc bine.

– Nu ai de unde să știi.

– Toată lumea din Londra știe că e jucător, explodă generalul, cu ochii aprinși de furie. Cum se face că tu știi altceva? Nu a reușit să demonstreze decît că e un desfrînat nechibzuit.

Honor se gîndi cum îl protejase Lennox pe Lolly, dar știa că e mai bine să nu-i pomenească tatălui ei nimic.

– Ți-a declarat dragoste veșnică? Te amăgești, fetițo, dacă îți închipui că vrea mai mult decît să se distreze pe socoteala ta. Nu-ți va oferi nici odată dragoste.

Honor își aduse aminte de oferta pe care i-o făcuse Lennox – deși cu jumătate de inimă – și simți cum i se aprinde și ei mînia.

– De cînd e necesară dragostea? După cîte îmi amintesc, Ți-ai bătut joc de subiectul acesta cînd l-am pomenit.

– Încetează să mai alergi după cai verzi pe pereți, fetiço. De ce nu poți fi fericită cu baronul?

– Fericită?

Honor se ridică în șezut, gata să izbucnească.

– Dumneata ești cel care visezi la cai verzi pe pereți. Dacă este cineva care se distrează pe socoteala noastră, acela este prețiosul dumitale baron.

Ticul de la ochiul drept al generalului se precipită amenințător.

– Nu știi ce vorbești.

– Oare? N-ai observat cât de rece, cât de plin e de ifose de om superior și îngăduitor cu noi?

– Ca întotdeauna, copila mea, imaginația te duce departe. Baronul îmi este prieten.

– Într-adevăr? făcu Honor și se ridică în genunchi, ajunsă la culmea disperării. Prietenii nu își bat joc de tine, ci te ajută când ai nevoie de ei.

– Cine crezi că s-a oferit să mă scape de datorii?

– Datorii? exclamă Honor, schimbându-și din nou poziția în pat. Stăm chiar atât de rău, încât trebuie să fim „scăpați”?

Drummond părea că și-a pierdut curajul, când văzu oroarea de pe chipul fetei lui.

– Situația noastră financiară este dezastruoasă, spuse el, cu voce stinsă. Von Studhoff este unica mea speranță.

– Deci, m-ai vîndut.

Honor clătină rar din cap.

– Ți-ai folosit singurul copil ca să-ți plătești datoriile.

– Nu!

Ca și cum izbucnirea aceasta ar fi stors ultima picătură de vlagă din el, generalul se lăsă să cadă pe pat, vorbind pereților, nefiind în stare să-i înfrunte privirea:

– Baronul este serios și responsabil și, ei bine, ca să fiu sincer, întotdeauna am simțit că ai nevoie de o mînă călăuzitoare. Cred cu adevărat că ține la tine, fetiço.

Probabil că începuse să zîmbească, dar, întrucît Honor nu-i văzu decît jumătate de față, zîmbetul putea fi foarte bine confundat cu o strîmbătură.

– Numai datorită dragostei ce ți-o poartă s-a oferit să-mi plătească datoriile. Apoi, mă cutremur să mă gîndesc ce s-ar întîmpla cu noi dacă n-ar face-o.

– Dar trebuie să existe o altă cale. Un împrumut, poate. Aș putea să vorbesc cu Lennox...

– Lennox are propriul lui teanc de polițe, o întrerupse generalul, lipsit de cea mai mică putere. Nu are cum să mai facă și alte datorii. Numai un bărbat orbit de dragoste ar accepta să se gîndească la imensitatea datoriilor mele.

Honor se crispă. Nu, nici în cele mai cumplite vise ale ei nu s-ar fi putut înșela atât de amarnic. Dacă propunerea contelui i se păruse cam fără tragere de inimă, cât de puțin entuziasmat ar fi dacă ar afla ce datornici înrăiți erau ea și tatăl ei.

– Cineva trebuie să-mi acopere datoriile, continuă generalul, altfel voi internîm la închisoarea datornicilor. Tu ești singura mea speranță, copila mea. Tu și această căsătorie.

Honor încercă să vorbească, dar nu reuși. Nu reuși nici măcar să înghită. Totul înghețase în ea, ființa sa paralizase la perspectiva întunecată de a-și petrece viața alături de baron.

Îl văzu pe tatăl ei cum ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să ajungă la ea, dar aceasta rămase suspendată un moment, tremurând ușor, apoi căzu inutilă, înapoi pe pat.

– Adevărul este că ai tot dreptul să refuzi, spuse el, cu o voce șoptită, continuând să vorbească pereților. Știu că nu am fost niciodată un părinte adevărat. Mi-am dat osteneala, am încercat, dar, de fiecare dată când mă uitam la tine, de fiecare dată când o vedeam pe mama ta întorcându-mi zîmbetul, nu puteam să mai fac nimic altceva decât să urlu de durere. Nu prea mă pricep să lupt cu suferința – întotdeauna mi s-a părut mai ușor să dau bir cu fugiții.

– Vai, tatăl!

Generalul oftă din greu, ca pentru a-și aduna gândurile, apoi se ridică în picioare.

– Am vrut doar să știi că nu ți-aș fi cerut ajutorul dacă lucrurile ar fi fost mai puțin dramatice.

– Știu.

Honor își mușcă buzele, ca să le oprească tremurul. În adîncul ei era o voce care îi striga că trebuie să refuze, că nu se putea lega de baron, nu cînd exista o șansă cît de mică să fie împreună cu Lennox.

Cai verzi! Așa îi numea generalul speranțele. Cum putea să-l contrazică? În cel mai bun caz, Lennox își considera oferta ca pe un sacrificiu, pe

care era gata să-l facă, iar ea îl iubea prea mult, ca să-l forțeze să-l facă.

Îl privi pe general, care continua să aibă în fața lui peretele. Cît de greu îi venea! Toată viața așteptase clipa cînd tatăl ei se va întoarce cu adevărat la ea, și acum, iată că sosise, iată-l aici, în fața ei, cerîndu-i ajutorul.

Trebuia să-l ajute, altfel cum ar fi putut să trăiască cu gîndul că i-l refuzase?

– Nu te teme, îi spuse ea, încercînd să pară degajată. Glumeam. Am să mă mărit cu baronul cînd vei vrea.

Generalul se îndreptă spre ușă, tot fără s-o privească.

– Să mă ierte Dumnezeu, dar semenii prea mult cu mama ta, spuse el încet, și ieși din cameră.

16

– Privește, spuse Richard încet, sperînd că Andy nu-l aude. Sper că mă înșel, dar nu ți se pare că osia ți-a fost tăiată?

Geoff ridică privirea de la trăsura pe care o cerceta, cu aceeași îngrijorare cu care îi adresase întrebarea prietenul lui.

Richard avea dreptate. O osie normală nu putea să se rupă atît de precis.

– Dar, Richard, spuse Andy, care se ivi în spațele lor, cu neliniștea întipărită pe chip. Doar nu vrei să spui că...

Se întrerupse, gîndindu-se că vorbele ce urmau erau prea îngrozitoare ca să fie rostite cu

voce tare.

– N-am vrut să te amestec în povestea asta. Geoff ridică din umeri.

– N-o să i se facă rău de la stomac, spuse el, și nici n-o să ne lase bătîndu-ne capul, așa că ar putea să audă și ea.

Andy zîmbi hotărîtă.

– Să aud ce?

Neliniștea de pe fața lui Richard nu dispăru.

– Trebuie să așteptăm să ni se confirme, dar se pare că cineva a tăiat în mod intenționat osia.

– Dar de ce? Și cine? Geoff nu are nici un dușman pe lumea asta.

În afară de unul, pe care îl cheamă Fortesque, își spuse Geoff. Totuși, de ce să-și dea osteneala să strice o trăsura pe care o putea cîștiga prin pariul lor? Apoi, era greu să-ți imaginezi că Fortesque ar avea atîta minte sau curaj, ca să pună la cale o încercare de asasinare.

Asasinare? Absurd. Cuvîntul îi aduse un gust oribil în gură.

Richard se mai uită o dată la osie.

– Poate că Geoff nu are dușmani, dar să ne amintim că n-a fost singur în trăsura.

– Honor? zise Andy, clătînd din cap, încruntată. Dar cine să vrea să facă un rău unei fete atît de încîntătoare?

Ca și cum și-ar fi înghițit gustul acela rău, Geoff își simți măruntaiele fierbînd. Se uită la cealaltă trăsura și se hotărî.

– Omul meu trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Te superi dacă te las să aștept, iar

eu iau celălalt vehicul?

– Deloc, dar de ce...

Numai că Geoff nu-l ascultă, sărise deja în trăsură și luase hățurile în mâini. Dintr-o dată își dădu seama că nu putea să ajungă la timp la casa lui Drummond.

Honor, ghemuită într-un fotoliu, în fața focului, asculta tiradele baronului cu dispreț crescând. Oare așa avea să fie viața ei, un timp interminabil, în care era forțată să asculte ce trebuia și ce nu trebuia să facă?

Nu pot să suport, își spuse ea, pe cînd baronul bizia mai departe despre respectul care se cuvenea să-l aibă pentru poziția la care ar ridica-o el. Totuși, trebuia să rabde; era singura cale de a-și salva tatăl.

Se gîndi cît de preocupat de gîndurile lui părea baronul cînd plecase astăzi. Faptul că plecase, într-o asemenea grabă, o făcea să fie îngrijorată; se rugă ca, orice ar fi avut de făcut, să fie teafăr. Cu ochii la biblioteca imensă, nefamiliară ei, încercă să se gîndească nu la dorul de casă, ci la următoarele cîteva zile pe care le avea de petrecut la Pithnevel. Domnia sa și lady Maude păreau simpatici, dar Iris și Hermione erau imposibile. Cît de rapid o informaseră că Lennox fusese alungat din casă, pe durata șederii ei, și cît de fericite erau că acum locuia într-o chihineată deasupra grajdurilor.

Așa era cel mai bine, încercă ea să se con-

vingă. Dacă ar fi dat nas în nas cu Lennox prea des, stăpînirea ei de sine și liniștea, pe care le dobîndise atît de greu, se pierdeau cu siguranță.

– De ce stai încă aici? îi pătrunse baronul în gînduri.

Îl privi ca și cum era transparent. Îi citi gîndurile, încercă să-și amintească ce aștepta de la ea, dar era zadarnic.

Baronul, sprijinit de cămin, își deschise ceasul de buzunar și se încruntă.

– Avem mai puțin de o oră dacă vrem să ajungem la operă, înainte de ridicarea cortinei.

– Operă? Dar îmi este imposibil să ies astăzi-seară. V-am spus că, azi-dimineață, mi s-a făcut rău la ieșirea cu lady Sarah. Mi-a spus să mă odihnesc.

– Prostii. Trebuie să le arătăm gâlbejiților astora de englezi că viitoarea mea soție e plămădită din ceva mai tare.

Din nou, gîndurile i-o luară aiurea, încercînd să găsească o scăpare. În curînd, va fi forțată să-și împartă viața cu bărbatul acesta; măcar în seara asta ar merita să rămînă singură.

Pe neașteptate, Lennox dădu buzna pe ușă, ca un cavaler care vrea să salveze pe cineva. Cînd o căută din ochi, părea înnebunit de panică, dar, odată ce o găsi pe Honor, fiecare bucițică din el se relaxă.

Uimită de apariția lui – dar și încîntată – Honor rămase cu ochii la el, iar inima îi bătea nebunește. Cît era de frumos și de cutezător, pe lîngă baronul cel cuminte și așezat.

– Te deranjează, Lennox? izbucni baronul, în

timp ce făcu un pas protector în spatele lui Honor, ca să-și așeze o mână posesivă pe un umăr al ei. Este o conversație personală între miss Drummond și mine.

Când Lennox înaintă spre el, presiunea asupra umărului fetei creșcu. Se încruntă, avînd în privire o întrebare. Honor, cu dilema tatălui ei în minte, se strădui să-și ferească privirea.

– Am venit să văd cum stă cu sănătatea. Ultima oară cînd am văzut-o, nu se simțea bine.

Deci, își amintise că îi promisese că va veni să vadă dacă nu e bolnavă. Honor nu-și putu reține un zîmbet timid.

– E de mirare că nu se simte bine, dacă ne gîdim la elementul de zgustător la care ai expus-o? Ce ți-ai închipuit cînd ai dus o domnișoară, atît de sensibilă, în astfel de locuri?

– Haide, von Studhoff, lady Sarah a fost toată după-amiaza acolo.

– Într-adevăr, spuse baronul batjocoritor. Ar fi putut să se gîndească să nu ducă pe cineva atît de delicat, cum este miss Drummond în astfel de locuri. Au fost și curse, nu-i așa? Și s-au dat din mînă în mînă registre de pariuri?

– De unde...

– N-am observat, interveni Honor, care voia să oprească acest schimb de replici.

Ochii ei îl rugau pe Lennox să nu dezvăluie adevărul. Dacă ar fi aflat baronul cît de aproape fusese de rămășag și chiar de cursă, ar fi plecat.

– Mă simțeam rău, trebuie să vă dați seama.

Lennox îi aruncă o privire și, apoi se uită la

mîna de pe umărul ei și se încruntă. Cînd privirile lor se întîlniră, ochii lui cenușii îi puseră din nou o întrebare. Ar fi vrut atît de mult să răspundă da, salvează-mă, te rog, dar nu era atît de egoistă încît să uite de necazurile tatălui ei.

– Baronul are dreptate, spuse ea, încercînd să pară veselă. În general, are dreptate cînd e vorba de astfel de lucruri. Cred că ar fi mai înțelept să rămîn acasă de acum înainte.

Mîna îi părăsi umărul. În vreme ce baronul o porni țanțoș prin cameră, Lennox nu înceta s-o țintuiască cu privirea. De teamă să nu izbucnească în plîns, Honor se uită din nou în lături.

– Acum poți să ne lași, îi ordonă baronul din celălalt colț al camerei. Grăbește-te cu îmbrăcatul.

– Dar eu...

– Trebuie să mai argumentezi? se enervă von Studhoff, încruntat. Este și așa destul de tîrziu pentru operă.

– Operă?

În ușa deschisă, apărură lordul Pithnevel.

– Draga mea Honor, oricît mi-ar plăcea să-ți fac pe plac, nici un paznic decent nu te-ar putea lăsa să ieși din casă în seara aceasta. Cu siguranță că nu. Insist să dai fuga sus în camera duminică, de îndată, și să te pregătești de culcare. Poate că, mîine, dacă ai să te simți bine, ai să mergi la operă.

Honor se uită la baron, convinsă că va insista, dar acesta nu părea dornic să-l contrazică pe Pithnevel.

– Nu mi-am dat seama că biata fată este atît

de bolnavă, spuse cu blindețe von Studhoff, ca și cum nu i se spusese asta de destule ori, în ultima oră. Ar fi trebuit să-mi spui, draga mea. Este desul de ușor să ne schimbăm planurile.

Cît de rezonabil părea, își spuse Honor, urmărindu-l cu privirea, în vreme ce îi zîmbea cuceritor lui Pithnevel. Nu era de mirare că tatăl ei voia s-o mărite cu el – își însușise bine lecțiile primite de la baron.

Pentru că nu mai voia să îndure încă o predică, Honor se folosi de pretextul pe care i-l oferea Pithnevel și îi răspunse că da, că era mai bine să se ducă la culcare. Făcu o scurtă plecaciune și ieși din cameră, înainte ca baronul să aibă timp să se răzgîndească.

În graba ei de a pleca, nu văzu cît de furios și încruntat era Lennox.

În schimb, Pithnevel observă. Încercă să se abțină să nu rîdă, pentru că îi venea greu să-l vadă pe Geoff atît de frămîntat și neputincios să schițeze măcar un zîmbet, apoi începu să-și alunge oaspetele nepoftit în cel mai diplomat mod cu putință. Nu putea să-și permită să-l jignească pe baron, dar nici nu dorea să-și servească cina cu el de față.

– Vai, Geoff, spuse el, întorcîndu-se spre nepotul lui, speriat. Trebuie să încheiem detaliile la proiectul pe care te-am rugat să-l iei în considerație. Ai putea să-mi oferi cîteva clipe?

„Proiectul” era imaginar, dar Pithnevel spera că Geoff îi va ghici intenția, iar baronul va avea bunul simț să plece.

Geoff făcu un gest scurt din cap, în semn că înțelesese, dar baronul rămase pe loc.

– Uitați, zise baronul. Nu-mi este pe plac gîndul ca un tînăr zburdalnic, cum este Lennox, să locuiască sub același acoperiș cu logodnica mea. Ar fi mult mai potrivit dacă s-ar muta la clubul lui, pe durata șederii logodnicei mele aici.

– Dar nu stau în aceeași locuință!

Deși ațîțarea nepotului lui îi amuză, Pithnevel îi trimise o privire încruntată.

– Geoff stă în apartamentul de deasupra grajdurilor. Am nevoie ca el să fie pe aproape. Noi discutăm foarte des.

Von Studhoff împietri, făcîndu-se mic de tot.

– Cred că este bine, spuse el, strîngînd vizibil din dinți. La urma urmei, șederea ei aici va fi scurtă, mai ales că nunta noastră va avea loc de duminică într-o săptămînă.

Geoff rămase cu gura căscată.

– Drummond ți-a vorbit despre acest eveniment, nu? continuă baronul, adresînd un zîmbet zeflemitor lui Geoff. Mi-ar plăcea atît de mult să mă ajuți la pregătiri.

Geoff scoase un mormăit și plecă din cameră. Interesantă reacția lui, gîndi Pithnevel. Ai putea să crezi că nepotul lui nu dorea ca nunta să aibă loc.

Orice ar fi dorit Geoff, totuși, plecarea lui reuși să facă ceea ce nu ar fi reușit o oră sau două de diplomație. Ca și cum ar fi venit numai ca să-l irite

pe Geoff, baronul își ceru scuze și ieși repede din cameră.

Scîrbos om. L-a luat peste picior pe Geoff cu veștile lui, apoi s-a distrat grozav cînd acesta a părăsit camera.

Dar duminica următoare? Pithnevel își frecă bărbia. Păi, se minună el, de ce atîta grabă?

Era bine să observe cu atenție ce se va mai întîmpla.

Cu Lolly, care îi lătra la picioare, Geoff traversă podeaua acoperită de fin a grajdului. Era atît de răvășit, încît singurul lucru de care se simțea în stare era să-și îngrijească puțin caii.

Își scosese haina și o agățase într-un cuier, înainte de a-și aduce aminte că dragii lui cai nu sosiseră încă. Totuși, cum în clipa aceea avea nevoie de muncă fizică, începu să se îngrijească de caii unchiului.

Se simțea ca un prostănac. Mai întîi, gonise la miss Drummond, ca să afle că era deja mutată la locuința unchiului lui, apoi se zorise la casa lui Pithnevel, ca să ascundă trăsura aceea care stătea atît de ostentativ parcată afară.

Îngrijorarea se transformase în iritare, apoi în furie, cînd îl văzuse pe baron în acțiune. Ce era cu miss Drummond că accepta cu atîta supușenie un astfel de abuz? Geoff arse de nerăbdare să-i spună baronului că „sensibila domnișoară” îi furase trăsura – sau orice altceva care ar fi scăpat-o de

sub controlul brutei.

Numai că atunci ea îl privise, oprindu-l cu ochii aceia expresivi, care i-au amîntit de un iepure pe care îl furase cînd era copil. Încă îi vedea lăbuțele mici, tremurînd, în timp ce avea de ales între a-i frînge gîtul și a-l lăsa liber. Într-un sfîrșit, Geoff îl eliberase pe prostul de iepure, la fel cum făcuse și cu Honor Drummond.

La naiba, dar, dacă avea de gînd să se mărite cu baronul, lui ce-i mai rămînea?

Preț de o clipă, își inchipui că rostise întrebarea cu voce tare, pentru că Lolly lătră în chip de răspuns. Se uită la cățel și-i văzu bucuria pe care încerca s-o împartă cu el, fericirea nebună că își întîlnea stăpîna.

Miss Drummond zîmbea stins în ușa grajdului, în timp ce-și îmbrățișa cățelul. Geoff, luptîndu-se din răsuputeri să nu ia locul lui Lolly, arboră o mină de parcă ar fi negat cu sălbăticie că simțea vreo plăcere c-o vedea.

– Baronul a plecat, îi spuse ea, cu o voce plată, ca și cum s-ar fi temut să nu-l aducă înapoi.

Bineînțeles că bruta plecase; oricum, n-o să mai îndrăznească să calce aici. Totuși, privind-o – la naiba, nu se putea uita în altă parte – Geoff găsi că era mult prea greu să țină supărarea.

Vai, dar era chiar ca iepurele acela! Bîndă, vulnerabilă, tainică. Ochii ei mari, imenși, îl cheamau, dar numai un prost le-ar fi răspuns. Nici un bărbat nu putea să riște cu o femeie ca asta.

– Am vrut să-ți mulțumesc, continuă ea, cu vocea încordată. Pentru că nu i-ai spus baronului

ce s-a întâmplat. S-ar fi îngălbenit, dacă ar fi aflat.

– După câte am văzut, întotdeauna e galben.

Un suris fugar zbură de pe buzele lui Honor.

– În orice caz, îți sînt recunoscătoare că n-ai spus nimic care să împiedice nunta.

Ah, da, nunta. Geoff se simți mai prost ca niciodată. Ce se întâmpla cu el de stătea acolo și se jelea ca un băiețandru lovit de dragoste.

– Nu-mi prea dau seama că ți-am fost de ajutor, spuse el sec.

Honor își mușcă buzele și se uită în lături.

– Pentru mine a fost un ajutor prețios. Aș vrea să-ți pot răsplăti bunătatea.

Atunci, nu te mărita cu omul acela, aproape că exclamă el, dar își spuse că nu era treaba lui ce avea de gînd să facă fata cu viața ei. Nu era deloc treaba lui.

Continuă să stea acolo, fără să spună nimic, sperînd că el va reuși să reia firul conversației. Geoff, care nu avea habar ce să spună, se enervă și mai tare.

Ca și cum ar fi vrut să salveze bieteale animale de la periajul lui, îi spuse pe un ton moale:

– Nu vreau să crezi că sînt nerecunoscătoare. N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Ai fost un prieten adevărat.

Prieten? Ciudat, dar cuvîntul durea.

– Sună ca și cum ești pe punctul de a-ți lua rămas-bun, șuieră el. Ce plănuiești? Vrei să fugi din nou?

– Nu, răspunse ea atît de încet, încît de abia o auzi. Fuga, din câte am învățat, nu rezolvă nimic.

Apoi, fără nici o logică, Honor Drummond îi întoarse spatele și plecă.

Exasperantă femeie. Îl ducea la casa de nebuni cu micile ei argumente și cu discursurile lip-site de judecată. Îl numise prieten. Era ca și cum i-ar fi spus „bun băiat” și l-ar fi bătut pe cap, așa cum făcea cu cîinele ei prostănac.

Se uită la el. Avea capul și coada neobișnuit de liniștită, cînd se îndreptă, împreună cu stăpîna lui, amîndoi grăbiți, spre casă.

– Haide, băiete, îi strigă el, punînd peria jos, cînd îl văzu pe Lolly că vine spre el. Nu te teme, îi mai spuse el alintător, în vreme ce se aplecă să-l bată pe cîine pe spate. E oare mulțumită cu golul pe care mi l-a făcut în viață? O să se întoarcă să-l mai mărească.

Cît de mult și-ar fi dorit ca aceste cuvinte să fie adevărate!

De la geamul holului, cele două fete ale lui Pithnevel o văzură pe Honor venind dinspre grajduri.

– Mă întreb ce o fi avînd să-i spună lui Geoffrey, își dădu Iris gîndurile pe față.

– Orice ar fi fost, îi răspunse Hermione, în întuneric, pipăindu-și perlele de la gît, cred că trebuie să ne dublăm eforturile ca să-i despărțim.

17

Geoff coborî din trăsură și începu să-și îndrepte cravata, apoi manșetele, vesta – făcu orice putea să amîne clipa cînd urma să îndure ceea ce trebuia să fie rezumatul unui sezon oribil. Unii oameni sînt făcuți să creeze bună-dispoziție în jurul lor, în vreme ce alții n-ar trebui nici măcar să încerce, iar cei din neamul Throckmorton, după cum credea Geoff, făceau parte din cea de-a doua categorie.

Balul acesta avea să fie o plictiseală cumplită, dar ce mai conta? În ultima vreme, dusese o viață a dracului de lipsită de evenimente. Nu sorbise o

picătură de băutură, nu pusese nici un pariu, de zile întregi, și nu-și mai amintea cînd frecventase ultima oară un club de-al lui.

Destul de ciudat, prilejurile nu-i lipsiseră, iar timp liber avea suficient. Era uimitor să-și dea seama cît de mult îi umpluse zilele Honor Drummond – mai ales acum, cînd fiecare zi era lipsită de prezența ei.

Osia aceea, care bănuia că fusese tăiată, îl făcuse să stea aproape de fată. Făcuse mai multe încercări pentru a o antrena în fel de fel de ieșiri, dar, timpul care îi mai rămînea, cînd nu era ocupată cu verișoarele lui sau cu baronul, era foarte scurt și Geoff nu reușea niciodată să profite de el.

Seara aceasta era un exemplu perfect, își spusese el exasperat, în vreme ce se forța să intre în casă. Unchiul lui îl rugase s-o conducă pe Honor, dar, cînd Geoff apăruse în foaierul lui Pithnevel, la ora fixată, fusese informat că baronul îndeplinise deja această obligație. Splendid, își spusese Geoff, era chiar fericit că-și putea petrece seara de unul singur, dar, după cîteva ore de liniște, stătea ca acum, zîbind anemic lui lady Throckmorton și trăgînd cu urechea la muzica ce se auzea din camera de jos.

Obligațiile de curtoazie fiind îndeplinite, coborî scările, hotărît să se scuture de starea aceea ciudată de spirit în care se afla. Era adevărat, balul Throckmortoniilor era adormitor, dar el își va folosi toată energia ca să-și alunge plictiseala. Oare nu era un crai, un descreierat care avea talentul de a găsi distracții?

Făcu un ocol cu privirea prin încăpere, decis să meargă la un chef. Poate că făceau un joc de cărți sau vorbeau cu Freddie Throckmorton să le deschidă dulapul cu băuturi al tatălui lui.

Totuși, Geoff nu făcu nici un pas spre prietenii lui. Ochii nu-și încheiaseră căutările. Voia... la nai-ba, habar nu avea ce voia. Nu știa decât că avea chef de băutură sau de pariuri.

Apoi, o zări pe Honor Drummond, în celălalt capăt al salonului, și uită de rest.

Lângă baron, îmbrăcată în cenușiu, părea o umbră, care nu mai păstra nimic din fetișcana poznașă. Poate că e în doliu, se gândi Geoff. Nu-mai Dumnezeu știa cât de lipsită de viață era.

Își spuse că ar fi cazul să se enerveze, să se spele pe mâini de toată situația. Cum își așternuse miss Drummond, așa urma să doarmă. Era o prostie să stea acolo și să o urmărească; nu mai era nimic de făcut.

– Geoff?

Speriat, se uită la mîneca lui, de care era lipită o mînă, a cărei stăpînă era Amanda Gratham. Ca și sora ei geamănă, îl privea cu îngrijorare.

– Ascultă, Geoff, îi spuse Pandy, exasperată. Nu mă auzi? Îți vorbim de o groază de vreme.

– Doar știi că întotdeauna am făcut tot ce am putut ca să nu te iau în seamă, o tachină el, încercînd să-și concentreze privirea asupra gemenelor, în timp ce ochii îi alunecau înapoi la Honor Drummond. Nutresc speranța deșartă că asta te va face să pleci.

După ce îi urmăriră raza vizuală, gemenele

schimbară priviri între ele.

– Este adevărat? întrebă Amanda pe un ton vădit mai coborît. Încearcă cineva s-o rănească pe miss Drummond?

– De unde ai... ? Începu Geoff, clătînd din cap, intrigat că fusese prins descoperit.

Nu trebuia să recunoască nimic. Nu trebuia să lase gemenele să ajungă pe pista adevărului.

– Ce prostii strigătoare la cer, zise el. Nu bănuiam că sînteți în stare să dați crezare zvonurilor.

– Nu încerca să ne păcălești, spuse Pandy. Întimplător, știm că nu e un simplu zvon.

– Nu trebuie să credeți tot ce vi se spune.

– Nimeni nu ne-a spus nimic, zise Pandy și făcu semn cu capul spre locul în care stătea lady Sarah. Am tras cu urechea.

Cînd Geoff se încruntă, Amanda îl strînse mai tare de mîneacă.

– Trebuie să faci ceva, Geoff. Nu ne place s-o știm pe miss Drummond în primejdie.

– Dar ce vreți să fac? întrebă el iritat. Baronul e ca un cîine de pază. Nu pot să mă apropiu de ea.

Ochii Amandei oglindiră o simpatie adevărată, iar Pandora îi aruncă o privire hoțască.

– Ba eu cred că am putea.

Gemenele schimbară cîteva priviri și pe ambele fețe se întinse același surîs. Era spectaculos cum comunicau între ele, fără cuvinte, iar ceea ce comunicau însemna inevitabil, pentru ceilalți, calamitate.

– la stați... Începu Geoff să spună, dar cele două plecaseră, iar el nu avea dorința reală să le

cheme înapoi. În orice caz, s-ar preface că nu-l aud.

Așa că se concentră din nou asupra lui Honor, care stătea la fel de rigidă lângă baron, cu toate că, mai mult ca sigur, i se părea foarte dificil s-o facă, și începea să nu mai reziste. Broboanele de sudoare de pe frunte erau un semn sigur că își pierdea puterea de concentrare.

Geoff auzi orchestra și se gândi la singurul dans făcut împreună, își aminti cum îi strălucise fața de bucurie când se rotise în jurul lui. Oare ar fi rezistat tentației, dacă ar invita-o la dans?

Mai demult, ar fi încercat s-o ispitească pe miss Drummond cu scopul de a o vîri în bucluc, dar astă-seară, ciudat, nu voia decît s-o vadă eliberată. Voia s-o vadă pe adevărata Honor, învîrtindu-se și topăind pe podea, cu ochii aceia verzi ai ei, care arătau că e gata să facă o șotie. Aceasta era ea, și nu cea care stătea țeapănă, ca o sclavă, lângă baronul nemulțumit.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, Honor ridică dintr-o dată privirea către el, și ochii li se întîlniră. Geoff se înălță pe vîrfurile picioarelor și-apoi făcu, instinctiv, un pas în față. Aproape imperceptibil, ea clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-l avertizeze.

Totuși, în ochi i se citea altceva, era o expresie care semna a chemare, și Geoff mai făcu un pas în față.

Cuplurile o porniră către locul de dans, intersectîndu-se cu ei doi, și legătura dintre ei fu din nou ruptă. Geoff slobozi o înjurătură printre dinți,

apoi, încă una, cînd o găsi pe Honor în mulțime, de data aceasta pășind docilă în spatele baronului, după cum cerea dansul.

Furia care îl cuprinsese pe neașteptate fu urmată de o clipă de îngrijorare. Își spuse că nu trebuie să fie atît de lipsit de rațiune, încît să se înfurie că Honor dansa cu altcineva. Ar fi trebuit să privească situația ca pe o ușoară evadare, nu ca și cum ar fi fost prădat. Gelozia implica un anumit simț al proprietății, la urma urmei, și nimic nu era mai departe de adevăr în acea situație.

Pe lângă asta, ceea ce făcea acum era mai degrabă o parodie a dansului. Făcea mișcările ca și cum ar fi îndeplinit o muncă, nu arăta nici un pic din plăcerea și degajarea pe care le avusese altădată.

Privind-o, simțea ura crescîndu-i în piept. Dacă nu făcea nimeni nimic, baronul o distrugea complet. Sau, judecînd după trăsăturile ei lipsite parcă de viață, la terminarea dansului era prea tîrziu?

Trebuie neapărat să-i vorbesc, se hotărî el, și picioarele o luară în față, înainte ca mintea să-și fi terminat gîndul.

Numai că începu un nou dans și iarăși se văzu nevoit să înconjoare mulțimea dansatorilor. Imaginea lui Honor dispărea des, dar, la fiecare revedere, mina ei rămînea aceeași. Am să pun capăt tristeții, își spuse el. Am s-o fac imediat să rîdă.

Spre surpriza lui, surorile Gratham ajunseră acolo înaintea lui. Precaut, căci nimeni nu putea să prevadă ce mișcare urmau să facă gemenele, Geoff se opri să se uite la ele. Dacă aveau de

gînd s-o ia pe Honor de lîngă baron, le-ar fi urmat.

Numai că gemenele îl luară pe baron și-l duseră în direcția unde se afla lady Sarah. Geoff zîmbi și se întrebă dacă o făcuseră pentru el. Grăbi pasul, pîndind șansa, indiferent ce sau cît l-ar fi costat.

Honor, arătînd primul semn de viață după zile întregi de letargie, se uită rapid la spatele baronului și ieși în hol.

Geoff o urmă. Cînd ajunse pe verandă, el își încetini pasul, din dorința de a nu fi auzit. Dintr-o dată, i se păru egoist să fure clipa ei de evadare. Sorbea cu nesaț aerul, cu chipul ridicat spre lumina lunii, care îi mîngîia cu blîndețe obrajii, savurînd vădit libertatea nesferată. Pentru Geoff, în momentul acela era imposibil să facă altceva decît s-o privească, și asta era de ajuns.

Ea păși ușor pînă la marginea verandei și se sprijini cu mîinile de balustrada de metal, pentru a cerceta cerul. Oftă și sunetul se pierdu într-un vaiet înfundat. Cît de trist sunase, cît de neajutorat.

Cînd se întoarse spre el, i se păru că suspinul ei se lovise de el și reverberase.

– Vai, lord Lennox, ce m-ai speriat!

Geoff înaintă încet – ar fi fost lipsit de politețe să n-o facă – și se strădui să-și păstreze tonul obișnuit.

– După atîta timp, nu poți să-mi spui Geoff? Parcă ziceai că sîntem prieteni, nu?

Honor zîmbi. Întreaga ei față radia.

– Sper. Dar atunci, ar trebui să-mi spui și tu Honor.

O privi intens, desenîndu-i cu mintea fiecare detaliu minuscul, și în tot acest timp își simți capul înfierbîntat. Era absurd să piardă vremea în discuții amicale, să zăbovească numai din cauza unui zîmbet.

Zîmbetul păli, apoi se stinse de tot.

– N-ar trebui să fim aici, împreună, spuse ea, privind în lături. Baronul...

Își lăsă gîndul neterminat, dar nici nu era nevoie să-l rostească. Evocase deja spectrul apropiatei ei nunți, lăsîndu-l să atîrne undeva deasupra lor.

– Să-l ia dracu' pe baron!

Îl privi, înclinîndu-și capul, ca și cum s-ar fi întrebat ce determinase o astfel de izbucnire, iar Geoff făcu același lucru.

– Dar nu cred că baronului i-ar plăcea...

– Am spus să-l ia dracu' pe baron, repetă Geoff, cu și mai multă simțire. Spune-mi tu ce vrei.

– Ceea ce vreau eu nu are importanță, îi spuse ea înflăcărată, roșind în timp ce își ferea din nou privirea.

Geoff o prinse de un braț, forțînd-o să se uite la el.

– Crezi că eu nu am ochi? Că sînt atît de orb, încît să nu văd că îl detești? Ești chiar atît de încăpățînată, de aiurită, de lipsită de imaginație, ca să te legi de un om care te face nefericită?

– Aiurită?

Ochii ei aruncau văpăi, dar ceea ce îl pătrunse pe Geoff fu încordarea din vocea ei.

– Lipsită de imaginație? Dimpotrivă, visez tot timpul. În fiecare seară, îmi imaginez un prinț chipeș, care mă salvează din coșmarul ăsta. Și nu orice prinț, ci unul căruia îi pasă mai mult de mine, decît de lucrurile greșite din trecutul meu. Bărbatul care n-ar pregeta să îngenuncheze într-un loc public și să-mi spună că mă adoră.

– Și, cu toate acestea, te vei mărita cu baronul?

– Există o mare diferență între vise și realitate.

Geoff o privi neajutorat. Ce putea să facă în fața unei astfel de destăinuiri? Ce putea să facă?

După expresia ei mirată, își dădu încă o dată seama că trupul lui reacționa înaintea minții. Își așează protector o mînă pe capul ei, în vreme ce cealaltă îi sprijinea spatele, cu intenția de a o săruta cu patimă.

Nu că imboldul ar fi fost de o singură parte – nici vorbă. Honor gemu ușor, fără cea mai vagă urmă de rezistență, și mîinile ei încolăciră, într-o clipită, gîtul lui Geoff. Cînd întredeschise buzele pentru a-i primi sărutul, Geoff își pierdu orice control.

Apăsarea moale de la început se transformă într-o căutare înfometată. Nu știa ce caută și nici nu era conștient de ce găsisse. Nu știa decît că niciodată nu se simțise atît de puternic, atît de mare și incredibil de împlinit.

Ar fi sărutat-o fericit, tot mai intens, dacă nu auzea o tuse în partea dreaptă.

N-ar fi ținut cont de ea, dacă Honor nu s-ar fi îndepărtat ca arsă de el. Cînd se întoarse să-l

înfrunte pe intrus, ochii ei erau imposibil de mari.

– Vai... Baronul von Studhoff. Eu... noi... Nu v-am văzut.

– Așa se pare, zise von Studhoff, privind-o cu răceală, cu mîinile încrucișate pe piept.

– Lord Lennox îmi arăta stelele, spuse Honor repede, recăpătîndu-și atît istețimea, cît și ținuta. I-am spus că grupul acela de stele este Orion, dar dumnealui spune că este Ursa Mică.

Geoff, care își revenea mai greu, nutrea speranța că baronul nu-l va lua în zeflema. Chiar și în situația în care ar fi fost în deplină stăpînire de sine, n-ar fi fost în stare să deosebească Orion – sau oricare altă constelație – de o gaură în pămînt.

Numai că stelele erau ultimul lucru la care s-ar fi gîndit baronul în momentul acela.

– Drăguț din partea lui Lennox că ți-a ținut companie, îi spuse el lui Honor, dar acum este vremea să plecăm.

– Dimpotrivă, ea mi-a ținut companie.

Impulsiv și protector, Geoff făcu un pas în față, gata să înfrunte cele o sută de întrebări, dacă baronul ar fi lăsat-o singură pe Honor.

– Cunoaște temeinic... astronomia, continuă el. Poate că unul dintre subalternii generalului a învățat-o și această taină a Universului.

Honor împietri, ca o căprioară care adulmecă primejdia, iar ochii ei căpătară aceeași expresie de chemare tristă și tăcută. Nu poți pleca acum, îi spuse Geoff cu gîndul, dar disperarea lui se dovedi zadarnică, pentru că Honor era deja pe

punctul de a se retrage.

Cu un zîmbet larg, baronul îi întinse o mînă.

– Haide, i-am promis lui Pithnevel că te aduc mai devreme astă-seară. Ai nevoie de odihnă, draga mea. Mai sînt numai trei zile pînă duminică.

După aparențe, von Studhoff era mirele devotat și nerăbdător. Cînd, însă, Honor își puse mîna mică în mîna lui, pe spinarea lui Geoff trecu ceva cît se poate de neplăcut. O privi, în timp ce se întorcea și pleca cu bărbatul acela, și nu se putu abține să strige:

– Honor?

Honor se întoarse într-o clipită.

– A fost o lecție neobișnuită, lord Lennox, îi spuse ea rece, dar mi-e teamă că nu putem continua. Trebuie, într-adevăr, să plec.

Am fost concediat, își spuse Geoff, care nu văzu că nu mai era nimic de făcut, decît s-o lase să plece. Mînios la culme, își dădu seama că nici nu știa cine îl înfuria mai mult: baronul, miss Drummond sau, mai credibil, el însuși.

N-ar fi trebuit s-o sărute niciodată. Se simțea ca un prostănac; numai un romantic incurabil ar fi putut spera să schimbe lucrurile.

Încă trei zile. Cuvintele îi bubuiau în cap ca un dangăt de moarte.

Honor îndură călătoria cu trăsura, pînă acasă la Pithnevel, înghesuită pe marginea locului ei, așteptînd speriată izbucnirea baronului. Desigur

că i-a văzut, sau măcar și-a dat seama din scuzele ei de complzență. Nici cel mai negru întu-neric n-ar fi putut să ascundă îmbrățișarea aceea disperată și sărutul înfrigurat.

Dar baronul nu spusese nimic. Vorbise despre planurile de nuntă, despre călătoria pe care aveau s-o facă în țara lui, orice, în afară de ceea ce o preocupa pe Honor mai mult. O parte din ea ar fi vrut o confruntare. Altfel, rămînea să se întrebe dacă ce i se întîmplase fusese cu adevărat sau visase numai. Tăcerea baronului era intenționată, își spuse ea, ca și cum ar fi vrut să-i ia și această amintire prețioasă.

În sinea ei, însă, știa că ar fi trebuit să fie fericită că baronul preferase discreția. Oare uitase cît de disperată nevoie avea tatăl ei de căsătoria aceasta? Pentru ea, clipa aceea fusese plină de beatitudine, dar nu putea spera că Lennox îi va da prea mare importanță. Probabil că sărutase o mulțime de fete care se uitau la stele și nu era nici o îndoială că va mai săruta încă pe altele.

Geoff, îi spuse ea în gînd, mîngîindu-i numele.

– Am ajuns, îi zise baronul. Să te conduc pînă la ușă?

– Nu este nevoie, răspunse ea repede, întorcîndu-se ca să se lase ajutată de lacheu.

– Și dumneavoastră sînteți obosit.

Îi sărută mîna, prelingîndu-și buzele pe mînușa ei. Lui Honor îi trebui să-și pună la încercare întreaga voință ca să nu și-o retragă.

Ca și cum ar fi știut acest lucru – și îl distra – îi dădu drumul.

– Somn ușor, iubita mea, îi spuse el, în timp ce cobora din trăsură. Să dormi bine, pentru că, de astăzi în trei zile, ai să fii foarte ocupată cu mine.

Honor alergă pînă la ușă, auzindu-i risul în urmă, în vreme ce trăsura neagră și înzorzonată se îndepărta huruind. Tremurînd, își atinse buzele. Voia să plîngă. Doamne Dumnezeule, după ce fusese sărutată de Lennox, cum ar putea îndura vreodată să se lase atinsă de baron?

Vai, unde era prințul care s-o scoată din coșmarul în care se zbătea?

18

Cu brațele încrucișate, sprijinit de ușă, Geoff asculta cu atenție zgomotul făcut de trăsură. Trimisese la culcare lacheul, convingîndu-l că toată lumea făcuse la fel, cu intenția secretă de a sta de pază la ușă, în locul lui.

Aștepta, astfel, ca un părinte care vrea să-și dojenească fiica. Von Studhoff o luase pe Honor cînd îi era lumea mai dragă, spunîndu-i că trebuia să meargă acasă, și, totuși, trecuse aproape o oră întreagă de cînd Geoff aștepta. Unde naiba puteau să fie? Ce naiba se întimplase?

Cînd, în sfîrșit, auzi caleașca, se simți atît de ușurat, încît aproape că dădu buzna afară. Între

timp, însă, își veni în fire, gândindu-se că unchiului lui nu i-ar fi picat bine să afle de o ceartă a lui în mijlocul străzii. Trebuia să-l aștepte pe von Studhoff până ce ajungea la ușă și, apoi, îi va spune ce avea de spus.

Cînd puse mîna pe clanță, își dădu seama că habar nu avea ce să-i spună. Partea involburată a minții lui plănuia să aducă în discuție sărutul. Voia să întrebe de ce baronul ignorase sărutul cu atîta grijă. Trebuia să știe de ce nu avusese el nici o reacție, cînd miss Drummond o avusese atît de limpede. Nici o femeie care îl putea săruta ca ea, ar fi vrut Geoff să-i spună, nu avea nici cea mai mică dorință să se mărite cu altcineva, baron sau nu.

Dar, cînd ciuli urechea, realiză că pașii pe care îi auzea erau ușori și grațioși. Zîmbi trist. Ei bine, își spuse el, și pentru Honor avea cîteva întrebări.

Cînd Geoff deschise ușa, ea își scotea mînușile și o făcea cu atîta dezgust, încît parcă erau ciumate.

– Mulțumesc, Hanson, murmură ea, în trecere, ținînd mînușile la distanță de corp.

– Unde ai fost?

Honor se întoarse și, cînd îl văzu, mînușile îi căzură pe podea. În obraji îi miji o roșeață discretă.

– La bal. Cu baronul.

Geoff închise ușa și se sprijini de ea, fără a o scăpa din ochi pe Honor.

– Tot timpul?

– Throckmorton ne-a obligat să-i vedem colecția, care este foarte mare, spuse ea, revenindu-și și înțelegînd că el nu avea nici un drept s-o interogheze. Dacă nu te superi, am căscat întreaga

seara și acum aș vrea să mă retrag.

– Înainte de a ne încheia conversația? Nu mi-ai spus niciodată de ce ai de gînd să te măriți cu mitocanul ăla.

Roșeața din obraji i se accentuă.

– După cîte îmi aduc aminte, noi doi nu prea conversăm.

Părea atît de hotărîtă, de dezaprobatoare. Ar fi vrut să se uite la el, dar ea deveni brusc preocupată de mînuși. Ardea de dorința de a o atinge, de a o ține în brațe de a o săruta.

– Chiar așa, spuse el, cu tandrețe. Chiar despre acest lucru voiam să discutăm.

– Ar fi mai bine, rosti ea pe nerăsuflăte, moto-tolindu-și mînușile, făcîndu-le ghem, dacă am trece cu vederea incidentul.

– Să-l trecem cu vederea? se exasperă Geoff. Aha, înțeleg. Nu se cădea să te lași dusă de pasiune și să uiți de apropiata noapte a nunții.

– Am avut mintea întunecată.

Ghemul făcut din mînuși devenise aproape invizibil în căușul palmelor.

– Altfel nu s-ar fi întîmplat niciodată, urmă ea.

Geoff nu-și amintea să se fi simțit vreodată atît de furios, sau de prost. Ce se așteptase? Că va spune „Ducă-se naibii înțelegerea cu baronul” și îi va cădea din nou în brațe?

– Atunci, te rog să mă ierți că am fost atît de bătăran.

– Nu! zise ea, clătînd din cap, dar refuzînd, în continuare, să-l privească în ochi. Ai fost... a fost... minunat. Numai că nu înțelegi? Lucrurile nu se

schimbă cu nimic. Trebuie să mă mărit cu baronul. Se apropie de ea, simțind cum îi ard degetele de dorința de o atinge.

– De ce? insistă el. Nu poți să-l iubești.

– Dragostea este un lux pe care, deocamdată, nu pot să mi-l permit. Acum se cere să fiu mai practică, să-mi văd de familia mea, de îndatoririle mele de fiică...

– Un discurs foarte frumos. Este nobil să te gîndești la familie, dar la tine cine se gîndește? Doar nu te aștepti să cred că arzi de nerăbdare să-ți duci viața cu mitocanul ăla înzorzonat.

– Ba da.

Cînd își mișcă bărbia sfidător, era cît pe ce să i se pară hotărîtă, dar, uitîndu-se în ochii ei adînci, Geoff avea în fața lui îndoiala și disperarea. Veni lîngă ea, cu simpla dorință de a o strînge la piept, dar Honor se retrase, cu ochii mari, speriată.

– M-am hotărît, spuse ea cu voce tremurătoare, și îmi voi respecta hotărîrea.

– Hotărîrea ta? întrebă Geoff, plin de minie, apropiindu-se și mai mult de ea. Poate hotărîrea tatălui tău.

– Lasă. Tu nu știi nimic.

– Atunci, te rog, luminează-mă.

Honor se întoarse în grabă spre scări, dar Geoff îi apucă încheietura mîinii.

– Trebuie să știi.

– Ce trebuie să știi? îl întrebă ea, cu ochii în lacrimi. Că sîntem săraci lipiți pămîntului? Dacă nu ne plătește cineva datoriile monstruoase, generalul ajunge în închisoarea datornicilor. Dacă ar fi

fost părintele tău, te întreb ce ai fi făcut?

Mut de uimire, Geoff dădu drumul mîinii pe care o strîngea. Culmea era că el își închipuise că baronul era acela care urmărea banii generalului.

– Aș fi vrut să nu mă fi întrebat niciodată, spuse ea încet. N-aș fi vrut să te împovărez cu toate acestea.

– Honoria? se auzi glasul lui Pithnevel din capătul de sus al scărilor. Tu ești?

Honor rămase o clipă cu privirea ațintită la Geoff, apoi reuși să spună „Vin” și o porni pe scări în sus.

Geoff o urmări cu privirea, simțind un gol în stomac. Era uluit și încurcat de confesiunea pe care i-o făcuse. Din prima zi în care o întîlnise pe Honor Drummond, se încăpățînase să vadă ceea ce era mai rău în ea și, totuși, de fiecare dată îi dovedise că se înșela.

Începu să studieze – cu adevărat – perspectiva cumplită a mariajului cu baronul.

Trei zile, își zise el. Cum ar spune gemenele, trebuia neapărat să facă ceva.

În ciuda faptului că întorsese problema pe toate părțile, Geoff încă nu avea nici cea mai vagă idee de ce va urma în dimineața care se apropia. Întins în pat, rumegînd întîmplările din ultimele câteva săptămîni, își dădu seama că nu raționase normal de cînd începuse toată tărășenia. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi întrebat de mult de ce

ar vrea o brută, ca von Studhoff, o floare de fată cum era Honor Drummond. După felul în care se purta cu ea, nu putea fi vorba de dragoste.

Ciudată era și purtarea baronului, din seara trecută. Mai mult ca sigur că îi văzuse împreună, și, totuși, nu-i ceruse socoteală lui Geoff. Părea hotărât să „treacă cu vederea incidentul”, cum se exprimase Honor.

Sau era ceva mult mai sinistru în joc?

Sinistru? Se așeză pe marginea patului, întrebându-se ce îl făcuse să se gîndească la un asemenea cuvînt. Desigur, povestea cu osia ruptă, care îl făcea să vadă demoni la fiecare mișcare din jur.

Sări în picioare, cînd auzi o trăsură care intra în grajdul de dedesubt. Aruncă o privire pe cadrul ceasului și își dădu seama că abia era șapte. Cine naiba putea să facă vizite la această oră a dimineții?

Curios, deschise ușa tocmai la timp ca să-l audă pe Frampton care vorbea cu lacheul:

– Repede, închide ușa. Nu vreau să-mi vadă cineva cabrioleta.

Apoi, se pare că omul făcu mari eforturi să tacă, pentru că, își spuse Geoff, jumătate din locuitorii Londrei l-ar fi auzit.

Unul dintre ei era și Pithnevel, pentru că Geoff își putu auzi unchiul cerîndu-i lacheului să plece. Geoff, a cărui curiozitate aproape că îl împingea în jos pe scări, crăpă ușa cît putu de puțin. Dacă voia să afle despre ce era vorba, era mai cuminte să rămînă nevăzut.

– Drummond este pe punctul de a se întoarce în Londra, se auzi glasul lui Frampton, ceva mai încet decît înainte, și, în curînd, o va lua pe Honoria acasă. Oare nu ar fi timpul să-i prevenim pe amîndoi despre planurile lui von Studhoff?

La auzul numelui lui Honor, lui Geoff îi pieri orice urmă de vinovăție pentru faptul că trăgea cu urechea.

– Din nefericire, generalul este de o ignoranță înspăimîntătoare, spuse unchiul lui. Generalul o să ne dea de gol cît ai zice pește. Nu, mi-e teamă că trebuie să lăsăm cărțile să cadă în voia lor.

Ceea ce discutau nu era un simplu joc de cărți.

– Îți jur, insistă Frampton, putem să ne bazăm pe simțul onoarei pe care îl posedă generalul, ca să ne încheiem treaba.

– Sper, zise Pithnevel, pe un ton îndoielnic. Avînd în vedere imensitatea datoriilor lui, oricine poate să înțeleagă tentația de a găsi o scăpare, alegînd calea mai simplă.

– Drummond nu va vinde secrete de stat, îți spun eu. În scurtă vreme, o să-și tragă un glonte în cap.

Geoff simți un fior de gheață cînd înțelese despre ce este vorba. De aceea se oferise von Studhoff să se căsătorească cu fata generalului? Ca s-o convingă pe Honor să fure secrete de stat de la tatăl ei?

– Să sperăm că nu se va ajunge la asta, spuse Pithnevel. După cum sau lucrurile, se pare că cel mai mult o să sufere fata lui.

– Biata Honoria, spuse Frampton, cu tristețe.

Mi-ar fi plăcut să nu fie nevoie să fie folosită și ea pentru această cursă. Dacă se mărită cu baronul, nu o să-i fie prea ușor.

– Nu avem ce să facem. După cum știi la fel de bine ca mine, este de datoria noastră să ne gândim, în primul rând, la binele țării pe care o slujim.

Geoff își încleștă fălcile. Toate bune și frumoase pentru Anglia, dar ce se întâmplă cu biata Honor?

Știusese Andy ceva când spusese că ar trebui să aibă cineva grijă de fată.

Dându-și seama că nu mai avea ce asculta, Geoff părăsi ușa și se îndreptă spre garderobă. Dacă unchiul lui și Frampton voiau să-și facă jocul, era necesar să-și găsească un alt pion, pentru că, începând de astăzi, o lua pe miss Drummond de pe tabla de șah.

Primul lucru, pe care îl avea de făcut, era să dea de omul de afaceri al generalului, își spuse Geoff, în vreme ce își trăgea hainele pe el. Astfel va afla numele creditorilor și le va achita datoriile. Probabil că aveau să fie discuții, dar, având în vedere gravitatea situației, lui Geoff nici că-i păsa.

Abia când coborî, ca să ordone să i se pregătească trăsura, și văzu cabrioleta lordului Frampton, își dădu seama că cei doi dispăruseră nu se știe unde.

Nu are importanță, își spuse el, ridicînd din umeri, în timp ce mîna trăsura. Singurul lucru important acum era să o știe pe Honor în siguranță.

Pithnevel zimbi cînd îl privi pe nepotul lui plecînd în mare grabă.

– Ei bine, a plecat.

– Crezi că ne-a auzit? întrebă Frampton, ivindu-se din tufișurile din spatele lui.

– Să sperăm.

Cînd surîsul dispăru de pe buzele lui, Pithnevel rămase cu tristețea pe chip.

– Totul depinde de acest lucru.

Von Studhoff se plimba furios prin salonul lui Drummond, așteptînd. Își verifică ceasul și se înfurie și mai mult cînd își dădu seama că era trecut de miezul zilei. După planul lui minuțios, putea oare să-l ocolească victoria în continuare?

Nu mai avea răbdare să le spună giranților lui francezi să se ducă dracului, că, în cîteva zile, avea să aibă propriile lui fonduri. Odată ce furniza informația corectă cui trebuia, Napoleon avea să-l răsplătească cu pămînturi și cu poziția pe care o merita cu prisosință. Averea lui von Studhoff avea să se refacă, în sfîrșit.

Tot ceea ce trebuia să facă era să pună mîna pe informațiile acelea.

Unde naiba era Drummond? Înnebunit de nerăbdare, baronul își continuă plimbarea nervoasă prin cameră. Chiar și acum, ambele armate ar putea să o pornească spre Belgia. Înainte de ziua următoare, trebuia să știe cît de puternic era inamicul.

Auzi deschizându-se ușa din față și se opri să asculte. Zimbi când prinse murmurul prudent al vocilor. Ar fi putut să-i spună majordomului că era prea târziu să-și prevină stăpînul, că Drummond căzuse deja într-o cursă pregătită cu grijă.

– Von Studhoff? strigă Drummond când năvăli în cameră, mult prea preocupat de gînduri ca să mai aibă chef de amabilități. Ce faci aici la ora aceasta?

– A sosit vremea să avem o mică discuție, prietene, îi spuse baronul, cu un zîmbet care se lătea din ce în ce mai mult pe chip. Este timpul să-mi explici ce ai făcut în ultima săptămînă, și asta cît mai exact.

Drummond se opri în fața lui, deosebit de îngrijorat.

– Am avut niște afaceri, doar ți-am spus.

– În Dover?

Baronul gustă din plin semnele panicii care îl cuprinsese pe general, dovadă de netăgăduit a neghiobiei lui.

– Hei, dragă prietene, oamenii mei te-au urmărit. Știm exact pe cine ai contactat acolo și de ce au venit la dumneata. Ceea ce dorim să știm acum este ce s-a discutat exact acolo.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Haide, nu face pe prostul. Vreau numărul și poziția trupelor voastre pe continent, Herr Drummond, și numele celor care au fost numiți să le conducă.

– Imposibil! explodă Drummond. Aceasta este trădare.

– Dimpotrivă, gîndește-te ca la o salvare. Doar știu că n-ai să rezisti mult în închisoarea datornicilor, și cred că nici fiicei dumitale n-o să-i meargă prea bine, în absența dumitale.

– Honor nu are nici o legătură cu toate astea.

Splendid, cum mușca din momeală. Englezii ăștia aveau un greșos de mult spirit de sacrificiu, dar călcîiul lui Ahile la ei erau copiii lor.

– Îmi pare rău că trebuie să te informez că Honoria este implicată în această afacere pînă peste gît. După două zile, nu uita, va deveni nevasta mea.

– Nu.

– Și ce propui? Să fugă?

Enervat că prostul, catîrul de general nu voia să se dea bătut, von Studhoff se forță să rîdă.

– Și cine, mă rog, o să-ți plătească polițele? Trebuie să-ți dai seama că acum nimeni n-o va lua. M-am asigurat eu.

– N-ai atins-o!

O mică consolare pentru baron fu privirea îngrozită a lui Drummond.

– Nici n-a fost nevoie, chicoti baronul. Zvonurile sînt o unealtă iscusită și foarte ușor de manipulat. Se pare că nu prea contează dacă poveștile sînt sau nu adevărate, deși trebuie să recunosc că Honoria a făcut tot ce i-a stat în putință ca ele să devină credibile. Și ea este ușor de manevrat, și mult prea puțin preocupată de reputația ei. Poți să fii convins că nimeni nu va face nici un pas să-ți plătească datoriile.

– Pot să vorbesc cu creditorii mei, iar Fair-

bright care îmi este un fel de rudă, mi-ar putea da un împrumut.

- Chiar crezi? Dar cât de umilitor este pentru dumneata, un vajnic soldat, să recunoști în fața aristocratei lady Sarah că nu poți să-ți descurci afacerile. Îi vei spune și de câte ori am venit să te salvez? Lordul Pithnevel al dumitale se va întreba, cu siguranță, ce ai făcut ca să ciștiți atîția bani.

- Doar ai spus că erau în dar banii aceia.

- Într-adevăr? Din nefericire, n-am să fiu aici, să răspund la întrebare. Pentru dumneata, ori temnița, ori galerele, iar pentru Honor...

Baronul se opri, zîmbind cu simpatie înainte de a continua:

- Mă îndoiesc că viața copilului unui spion întemnițat va fi ușoară.

Generalul începu să transpire.

- Vrei să mă șantajezi?

- N-am făcut decît să expun faptele; și, tristul adevăr, Herr Drummond, este că ai făcut pînă acum exact ce am vrut eu. Așa că și acum va trebui să faci întocmai ce-ți zic.

Generalul luă o poziție rigidă, înainte de a vorbi din nou:

- Din toate astea, eu înțeleg că Honor a avut dreptate în ce te privește. Ar fi trebuit s-o ascult.

- Și acum, după cum spun englezii, este vremea să plătești lăutarul. Îmi dai informațiile, sau copilul dumitale va plăti prețul?

- Eu... eu nu le am la mine. Am lăsat documentele la Ministerul de Război, pentru întrevederea mea cu Pithnevel, din după-amiaza aceasta.

Dacă nu ești prea suspicios, cel mai devreme le pot avea diseară, tirziu.

Oare mințea, sau trăgea de timp? Oricare ar fi fost adevărul, generalul nu avea cum să scape din bucluc.

Von Studhoff mai avea și alte mijloace pentru a-l forța pe Drummond la ascultare.

- Prea bine, generale, spuse el amabil. Mă întorc la miezul nopții. Sper că vei fi atît de înțelept să mă aștepți.

- Nu prea îmi lași de ales.

- Mă bucur că ne-am înțeles, spuse baronul zîmbind, și se îndreptă spre ușă. Nu te teme, prietene. Intenționez să o fac pe Honoria foarte, foarte fericită. În cazul în care, bineînțeles, continui să faci ce ți se spune.

În așteptarea generalului, pe care voia să-l întrebe cînd se putea aștepta să se întoarcă Betsy de la țară, Honor auzise cea mai mare parte a conversației. Însăpămîntată, abia reuși să se ascundă în salon, furișîndu-se cînd baronul ajunse în hol. Încă tremura cînd el ieșise din casă. Omul acela îngrozitor, monstruos. Cum îndrăzne să-i amenințe tatăl?

O porni spre salonul în care avusese loc discuția dintre cei doi, hotărîtă să-l asigure pe general că nu îi păsa dacă va rupe logodna sau dacă va fi ostracizată, și nici de vreo altă stare la care ar putea-o aduce baronul, dar se opri în

pragul ușii, fără grai. Bietul, mândrul ei tată stătea inert pe un scaun, cu capul în mâini. O voce interioară îi șoptea să se ducă repede lângă el, dar o alta, ceva mai sensibilă, îi spunea că, dacă ar fi știut că fata lui îl vedea într-un asemenea moment de rușine, ar fi murit.

Înghiți cu greu, dureros, și se întoarse. Von Studhoff avusese dreptate; generalul ar muri mai degrabă decît să se lase descoperit de către cineva, să se vadă cît de jos ajunsese. Nu se putea întoarce la lady Sarah, sau la Richard, sau, Doamne ferește, la Lennox. Dacă ar fi fost vreo speranță în acest sens, Geoff i-ar fi spus cu siguranță seara trecută.

Nu, era singură în această privință, își spuse ea, pe cînd urca scările. Singură trebuia să se gîndească la o cale de a opri amenințările baronului.

Cea mai bună soluție era, desigur, ca generalul să-i spună lui Pithnevel adevărul, dar se părea că tatăl ei era hotărît s-o protejeze. Această preocupare pentru persoana ei o mișcă adînc, dar știa că ar fi fost mai bine, pentru toată lumea, să nu-i stea pe aproape, ca să-i provoace griji și mai mari.

Se opri pe ultima treaptă a scării și simți speranța crescîndu-i în suflet. Dacă ar fi fugit...

Unde? se întrebă, oprindu-se brusc. Adevărul era că nu avea mijloace financiare și nici de altă natură ca să se rupă de baron.

Singură în camera ei, încercă să se convingă că nu trebuia să intre în panică. Trebuia să existe

o ieșire.

Două zile, își spuse ea disperată, băgîndu-și fața în pernă. Dacă avea de gînd să evadeze, timpul se scurgea mult prea repede.

19

Geoff se îndrepta spre casa lui Pithnevel, hotărît să vorbească cu Honor. După o dimineață în care nu mai făcuse nimic altceva, în afară de faptul că încercase să-l găsească pe omul de afaceri al lui Drummond, avea cele mai neplăcute vești.

Cunoștea suma amețitoare la care se ridicau datoriile generalului.

Totuși, dacă ar fi avut cum, Geoff le-ar fi achitat, dar căutările lui neobosite scosese la iveală că toate datoriile fuseseră garantate de un singur creditor – baronul von Studhoff însuși.

Geoff își dădu seama că nu avea nici un sens să abordeze direct persoana în cauză, pentru că

von Studhoff nu va lăsa din mână plase cu care îi ținea acum captivi pe cei doi Drummond, tatăl și fiica. Baronul era ca un păianjen păros, uriaș, iar biata Honor trebuia avertizată.

– Geoff? îl strigă unchiul lui, care stătea în ușa cabinetului. Ai o clipă liberă? Aș vrea să-ți spun două vorbe.

– Trebuie s-o văd pe miss Drummond.

– Nu mai este aici. Generalul a venit și a luat-o acasă, cu puțin timp în urmă.

Geoff mirii câteva înjurături.

Unchiul lui îi zîmbi cu indulgență.

– De fapt, despre miss Drummond aș vrea să-ți vorbesc. Lady Sarah a pomenit ceva despre o osie ruptă?

Geoff continuă să mai slobozească niște cuvinte la întâmplare. La naiba cu morișca stricată a contesei; n-ar fi vrut să-l amestece pe unchiul lui în povestea asta. Pînă la urmă, Geoff se lăsă invitat în cabinet, dar refuză să se așeze pe scaunul de interogatoriu.

– Rotarul n-a găsit nimic concludent, spuse el morocănos, din ușa. Orice ți s-a spus este mai degrabă părerea personală a lui Richard.

Pithnevel, din spatele biroului lui, îl fixă cu privirea.

– Chiar așa?

După o noapte de insomnie și după oboseala zilei, lui Geoff îi rămăsese foarte puțină răbdare.

– La ce vreți să ajungeți?

– Am înțeles că în momentul acela miss Drummond ținea hățurile.

Geoff simți un junghi în piept.

– Poate, și ce-i cu asta?

Pithnevel oftă.

– Te-am rugat să ai grijă de dînsa. Nu mi se pare că ai făcut o treabă prea grozavă.

Ducă-se la naiba și asta, își spuse Geoff, simțind cum furia pune stăpînire pe el și mai mult. Dacă Honor avea nevoie de protecție, poate că trebuia protejată de oameni ca Pithnevel sau chiar de însuși acesta.

– Am făcut tot ce se putea face, date fiind împrejurările, mormăi el.

– Atunci, de ce este băgată în încurcături?

– Și ce ați fi vrut să fac? S-o iau pe sus, să folosesc forța fizică?

Unchiul lui ridică o sprînceană, dar rămase tăcut. Geoff, care mai avea puțin și fierbea de-adevăratelea, încercă să-și imagineze cum ar fi fost s-o ia pe Honor și să fugă cu ea...

Ca și cum ea s-ar mai fi aflat încă în fața lui, pe verandă, o lăsă să-i mai spună o dată visul ei.

Imaginația îi jucă întreaga scenă, ca și cum ar fi fost adevărată.

Dacă tot era prințul salvator, l-ar fi lăsat oare s-o conducă spre siguranța deplină? Nu exista decît o singură modalitate de a o ține departe de pericol.

Totuși, dacă făcea acest lucru, trebuia să fie pregătit să suporte și consecințele.

Dar, de fapt, care erau șansele lui? După cum susținea unchiul Jack, un gentleman adevărat nu fugea niciodată de o doamnă aflată în primejdie,

Indiferent în ce îl vira aceasta. Geoff trebuia să împiedice căsătoria cu baronul, chiar dacă acest lucru însemna să se însoare el cu Honor.

Căsătorie, repetă el în gînd, surprins că ideea nu-l deranja cîtuși de puțin. Era atît de preocupat de planurile lui, încît se întoarse și ieși din cabinet, fără să țină cont că unchiul lui îl urmărea cu privirea și după ce îi întorsese spatele.

Pithnevel scoase cîteva hohote înfundate de rîs. Fiica era asigurată suficient de bine. Acum, era rîndul tatălui fetei să-i facă o vizită.

Hermione puse un deget pe buzele sorei ei, avertizînd-o astfel să păstreze tăcere. Iris era atît de gîscă cîteodată. Cînd generalul Drummond apăruse pe treptele de la intrare, arătînd de parcă ar fi băut un pîhărel mai mult decît era necesar, la ora patru după-amiaza, nu era momentul pentru chicoteli. Dacă voiau să afle ce îl adusese aici, într-o astfel de stare neobișnuită, trebuia să rămînă într-o tăcere desăvîrșită.

După ce îi făcu semn lui Iris să stea de pază, Hermione se aplecă și își lipi o ureche de gaura cheii. Spre regretul ei, zgomotosul și agitatul Drummond vorbea aproape în șoaptă, așa că ascultatul se dovedi dificil. Prinse numai cuvintele „baronul” și „retragere”, ultimul rostit foarte alarman, înainte ca Iris să-i facă semn că vine cineva.

La auzul pașilor care o alungau de la gaura cheii, lui Hermione îi veni să plîngă. Pașii se apro-

piau vertiginos, coborînd scările. Abia avusese vreme să se îndrepte de spate că vărul lor Geoffrey trecu ca vîntul prin foaier spre ușa principală.

În graba lui, scăpă din mînă o hîrtie împăturită. Se aplecă s-o ridice. Hermione, cu curiozitatea ațîtată, uită de întrevederea din cabinet și se trase mai aproape de Geoff.

– Vai, vere, dar ce grabă, îi strigă ea. Oare încotro așa de vijelios?

– Să opresc o căsătorie, îi aruncă el peste umăr, închizînd ușa în urma lui.

Hermione își aminti că, doar cu cîteva minute înainte îl auzise pe general rostind numele lui von Studhoff. Retragere? Al naibii Geoffrey – n-avea să-i ia perlele.

– Iris, îi strigă hotărîtă sorei ei. Ia-ți repede bone-ta. Este de o importanță vitală să mergem chiar în clipa aceasta să-i facem o vizită lui miss Drummond.

Lui von Studhoff îi veni să sară pînă în tavan cînd auzi tușitul forțat al majordomului.

– Pot să vă ajut, domnule? îl întrebă Rawlings, cu cea mai curtenitoare expresie pe care o permiteau trăsăturile lui. Era greu de spus ce gîdea majordomul; imposibil de ghicit, dacă îl văzuse pe von Studhoff la tăvița cu corespondență.

– Am venit s-o văd pe miss Drummond, minți el, pentru ca nimeni să nu știe că el strecurase bilețul acela.

Pînă cînd se afla adevărul, el era departe.

– Am vrut ca vizita mea să fie o surpriză, dar, pînă la urmă, m-am hotărît, totuși, să n-o deranjez. La urma urmei, de astăzi în două zile vom avea tot timpul să vorbim.

Îi dispăcură sprîncenele încruntate ale lui Rawlings, dar, în curînd, nu va mai fi nevoie să tolereze insolenta nici unui servitor. Majordomul urma să afle cît de scurtă fusese perioada serviciului său.

– Instrucțiunile mele au fost că nu trebuie deranjată de vizitatori, adăugă von Studhoff, cu intenția de a-l pune pe Rawlings la locul lui. Sper că le-ai urmat întocmai?

Ceva străluci în ochii majordomului, dar răs-punse că nu, miss Drummond nu văzuse pe nimeni.

– Bine. Ai grijă să nu fie deranjată nici astăzi de nimeni.

Rawlings părea pe punctul de a spune ceva, dar baronul îi repetă ferm:

– Nici un vizitator!

Tonul cu care o spuse nu lăsa loc nici unui argument. Putea să-i ia naiba și pe majordom și pe stăpînul lui, își zise baronul satisfăcut, în vreme ce arunca o ultimă privire spre tava de corespondență. Cînd avea să se întoarcă ziua următoare, baronul n-o să mai alerge la Pithnevel, iar majordomul cel insolent va fi pe străzi.

Rawlings abia își putea ascunde antipatia față de baron și cu mare greutate reuși să se abțină

să nu-i trîntească ușa în nas. Slujindu-l pe general de mai mult de doisprezece ani, nu putea să înțeleagă cum ajunsese să se gîndească stăpînul lui să-și mărite fata cu un astfel de mitocan arogant.

Contele de Lennox era măcar un gentleman. Nu dădea buzna în casa altuia să dea ordine. Nu, îl rugase să ducă o scrisoare și-apoi, discret, îi împăturise niște bancnote în palmă.

Scrisoarea contelui! Avusese de gînd s-o pună pe tavă, dar, între o treabă și alta, uitase de ea. Acum, o scoase dintr-un buzunar interior și era pe punctul de a o pune pe tavă, cînd observă că acolo se mai afla o scrisoare.

Ciudat, dar nu-și amintea să o fi primit. Cînd o ridică, observă asemănarea de sigiliu. Trecu fiecare scrisoare cînd într-o mînă, cînd în cealaltă și se întrebă dacă baronul o adusese pe cea de care nu-și amintea. Rememoră totul și ajunsese la concluzia că baronul se purtase ciudat. Ca și cum ar fi fost vinovat. Vai, ce mult ar fi vrut să citească ce era scris acolo, în scrisoarea baronului.

Aproape că se lăsă învins de curiozitate, dar anii petrecuți în slujba generalului îl învățaseră să se abțină. Apoi, scrisorile erau atît de asemănătoare, încît nu mai era sigur care a cui era. Să-l spioneze pe baron era una, dar contele de Lennox era un gentleman și Rawlings nu-și putea permite să-l trateze astfel.

Se auzi clopoțelul de la intrare. Chemat la datorie, aruncă ambele misive pe tavă, dar, grăbit să răspundă la ușă, nu observă că una dintre scrisori alunecă și ajunge pe podea.

Trăsura lui Pthinevel se opri chiar cînd vehiculul negru al baronului ieși din piață. Hermione zîmbi încîntată la gîndul că, dacă baronul o vizitase pe miss Drummond, totul era în ordine. Totuși, cînd ridică o mînă în chip de salut, baronul, ca și Geoffrey, rămase cu privirea pironită înainte, prea preocupat ca să observe ceva.

Fusese oare refuzat? În clipa cînd trăsura se opri, îi spuse lui Iris să se grăbească. Nu aveau voie să piardă nici un moment, dacă doreau să repare dezastrul pe care, mai mult ca sigur, îl făcuse vărul lor.

– Dorim s-o vedem imediat pe miss Drummond, îi spuse ea majordomului, cînd acesta le deschise ușa.

Rawlings privi peste capetele lor, spre piață. Hermione, văzînd numai caleașca baronului, care se îndepărta, se gîndi că se întîmplă ceva ciudat; dar majordomul a cărui mînă arăta că ar fi găsit ceea ce căuta, le pofti înăuntru zîmbind.

În drumul spre salon, Hermione observă scrisoarea de pe tavă, precum și hîrtia care era împăturită în plic și care îi erau atît de familiare.

– Îl căutam pe vărul nostru, contele de Lennox, îi spuse ea stînjenită majordomului. Nu cred însă că a trecut pe aici, în vizită.

– A fost aici mai devreme, spuse Rawlings. Nu a stat prea mult.

În clipa cînd majordomul le lăsă singure, Her-

mione își înfipse degetele în încheietura mîinii drepte a lui Iris.

– Repede, înainte de a se întoarce, trebuie să punem mîna pe scrisoarea aceea.

– Să citim corespondența altuia? Vai, Hermione, cum să facem una ca asta?

– Este de la Geoffrey, proasto! Vrei să împiedicăm ticăloșia pe care o pune la cale, sau preferi să-i dai perlele familiei Pithnevel?

– Aha!

– Chiar așa, făcu Hermione, și își trase sora de un braț, spunîndu-i să stea de pază pentru ca ea să înșface scrisoarea.

Se uită de două ori în fiecare direcție, cu inima cît un purice, și reuși să pună mîna pe scrisoare, să citească primele două rînduri, dar se auzi din nou clopoțelul de la intrare.

Sări în lături speriată, iar Iris scoase un chițait. Scrisoarea îi alunecă printre degetele reci ca gheața și ajunse pe podea. Se aplecară și apucară amîndouă scrisoarea în aceeași fracțiune de secundă, reușind astfel să o rupă în două.

Segmentul pe care îl ținea Iris se rupse și el cînd Hermione a încercat să-l ia. Enervată și speriată, își împinse sora în salon, abia reușind să închidă ușa în urma lor, cînd majordomul cobora pe scări.

Auziră cum gemenele Gratham îl salută și schimbă priviri disprețuitoare între ele. Nu le plăceau gemenele și, mai ales, le plăcea atenția pe care le-o dădeau lordul Foxley și Bellington. Hermione simțea că gemenele îl simpatizau prea mult

pe Geoffrey. Ar fi fost cît se poate de neplăcut dacă ea și Iris ar fi fost prinse cu furtișagul scrisorii vărului lor.

Hermione nu putea să riște ca scrisoarea să ajungă în mîinile lui Honor. Nu știa că Geoffrey era atît de romantic, dar primele două rînduri pe care le parcursese vorbeau de o dragoste profundă și eternă. Restul, nu se îndoaia cîtuși de puțin, ar fi fost suficient să sucească mintea unei fete.

– Repede, șuieră spre sora ei, rupînd ce apucase din scrisoare într-un ritm nebun. Rupe și tu partea ta, în bucățele. După aceea, le ascundem în fotoliul acesta.

Pe cînd îngrămădea bucățelele de hîrtie în dosul pernei fotoliului, Hermione auzi pași care se apropiau. Se ridică și o văzu pe Amanda Gratham în ușă.

Spre groaza ei, zări cîteva bucățele din scrisoare pe pernă și pe podea. Se așeză repede, încercînd să îndepărteze dovezile, cu mîinile la spate, în vreme ce cu picioarele se ocupa de cele rămase pe podea, pe care se chinuia să le vîre sub un scaun.

Gemenele o priveau distrase, dar Iris, binecuvîntată fie, le atrase atenția, vorbindu-le despre apropiatele lor logodne, fără a le lăsa s-o întrerupă, astfel încît, cînd majordomul-filozof intră în cameră, toate cele patru chipuri se înseninară.

– Miss Drummond vă transmite regretele domniei sale, le spuse el, dar nu vă va putea primi în vizită în această după-amiază.

– Honor e bolnavă? întrebă Amanda. Sper că

nu e nimic serios.

– Nici pomeneală. Mai degrabă e obosită. I-ar face mare plăcere să vă vadă, dar baronul i-a ordonat – adică i-a sugerat – că ar fi foarte bine să se odihnească în după-amiaza aceasta.

Deci baronul era încă tare pe poziție? Era un semn bun, neîndoielnic. Mulțumită, Hermione se ridică în picioare. I-ar fi plăcut să ia ceea ce mai rămăsese din scrisoare și să lipească frânturile, ca să afle ce avea de gând vărul lor. Se bucură că nici miss Drummond nu putea să pună mâna pe ele.

– Desigur că Honoria vrea să fie într-o formă cât mai bună, pentru nuntă, spuse ea, luînd-o pe Pandora de braț și ieșind împreună din salon. Și, ca niște bune prietene, se cuvine să avem grijă ca dorințele să-i fie împlinite.

– Desigur, încuviință Pandora, încurcată, în timp ce se lăsa, totuși, dusă de Hermione spre ușă.

În nerăbdarea ei de a ajunge cât mai repede acasă, ca să-și supravegheze vărul, Hermione nu băgă de seamă că Amandei Gratham îi luă un timp bunicel să părăsească salonul.

Încruntată, Honor, de la fereastra dormitorului ei, le văzu pe surorile Pithnevel, apoi pe surorile Gratham plecînd. I-ar fi plăcut să chicotească puțin cu gemenele, dar cum ar fi putut să spună „da” unor oaspeți și să refuze vizita altora?

Și-apoi, ea nu era o companie potrivită pentru nimeni. Făcuse atîția pași în dormitorul ei, încît era

de mirare că mai rămăsese vreun covor întreg sub picioarele ei. Se frămîntase clipă de clipă și încă nu găsise nici o soluție. Cînd va vedea că miracolul nu apare, va fi silită să se mărite cu baronul.

Poate că mintea ei ar accepta gîndul, dar inima refuza cu toată forța să se supună. Continua să sperie, să viseze, atît de intens, încît cînd auzi pași în hol, crezu că era prințul cel frumos, venit s-o salveze.

Deschise ușa larg și îl văzu în prag pe Rawlings.

– Iertați-mă, domnișoară, n-am vrut să vă speriez, am venit să vă întreb de cină. Cum generalul nu servește cina acasă astăzi, doriți să fiți servită jos, sau să vi se aducă mîncarea în cameră?

– Generalul nu vine la cină?

– A lăsat impresia că se va întoarce tîrziu astă-seară.

Honor știa că era stupid să se simtă dezamăgită. Sperase oare că generalul îl va înfrunta pe von Studhoff? Că vor vorbi și vor ajunge împreună la o ieșire din dilema aceasta? Ar fi trebuit să-și închipuie că tatăl ei o va evita. Se va mulțumi cu plînsul – o știau amîndoi – iar generalul ar fi înfruntat mai degrabă o armată amenințătoare, decît lacrimile unei femei.

– Nu mi-a lăsat generalul nici un mesaj? Întrebă ea. Există vreun mesaj pentru mine?

– Cerule, aproape că era să uit. Erau două scrisori. Să vi le aduc?

– Nu, nu, am nevoie de puțină mișcare, răspunse ea, apoi închise ușa și porni în pas cu

Rawlings. Ai spus că sînt două scrisori? Ambele de la general?

– Iertați-mă că v-am făcut să credeți așa ceva, domnișoară, dar nici una nu este de la tatăl dumneavoastră. Una este de la baron – cel puțin așa se pare – în vreme ce cealaltă este de la contele de Lennox.

Lennox? Inima îi făcu o pauză, iar picioarele erau gata să sară o treaptă.

– Lennox a fost aici? Întrebă ea, fără a-și ascunde bucuria. Ce-a spus? Ce-a făcut?

– Mi-a cerut să vă dau scrisoarea. L-am întrebat dacă așteaptă răspuns, dar mi-a răspuns că depinde de dumneavoastră. Am pus-o aici, pe... ciudat. Unde credeți că ar fi putut să dispară?

Honor se uită la tava goală, dezamăgită. Nu știa ce i-ar fi putut scrie Geoff și voia scrisoarea din toată inima.

– Trebuie să fie aici, spuse ea disperată. Poate că a alunecat de pe tavă.

Se lăsă în patru labe și începu să caute pe podea.

– Lăsați-mă pe mine, domnișoară...

Numai că ea zărise deja petecul alb de hîrtie și, cu un sentiment de ușurare vecin cu isteria, întinse mîna după el.

– Aici e. Uite, Rawlings, am găsit-o.

Strînse hîrtia la piept și zîmbi majordomului, înainte de a urca în mare grabă scările.

Ajunsă în camera ei, închise ușa, și rupse sigiliul, înnebunită de nerăbdare. Cînd începu să citească, mîinile îi tremurau.

„Dragă miss Drummond,

Mi-am dat seama că aveți nevoie de ajutor. Nu vreau să vă alarmez, dar am aflat că baronul nu este omul potrivit pentru ca dumneavoastră să vă încredințați lui viața, și nici nu pot fi convins că veți găsi vreodată fericirea alături de un astfel de om.

Am reflectat mult și am ajuns la concluzia că, dacă doriți să scăpați de nefericirea care v-ar aștepta alături de el, trebuie să acționați prompt. Nu există decît o singură cale de a scăpa din această situație.

Nu mă pricep prea bine la astfel de lucruri, pentru că sînt lipsit de experiență în domeniu, dar sînt dispus să învăț. Astfel, cred că aș reuși să găsesc drumul spre Scoția. Dacă doriți să vă lăsați în grija mea, voi face tot ceea ce-mi stă în putință ca dumneavoastră și tatăl dumneavoastră să nu suferiți de pe urma baronului.

Am să aștept la intrarea în piața din fața casei dumneavoastră, diseară, la unsprezece. Dacă sînteți hotărîtă să riscați, încredințîndu-mi viitorul dumneavoastră, vă rog veniți și să nu spuneți nimănui ce intenționăm. Vă rog să iertați graba cu care am plănuit plecarea noastră, dar împrejurările o cer, după cum se cere și o discreție absolută. Dacă baronul află despre planurile noastre, va fi foarte rău pentru noi toți.

Sper că veți lua decizia corectă.

Pe diseară.

Al dumneavoastră prinț,

Geoff“

Cînd ajunse la numele lui, ochii lui Honor se umplură de lacrimi. Și le șterse și simți brusc nevoia să danseze. Aici, la unsprezece, tocmai cînd era gata să se declare învinsă, miracolul se petrecuse. Lennox – nu, Geoff – îi cerea să fugă cu el și să se căsătorească.

Cel puțin, așa se înțelegea. Se încruntă și citi din nou scrisoarea, să fie sigură. Nu era o cerere directă în căsătorie, dar ce altceva puteau cuvintele lui să însemne?

Era felul lui de a fi, își spuse ea, mîngîind conturul literelor. Nu își dădea voie să cadă pradă sentimentelor. Pînă și această scrisoare avea un ton oficial. Nici vorbă de iubire, nici măcar afecțiune, numai semnătura aceea, „Al dumneavoastră prinț“, de la sfîrșitul scrisorii. Și atît era suficient să i se taie răsufarea.

Dar ce făcea, visa cu scrisoarea în față, ca o somnambulă? Pînă la unsprezece nu mai erau decît cîteva ceasuri. Acum camerista îi lipsea mai mult ca oricînd. Începu să-și adune cîteva lucruri, pentru a le înghesui într-o cutie.

Prinsă de ceea ce făcea, uită că Rawlings menționase că erau două scrisori, că scrisoarea baronului nu se găsise.

– Am rămas în urmă, îi explică Amanda lui lady Sarah, ca să văd de ce păzea Hermione fotoliul cu atîta zel. Nu prea îi stă în obicei să adune

bucățele de hîrtie.

– Am lipit-o cît am putut de bine, îi spuse Pandora, arătîndu-i scrisoarea.

– Lipsesc cîteva bucățele, adăugă Amanda. N-am putut să rămîn în salon decît cîteva minute, ca să nu dau de bănuît.

Lady Sarah se încruntă, fixînd hîrtia din fața ei. Lennox, să-i ceară Honoriei să fugă cu el? Nu era în firea lui să fie repezit. Îi făcea plăcere să vadă că aranjamentul ei îl adusese la o asemenea disperare, dar se temea că era vorba de ceva mult mai grav, de care ea nu avea cunoștință.

– Culmea este, spuse Amanda, cu îngrijorare în glas, că, oricît ne-ar plăcea s-o vedem pe Honor fericită, atît eu cît și P sîntem de acord că scrisoarea aceasta nu a scris-o Geoff. Poate că cineva vrea să facă o farsă...

– Sau, încheie sora ei, e la mijloc ceva mult mai sumbru.

20

Geoff ieși de la White, iritat că încă nu îl găsisese pe Foxley sau pe Bellington. Dacă nu găsea pe cineva care să aibă grijă de blestematul ăla de câțel, era nevoit să-l țină după el. Chiar dacă ar fi tolerat animalul, într-o călătorie de nuntă compania unui câțel nu era lucrul cel mai necesar.

Nunta lui! Se zori către trăsura și încercă să-și alunge din minte gândul bizar care îi trecuse. Tulburarea lui avea mai puțin de a face cu posibilitatea ca, în curând, să fie însurat și mai mult cu faptul că ideea îi trezea bucurie. El, care lăsa să se creadă că este un bărbat dur, era tot numai zîmbet, în fața perspectivei de a-și petrece restul vieții

cu imposibila Honor Drummond.

– Ia ascultă, Stone, ai ieșit să-ți îneci amarul?

Geoff se opri din drum și, când îl văzu pe Fortesque sprijinit de trăsura lui, îl cuprinse scîrba.

– Bănuiesc că ar trebui să-ți fac cînte cu un pahar, pentru consolare. De mîine, viața ta va fi cu totul alta.

Geoff rămase împietrit. Cum dracu' aflase Fortesque de planurile lui. Îl privi atent și observă cu dezgust că băuse cam mult și ar fi putut să trănănească la fiecare ureche de flecar din oraș. Făcu cîțiva pași spre el, cu intenția de a-i trage un pumn în falcă.

Fortesque, rîzînd ca prostul satului, bătu pe crupă unul dintra caii de lîngă el.

– Îmi pare rău pentru tine, bătrîne, dar căluții aceștia vor fi foarte curînd ai mei.

În mod ciudat, Geoff simți numai ușurare. Fortesque se referise la pariul lor ridicol și nu la planul lui de a se însura cu Honor.

– Ai numărat greșit zilele, îi spuse Geoff, îndepărtîndu-i mîna de pe cal. Încă nu ai cîștigat. Miss Drummond mai are la dispoziție încă două zile să-și schimbe hotărîrea.

– N-aș crede, zise Fortesque rînjind. O să descoperi că mirele a schimbat programul.

– Ce mai e și asta? întrebă Geoff, și îl apucă de guler. Ce mai pune la cale ticălosul?

Fortesque păli. Nu ar fi avut nici o însemnătate paloarea lui, pe care o căpătau mulți bețivi, înainte de a deveni inconștienți, dar Fortesque părea că începe să se trezească.

– Nu e nimic, Stone. Doar te tachinam.

Răsuflarea lui îl izbea pe Geoff drept în față, astfel că era de ajuns să stea lângă el ca să se îmbete. În ultima vreme, omul acesta băuse și pariase mai tot timpul, își spuse Geoff. De unde avea bani pentru o asemenea viață? Cine îi plătea polițele? Și, mai ales, de ce?

– Lucrezi pentru baron! îl acuză Geoff direct. El te-a plătit să-mi tai osia?

– Nu, jur...

– Lasă minciunile. Spune-mi numai de ce.

Geoff îl strânse și mai tare de guler, forțându-l să se înalțe pe vîrfurile picioarelor. Lolly, care lătra, gata să-l înșface de turul pantalonilor, îi grăbi dezlegarea limbii.

– Jur că nu știu nimic de nici o osie, rosti Fortesque, roșu la față. Eu trebuia doar s-o fac pe miss Drummond să intre în dizgrație.

– De asta ai încercat s-o convingi să-și treacă numele în registrul de pariuri? întrebă Geoff, strîngîndu-i o dată în plus gulerul. Nu ți-a trecut prin cap că asta i-ar putea da lui von Studhoff o scuză ca să rupă logodna? Că astfel ai putea pierde pariul cu mine?

– Nu! A jurat că avea de gînd să se însoare cu miss Drummond. Voia doar să se asigure că n-o s-o mai vrea nimeni altcineva.

Isteț, baronul. Voia să-i taie orice posibilitate de scăpare. Geoff mai scutură o dată gulerul și-apoi își ridică prizonierul cîtiva centimetri deasupra pămîntului.

– Și ce-a plănuit pentru miss Drummond astă-

seară?

– Nimic.

Simțindu-se ridicat încă vreo cîtiva centimetri, Fortesque începu să se vaiete.

– Fie-ți milă, Stone, doar știi că nu pot să-ți spun. Baronul m-ar ucide.

– Și, dacă nu-mi spui, te ucid eu.

Lolly întări spusele lui Geoff, lătrînd încă o dată amenințător spre posteriorul lui Fortesque.

– O duce la Portsmouth. Lasă-mă acum, te rog, nu pot să respir.

– Vrea s-o răpească?

– Nu fi absurd. Urmează să se căsătorească.

– După cîte îmi aduc aminte, și în Londra sînt biserici.

– Bineînțeles, numai că baronul vrea să-l scu-tească pe Drummond de cheltuielile și grijile unei nunți cu public.

– Cît de delicat din partea lui. Numai că mai toți tații vor să fie de față cînd își dau fata mirelui.

– Baronul nu e un căpcăun, Stone. De fapt, astă-seară, mai tîrziu, urmează să mă duc la general ca să-i spun noul plan. Baronul vrea să se întîlnească cu ei doi la Portsmouth.

– Sînt convins că vrea.

Fortesque era destul de prost ca să înghită o asemenea gogoasă, dar Geoff știa mai bine cum stăteau lucrurile. Probabil că Drummond se dă-vedise mai greu de manevrat, de cum crezuse baronul, și acum trebuia s-o amenințe pe Honor să schimbe hotărîrea tatălui ei.

– Nu a cerut baronul să ia cu el nimic? întrebă

Geoff, deși avea slabă nădejde că Fortesque ar putea să știe despre informațiile militare pe care le vîna von Studhoff.

– Nimic special. Mi s-a spus să-i transmit lui Drummond că știe singur de ce era nevoie.

Fortesque era prea idiot ca să se bucure de viață, își spuse Geoff, cu dispreț, dar oricît de mult i-ar fi plăcut să-l trimită pe lumea cealaltă, nu putea să-și permită să piardă vremea. Își eliberă ostaticul, care se dădu în spate, împleticindu-se, apoi se împiedică de Lolly și, în final, căzu.

Într-o altă zi, Geoff ar fi găsit scena amuzantă, dar acum nu mai putea să se gîndească decît la ce avea de făcut.

– Să nu crezi că am terminat cu tine, îi aruncă Geoff peste umăr, cînd se urca în trăsură, urmat de Lolly. Dacă miss Drummond pățește ceva, vin la tine.

Nu se obosi să se uite în spate, ca să vadă ce efect avusese amenințarea lui. Dădu bice cailor, repetîndu-și întruna în minte că trebuia să ajungă la Honor cît nu era prea tîrziu.

Mai rămăsese o oră întreagă pînă la plecare, dar Honor se postase deja pe alee, între tufișuri, cu cutia la picioare, gata de plecare. Nu voia să-i dea lui Lennox nici un motiv să se răzgîndească.

Dacă venea, într-adevăr. Se uită în jur, speriată de fiecare umbră pe care o vedea, care nu făcea decît să-i sporească temerile. Ar fi vrut ca norii să

nu se mai plimbe pe sub lună, pentru că tresărea la fiecare pată de lumină pe care o lăsau să ajungă pe pămînt. Dacă scrisoarea era o cacealma? Ce se făcea dacă Lennox nu avea să apară, s-o salveze?

Cînd văzu trăsura intrînd în piață, mai că nu dansă de bucurie.

– Mulțumesc, îi spuse ea încet lui Geoff, în timp ce își lua cutia, neștiind cum să ajungă mai repede la trăsura închisă. Din cauza entuziasmului, își spuse ea, probabil că Geoff uitase că aveau, ca loc de întîlnire, nu piața, ci ieșirea din piață.

Lacheul, care aștepta lîngă trăsura, aproape că sări din uniformă cînd Honor se ivi în spatele lui. S-ar fi așteptat la o ieșire mult mai convențională, pe ușa din față.

Domnul o va însoți pe drum, o informă el. Dacă miss Drummond va fi atît de bună să urce în trăsura, o va conduce la domnia sa îndată.

Străbătută de un fior, Honor privi în urmă, spre casa tatălui ei. Ceea ce urma să facă era atît de... de impulsiv, și era chiar ceea ce îi promisese generalului că nu va mai face niciodată.

Totuși, acum o aștepta Geoff; neînduplecatul Geoff, care, uimitor, o ceruse în căsătorie.

Nu avea de ales. Oftă și urcă în trăsura.

– Cum adică nu e aici?
Geoff se uită bine la majordom, simțind că i se

face rău.

– Trebuie să fie acasă. Încă nu este unsprezece.

Dacă Rawlings găsea ceva nelalocul lui în afirmația aceea, era prea bine educat ca s-o arate. Sau, poate, prea îngrijorat.

– Îmi pare teribil de rău, domnule, dar nu am libertatea să...

– La dracu' cu conveniențele, Rawlings. Dacă știi unde se află miss Drummond, trebuie să-mi spui imediat. Am motive să cred că baronul vrea s-o răpească.

– Nimeni nu știe cât de nefericită este să se mărite acum, cu baronul. Când am văzut-o plecând grăbită, cu cutia aia, m-am gândit că poate vrea să fugă din nou. Este speriată de apropiata nuntă.

– Ca noi toți.

Rawlings zîmbi crispat.

– Chiar așa. Dacă îmi permiteți, baronul s-a purtat foarte ciudat astăzi. Apoi, mai era și trăsura aceea care aștepta afară.

– Trăsura? Când?

– Cam cu zece minute în urmă. Doar nu vreți să spuneți...

Geoff nu-i răspunse. Se aruncă din nou în trăsura, cu vigilantul Lolly lângă el, și o porni spre Portsmouth.

Honor, așezată pe bancheta trăsorii în care călătorea, încerca să-și stăpînească emoțiile, care

mai erau și contradictorii. Cu fiecare întorsătură a drumului, își schimba gândurile.

Visa la ce se va întâmpla cînd trăsura avea să se oprească, în sfîrșit. Cînd se va deschide ușa, va avea în fața ochilor un Geoff zîmbitor, care îi va întinde brațele în chip de bun-venit. Se va lăsa să cadă în ele, nerăbdătoare să fie sărutată.

Însă, chiar în timp ce-și umezea buzele anticipînd sărutul, trăsura o luă pe un alt drum și gândurile își schimbă și ele făgașul. De ce nu venise Geoff în persoană s-o ia? Păi, dacă voia s-o protejeze, cum o lăsa în grija unui servitor pe care ea nu-l cunoștea?

Acum, după ce avusese puțin timp să cugete, poate că cererea în căsătorie fusese prea generoasă, ca să fie adevărată. Un bărbat, ca Lennox, putea să aibă orice femeie din Londra, așa că de ce s-o aleagă pe Honor Drummond?

Pînă cînd trăsura ajunsese la o haltă, Honor se frămîntase într-atîta, încît ajunsese într-o stare vecină cu panica. Dacă nu-i înțelesese intențiile – sau, mai rău, dacă se dovedea că nu fusese decît un joc nemilos – ar fi murit de rușine.

Nu-și ținu dinadins răsuflarea, cînd ușa trăsorii se deschise, pur și simplu; plămîinii ei refuzau să funcționeze. Îi era teamă că s-ar putea să nici nu mai respire, pînă cînd nu va vedea chipul lui Geoff, pînă cînd nu-i va vedea surîsul iubit.

Desigur, se înșelă, pentru că, în clipa cînd dădu cu ochii de fața baronului, plămîinii ei se grăbiră să tragă aer.

– Ai întîziat, îi spuse el, întinzîndu-i mîna, ca s-o

ajute să coboare. Ți s-a spus să fii gata la ora zece.

Honor ar fi putut argumenta că în scrisoare se preciza ora unsprezece, dar era mult prea preocupată să-l caute pe Geoff. Dacă baronul a clintit un singur fir de păr de pe capul acela luminos...

– Îl cuai pe Lennox? o întrebă von Studhoff, pe un ton nefiresc de coborât. Nu-ți mai pierde vremea. Nu el ți-a dat întâlnire. Iartă-mi înșelătoria, draga mea, dar știam că nu există o altă cale pentru a fi sigur că ai să vii.

– Dumneata ai scris scrisoarea aceea? se revoltă Honor, care începuse să se simtă rău. Nu pot să cred.

– Nu? Ți este mai ușor să crezi că un crai se însoară? Sau, cerule, că ar alege un băiețoi ca tine? Cît de naiv din partea ta să pui atîta bază într-un sărut.

Honor se făcu mică. Deci, îi văzuse. Cît de caracteristic era pentru von Studhoff să păstreze acuzațiile, ca să le arunce atunci cînd dureau cel mai tare.

– Numai că, adăugă el cu răutate, nu aveai cum să știi de pariu.

Honor simți că îi îngheață sîngele.

– Pariu?

– Lennox a pus rămașag cu Fortesque pe trăsura lui, cu tot cu cai, că va reuși să împiedice nunta noastră. Cred că era disperat, dacă a recurs la sărutul acela. Cît de dezamăgit o fi fost, cînd și-a dat seama că nu am de gînd să fac o scenă.

Deci, acesta era motivul pentru care o așteptase în seara aceea. Cînd văzuse că baronul nu intenționa să rupă logodna, încercase s-o convingă pe ea s-o facă.

Se simțea din ce în ce mai rău. Cît de prostește visase. Ea nu însemnase pentru Lennox decît posibilitatea de a cîștiga pariul. Nu exista nici un prînz salvator. Capcana lui von Studhoff era perfectă.

Ca și cum ar fi gîndit același lucru, baronul zîmbi dezagreabil.

– Ce să fac, iubita mea? Să aștept să aflu că logodnica mea a fugit ca să se mărite cu altul, căruia nici prin cap nu-i trece să se însoare?

– Nu te obligă nimeni să te însori cu mine.

– Nu? Numai că acum simt că este de datoria mea să te învăț să fii o soție desăvîrșită.

– Poate că am făcut pe proasta pînă acum, dar nu sînt chiar atît de naivă. Nu vrei să te însori cu mine decît ca să fii sigur că tata îți dă informațiile de care ai nevoie. Îți închipui că, dacă m-ai răpit, ai să-l forțezi să ți le dea.

Chiar dacă era surprins, baronul se strădui să nu arate. Chicoti și arătă spre trăsura lui.

– Mă bucur că înțelegi. Acum, haide s-o pornim spre Portsmouth și să încheiem treaba. Simt că nu mai am răbdare la gîndul că voi avea un socru în Ministerul de Război! Va fi foarte comod să am o sursă de informații chiar sub nas.

– N-ai să reușești.

– Ba cred că da.

O luă de braț și o îmboldi spre trăsura.

– Tatăl tău este acum la minister și nu va afla de dispariția ta decît diseară. Și chiar așa, draga mea, cine va observa că ai dispărut?

– Tatăl meu s-a dus la Pithnevel! exclamă Honor, entuziasmată și mîndră. Am știut tot timpul că va spune adevărul.

Baronul clipi nervos.

– Mai bine te-ai ruga să fie înțelept și să nu-i vorbească lui Pithnevel, spuse el amenințător, strîngîndu-i un braț cu brutalitate. Să nu te aștepți că lucrurile vor merge bine pentru tine, după ce nu vei mai fi utilă.

– Stai! spuse Honor și se eliberă din strînsoare. Ce e asta? Se aude un vehicul pe drum?

– Am mai auzit șmecheria asta, șuieră baronul, dar imediat se încruntă, cînd i se păru că aude și el ceva. E un loc izolat, continuă el. Cred că o fi vreun bețiv care își caută din greu drumul pînă acasă. Urcă în trăsură, cîtă vreme eu o să-l trimit pe calea cea bună.

Speriată, Honor observă că baronul avea la el un pistol.

– Te rog, doar n-ai să-l împuști.

– Nu pe el, pe tine. Dacă nu te urci în trăsură, o să am grijă să mergi șchiopătînd în fața altarului.

Honor, văzînd că nu era nimic de făcut, se întoarse la trăsură.

– Nu urca în aceea, lătră baronul. Vom călători cu trăsură mea. Lawrence! își strigă el lacheul. Fii gata să o luăm din loc cînd îți spun.

Numai că Honor nu mai avea timp să par-

curgă distanța pînă la trăsură baronului, pentru că „bețivul” gonea nebunește. Atît de repede mîna că, din clipa cînd îi văzu și trase hățurile, se scurseră cîteva minute bune pînă ce trăsură se opri.

După ce trase o înjurătură la adresa noului venit, își vîrî pistolul la loc în haină.

– Vezi-ți de drum mai departe, nu e nevoie să te oprești, îi strigă el, făcîndu-i semn cu mîinile. Am schimbat doar vehiculele. Nu am nevoie de ajutor.

Honor își dădu seama că aceasta era șansa ei de a scăpa. Era greu să plece, să traverseze cîmpurile acelea pustii, dar baronul era atît de preocupat de străin că, pînă va observa că Honor nu mai era acolo, va fi trecut ceva timp.

Își ridică fusta și începu să alerge.

21

Hermione îi zîmbi sorei ei. Cît de îndrăznețe fuseseră să-l urmărească pe vărul lor pînă la casa lui Drummond și-apoi să se întoarcă aici în mare grabă, ca să raporteze tatălui lor despre ocupațiile lui Geoff. Îndrăzneț și util. Niçi nu treminasere bine ce aveau de spus că papa începuse să dea ordine servitorilor și sărise în trăsură, pornind în mare viteză.

Geoff avea să-și ia pedeapsa pentru orice plănuise. Braț la braț, Hermione și Iris urcau scările, pentru a-și alege rochiile de duminică. Puteau să

poarte cu schimbul perlele, cînd miss Drummond se va cununa cu baronul.

Honor abia făcuse cîțiva pași, cînd auzi un lătrat cunoscut. Dacă Lolly era acolo, atunci...

– Ai schimbat vehiculul, von Studhoff? Nu e călătoria asta un pic cam pripită?

Cînd îi recunoscuse vocea lui Geoff, Honor simți că i se înmoaie genunchii. Chiar dacă nu scrisese el scrisoarea aceea, faptul că venise s-o salveze trebuia să însemne ceva.

Von Studhoff se opri, ca și cum ar fi vrut să-și revină dintr-o amețeală.

– Călătoria mea nu este mai pripită decît apariția ta aici, Lennox, mîrîi baronul. Chiar nimic nu te poate opri?

– Înțeleg deci că, într-adevăr, mi-ai tăiat osia de la trăsură. Ai făcut-o ca să mă sperii sau te-ai gîndit la ceva și mai rău?

– Dacă nu erai așa de insistent, nu era nevoie. Dar ai vrut să cîștigi pariul cu Fortesque. Pariurile îți vor aduce sfîrșitul, englezule!

Honor se opri parcă izbită. Pariul, desigur, motivul pentru care venise Geoff aici.

– Las-o pe Honor în grija mea, baroane, și n-o să mai ai treabă cu englezii.

– N-o să meargă cu tine.

Baronul își strecură mîna pe sub haină. Pistolul, își spuse Honor, alarmată, chiar în momentul cînd baronul chicoti și adăugă:

– Haide, întreab-o singur.

Geoff se afla la nici zece yarzi depărtare și îi întindea mîna.

Își puse în joc toată stăpînirea de sine ca să reziste tentației. Chiar acum, cînd știa ce motive avea Geoff să alerge după ea, ardea de dorința de a merge cu el, de a sta – oricît de puțin – lîngă el.

Dar nu avea voie să uite de pistol, pe care baronul îl ținea ascuns.

– Baronul are dreptate, spuse ea, cu teamă că, dacă avea să pomenească de armă, monstrul o va folosi.

– Nu mai este nevoie să-l lași să-și bată joc de tine. Voi plăti datoriile tatălui tău. Acum, vino cu mine...

– Nu! strigă ea disperată, întrebîndu-se, în același timp, cum putea un bărbat, care o sărutase atît de pasionat, să se încapățîneze în așa hal să cîștige un pariu stupid? Nu, repetă ea, la fel de disperată. Nu plec nicăieri cu tine.

– Pe toți... începu baronul și, cînd Geoff o porni spre von Studhoff își scoase pistolul și își fixă ținta.

– Oprește-te! îi strigă ea. Are un...

Înainte de a fi terminat ce avea de spus, arma se descărcă. Simți detunătura ca și cum ar fi avut loc în pieptul ei, dar, în realitate, ținta fusese capul lui Geoff. Îl văzu îngrozită cum cade pe spate în șanț.

Nemulțumit, baronul își încărcă din nou arma. Honor se azvîrli spre el, conștientă fiind că nu putea să se miște destul de repede. Doamne, nimic nu-l va împiedica pe nemernic să-l omoare

pe Geoff.

Numai că uitase de cîine, care sărise la beregata lui von Studhoff, schimbînd astfel ținta. Glonțul trecu pe lîngă Honor, fără să-i facă nici un rău, apoi prin ușa trăsorii, aflată în spatele ei. Cînd baronul încercă să se apere de cîine, pistolul îi căzu din mîna.

Cum îl urîse atîtia ani, Lolly simți o plăcere nebună cînd îl aruncă pe baron la pămînt. Honor luă pistolul, ținîndu-l ațintit, din precauție, asupra fostului ei logodnic, dominat de Lolly.

– Honor! îl auzi pe tatăl ei, în vreme ce se îndrepta spre șanț.

Uluită, se întoarse și-l văzu chiar cînd cobora din faetonul lui. În spate era Pithnevel, cu o trăsura plină de soldați. Prinsă de întîmplările palpitante de mai înainte, nu-i auzise venind.

Generalul se grăbi să se apropie de ea.

– Doamne! Am auzit focuri de armă. Ești teafără?

– Se pare că fiica dumitale a fost la înălțime, spuse Pithnevel, făcînd semn cu capul spre pistolul pe care îl ținea Honor. Cu ajutorul cîinelui ăstuia, bineînțeles.

– Slavă Domnului, zise generalul, în timp ce îi lua pistolul din mîna. Nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă ți se întîmpla ceva.

O ținea atît de strîns, încît abia putea să respire. *Mă iubește cu adevărat*, își spuse Honor fericită.

– Copila mea, dacă aș fi știut că se va ajunge aici...

– Nu aveai de unde, interveni Pithnevel. Toți am crezut că, dacă îi dăm baronului informațiile

incorecte, va fi suficient. Nimeni nu s-a gândit că va recurge la răpire. La urma urmei, cred că n-am anticipat toate eventualitățile.

– Geoff, începu Honor, eliberându-se din îmbrățișarea generalului ca să poată ajunge la Lennox.

– Chiar așa, o întrerupse din nou Pithnevel. M-am așteptat ca nepotul meu să aibă grijă de dumneata, dar, ca întotdeauna, Geoff pierde vremea în altă parte.

– Dar el...

– Băiatul ăsta nu se lasă pînă nu mă dezamăgește cu cîte ceva, continuă Pithnevel, ignorînd încercările ei de a-l îndruma cu degetul spre șanț. Dacă nu era cîinele... ar fi bine să-l ia cineva de pe gîtul baronului. Vrem ca mîine să poată vorbi, la judecată.

– Cunosc cîinele, spuse generalul, înțepenind brusc. Păi, nu e...

Honor profită de ocazie ca să o șteargă în șanț, la ignoratul și mult mai vătămatul Geoff.

Șanțul nu era adînc și nici noroios. Luă capul lui Geoff și îl puse în poală, ca să repare nedreptatea. Deși tîmpla îi sîngera din abundență, își dădu seama că era doar o rană ușoară, că era mai mult buimăcit, decît în pericol de moarte.

– Prostuțule, merită oare vreun pariu? întrebă ea, înfrînîndu-și lacrimile. De ce n-ai plecat cînd ți s-a oferit ocazia?

Geoff deschise ochii, dar nu reuși să fixeze imaginea din fața lor.

– Sînt trei lucruri de care nu fuge niciodată un

gentleman adevărat, îi spuse el cu greu. Un ră-mășag sigur, o domniță aflată în pericol, și orice... orice...

Se opri, dar oricum nu mai era nevoie să continue, pentru că Honor îngheță.

– ... orice iese din primele două.

Mai auzise aceste cuvinte – în seara cînd fugise de Jeremy Wharton.

Acum înțelegea tot. Oricum fusese mai mult decît dorința de a cîștiga un pariu. Geoff avusese de gînd să-i facă ceea ce îi făcuse ea prietenului lui. Umilința publică trebuie să-i fi părut răzbunarea perfectă.

Nu-i păsase niciodată de ea.

– Deci este și el aici, spuse Pithnevel, ivit lîngă ea.

– A fost rănit.

Era greu de crezut că vocea aceea plată, nepăsătoare, venea de la ea, cînd în sinea ei simțea că moare.

– Nu e nimic serios, dar a sîngerat mult.

– Căpitane! strigă Pithnevel, repede, o targă. Avem un rănit aici. Haide, îi spuse cu blîndețe lui Honor, ajutînd-o să se ridice. Trebuie dus la un doctor. Bietul Geoff, se pare că l-am subapreciat.

– Și-a riscat viața pentru mine, spuse ea, gîndind că, indiferent de motivele pe care le avusese, era adevărat. Cred că sînteți foarte mîndru de el.

– Sînt, într-adevăr. Deși, n-a făcut-o pentru mine, adăugă Pithnevel, privind-o cu atenție. Dar dumneata știi mai bine.

Honor se întoarse. Era mai bine să plece, înainte de a spune ce știa. Acum, când Geoff obținuse, în sfârșit, respectul unchiului lui, pe care îl rîvnea, de ce să spună ceva rău despre el? Oricum, durerea ei rămînea la fel.

Se mai uită o dată la el, încercînd să-i ia în amintire trăsăturile, și își dădu seama cît de mult avea să-i lipsească. Indiferent de pariu, de răz-bunare, cît timp durase, fusese foarte frumos.

Trase adînc aer în piept și se sili să plece. Cînd soldații trecură pe lîngă ea cu targa, le strigă să umble cu grijă, dar vocea i se curmă înainte de a-și sfîrși fraza.

Se duse spre faetonul tatălui ei. Ce dacă o acuzau din nou că l-a furat? După seara aceasta, indiferent de ce va face, tot se va vorbi mult de-spre ea.

În timp ce se urca în trăsurică, își dădu seama că avusese dreptate. Tristă satisfacție, dar nu exis-tau prinți pentru ea și nici un bărbat care să în-genuncheze în fața ei.

Lolly sări lîngă ea.

– Este timpul să mergem acasă, la Conacul Drummond, îi spuse ea cățelului, în vreme ce își ștergea lacrimile de pe obraz. Se pare că s-a încheiat încă un sezon dezastruos.

Cînd se simți ridicat, Geoff se trezi. Capul îi zvîcnea și îl durea cumplit. Ar fi preferat să nu o fi făcut.

Încet-încet, toate întîmplările i se perindară prin minte – urmărirea nebună, baronul..

– Honor?

– Nu-ți fie teamă, e teafără, îl asigură unchiul lui. Stai liniștit, Geoff. După cum arată, mi-e teamă că targa asta n-o să te țină.

– Unchiule Cyrus? Cum ai ajuns aici?

– Trebuie să mergem la doctor ca să-ți aran-jăm gaura asta din cap. Și am venit aici în urma scrisorii tale către miss Drummond.

– Mi-ai citit scrisoarea?

Așa amețit cum era, Geoff se simți stînjinit.

– Ce a rămas din ea. Era ruptă cînd gemenele au dus-o la lady Sarah, așa că am avut dificultăți în a afla destinația exactă.

Gemenele? Lady Sarah? Oare scrisoarea fă-cuse înconjurul orașului? Și ce însemna că fusese ruptă? Își dăduse sufletul la fiecare silabă, ca Honor s-o facă bucățele? La naiba, chiar avusese tot timpul de gînd să se mărite cu blestematul de baron?

Pithnevel supraveghe instalarea lui Geoff în tră-sura lui, eliberînd soldații cînd își terminară treaba

– Ce noroc a fost că Hermione a aflat că ai plecat la Drummond House, îi spuse el lui Geoff, cînd rămaseră singuri. Cînd am ajuns acolo, erai deja pe drum. Ne-ai pus caii la grea încercare. Mi-e teamă că nu vor mai fi niciodată cum au fost pînă ieri.

– Graba era vitală, credeam că Honor este în primejdie.

– Și chiar era. Pot să spun că ai procedat admirabil. Goana a fost un pic cam exagerată,

dar rezultatul a fost cel scontat.

Chiar buimac, cum era, Geoff își dădu seama ce spunea unchiul lui.

– Ai vrut ca eu să împiedic căsătoria baronului? Doamne Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus niciodată deschis?

– Haide, știm amîndoi că întotdeauna faci invers decît ți se spune. De data aceasta, miza era mult prea mare ca să risc. Trebuia să am grijă de Honoria.

Strategia n-a fost prea grozavă, își spuse Geoff cu amărăciune. L-am lăsat pe baron s-o ia pe Honor.

– Nu a fost vina ta că ea a ales să plece cu baronul.

– Ce s-a întîmplat cu von Studhoff? A scăpat?

– Dimpotrivă. Datorită ție, am să-l pot lua acum în custodie, să răspundă la acuzația de trădare care i se va aduce la tribunal.

– Și Honor?

– Păi, miss Drummond a plecat cu faetonul tatălui ei. Ultima oară cînd am văzut-o, tatăl ei o urmărea, dar dacă o urmărea pe ea sau pe cîinele ei, nu pot să-ți spun. Nu-ți face griji. Acum grija ta trebuie să fie să te faci bine. Căpitane! strigă el, coborînd din trăsură. Du-l la spital, apoi ne întîlnim la închisoare.

Cînd trăsura porni, Geoff închise ochii. Deci Honor, fugise din nou, fără măcar să-i pese că era rănit. Mai rău decît atît, luase și cîinele cu ea.

Atît pentru rolul de prinț, își spuse el, mîhnit. Ca și ceilalți, îl credea mai potrivit pentru rolul de

saltimbanc.

Singur în trăsură, ascultă încă o dată vorbele ei, apoi încă o dată și încă o dată. „Nu plec nicăieri cu tine“, îi spusese, iar acum îl repinsese din nou, fugind.

Fie ce-o fi. Se strădui să țină ochii deschiși, plimbîndu-și privirea pe cerul plin de stele. Își spuse că avusese o rătăcire de moment care îl făcuse să gonească de parcă ar fi fost un cavaler în armură, dar nu avea acum nici un rost să inventeze povești romantice, tînguindu-se inutil.

De fapt, se simțea ușurat că totul se sfîrșise, ce nevoie avea să se gîndească ce va face mai departe femeia aceea; cel puțin, va avea viața lui.

Cine a fost crai, va fi întotdeauna crai, spunea unchiul Jacke. De îndată ce se va tămădui, avea de gînd să frecventeze fiecare club, să joace la fiecare masă de joc și să intre în fiecare local rău famat, pînă cînd avea să uite cu desăvîrșire seara aceasta, luna aceasta și tot ce se întîmplase.

La dracu', era un plan bun. Va fi fericit. Și atunci, de ce, întrebă el stelele de deasupra, de ce trebuia să audă întruna rîsul femeii aleia imposibile și să-i vadă neîncetat surîsul?

Bineînțeles că nu veni nici un răspuns. Era numai hurducăiala neîntrepută a trăsurii, la fel de goală și plictisitoare ca anii care urmau.

22

Geoff admira schimbările care se făcuseră la Conacul Fairbright. Într-o zi, nu peste mult timp, după plecarea lui Richard în voiajul de nuntă, trebuia să-i ceară prietenului său sfatul cu privire la intenția lui de a tencui pereții de la Lennox Hall în același fel.

Îi dădu pălăria majordomului lui Richard și se miră de mîndria care pusese stăpînire pe el. În cele trei săptămîni de recuperare, devenise preocupat de afaceri, într-un asemenea mod, încît nici măcar o singură dată nu îi trecuse prin cap să se întoarcă la masa de joc sau să asiste la vreo reuniune publică în Londra. Liniștea aceasta bu-

colică îi era suficientă ca să înceapă să se gîndească că ar fi timpul să-și facă și el o situație.

Se gîndi la cununia din dimineața aceasta. Privindu-i pe Richard și Andy, în timp ce schimbau priviri drăgăstoase, odată cu verighetele, Geoff simțise dorul acela, obișnuit acum, și nu putu să se oprească să nu o caute pe Honor Drummond cu privirea, prin biserică.

Îl deranja – nu, îl speria – această dorință permanentă a lui de a o găsi. Într-atît de rău, încît ieșise din biserică fără să arunce măcar o privire în spate. Mînînd trăsura peste cîmpurile care țineau de moșia lui Richard, se gîndi la scrisoarea lui, care fusese ruptă în bucăți și, brusc, avu viziunea oribilă a ceea ce trebuie să fie în sufletul cuiva, într-o situație similară.

Venise acasă la Richard, cu sentimentul că era îndatorat celor doi proaspăt căsătoriți, dar, de îndată ce le prezentase felicitările, se și gîndise să plece. La cununii, oamenii erau inevitabil puși pe glume și ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă ar fi fost „Ei, bătrîne, acum e rîndul tău“.

– Geoff!

Abia ieșise pe ușa salonului că gemenele Gratham și umbrele lor, Foxley și Bellington, îl înconjurară.

– Unde ai fost? îl întrebă Amanda. Cununia s-a terminat de cîteva ceasuri bune.

– M-am plimbat puțin. Mi s-a părut că aerul e cam uscat și am vrut să-mi limpezesc puțin capul.

Toată lumea se uita la cicatricea pe care o avea pe frunte, apoi își ferea iute privirea. Singurul

avantaj de a avea o astfel de rană era că pînă și o persoană curioasă era gata să schimbe subiectul.

– Mare înghesuială, nu-i așa? spuse Pandora, aruncîndu-și privirea asupra salonului aglomerat. Parcă ar fi jumătate din populația Londrei aici.

– Acum, că s-a cumințit Napoleon, spuse Adam, toată lumea e în sărbătoare.

Jamie zîmbi.

– Bietul Forty, pe unde o fi acum. Bineînțeles, după ce a pierdut pariul ăla, încearcă să-și salveze obrazul. Cînd a auzit de războiul cu arestarea baronului, se oferea să plimbe doamnele în parc, în trăsura lui Geoff.

Geoff își spuse că Fortesque nu fugise, ca să-și spele obrazul, ci ca să i-o ia înaintea lui Pithnevel. Chiar dacă treburile se rezolvau pe continent, Ministerul de Război trebuie să se fi întrebat cît din fondurile lui von Studhoff trecut pe numele lui Fortesque.

– Cred că ești fericit că ai cîștigat pariul acela, îi spuse Adam, bătîndu-l pe spate. Trebuie să te simți bine cînd știi că trăsura și caii îți sînt în grajd.

Cu perlele familiei Pithnevel în buzunar, Geoff se gîndi la celălalt pariu. Totuși, nici unul dintre ele nu îi adusesese mulțumire.

– Lasă trăsura, zise Amanda, încruntîndu-se la Adam. Ce contează este că Honor Drummond e teafără.

La naiba, trebuia să aibă aceeași reacție de fiecare dată cînd îi auzea numele?

– Nu v-am mai văzut vorbind, continuă Pandy. Cred că îți lipsește foarte mult.

– Nu. Dacă îmi lipsește cineva, acela este cîinele. Am tot vrut să-l caut pe general și să-l întreb ce s-a întîmplat cu Lolly.

– Cîinele nu e totuși o ființă umană, îi spuse Pandora. Spre deosebire de stăpîna lui, nu vine la petreceri.

– Adică Honor este aici?

– Păi, sigur că da. Invitații au cerut ca ea să nu fie poftită, pentru că se vorbește că a încercat să fugă și de a doua căsătorie, ceea ce este total nedrept. N-a făcut-o și, apoi, oricine, presupunînd că e întreg la minte, ar fugi de un om înspăimîntător cum e baronul.

Pandora îi aruncă o privire sorei ei și zîmbi.

– De aceea, Andy a insistat să facem front comun, să-i vorbim cu toții, iar voi, domnii, s-o invitați la dans. Arătînd celorlalți că Honor ne este prietenă, toată lumea va fi nevoită s-o accepte.

Jamie clătină din cap.

– Numai că se pare că planul lui Andy nu prea merge. Mușafirii o evită. Dacă ai să fii atent, ai s-o găsești ascunsă undeva, în întuneric.

Nu, își spuse Geoff disperat, privind oriunde în altă parte, decît la silueta de lîngă bolul cu puncte. Nu avea de gînd s-o ia de la capăt.

– Trebuie să-i prezint felicitările mele lui Richard, spuse el, și plecă în grabă. Oi fi fost prost, cînd m-am îndrăgostit, își zise el în timp ce traversa încăperea, dar nu sînt într-atît de prost, încît să risc să mi se întîmple din nou.

– Este acolo, se auzi o voce în spatele lui, și imediat simți împunsătura bine cunoscută a bas-

Barbara Benedict

tonului lui lady Sarah. Și este foarte nefericită.

– Nu înțeleg ce spuneți.

– Zău? zise ea zîmbind și îi făcu semn cu capul în dreapta lor.

Bineînțeles că era o greșală fatală să privească unde îi arătase lady Sarah, pentru că, în momentul cînd o zări pe Honor, Geoff își dădu seama că era pierdut. Cît de sfidător își ținea bărbia, cu cîtă încăpăținare refuza să se dea bătută. Drace, dar simpla ei prezență l-ar fi făcut să meargă să se lupte cu morile de vînt.

– Ah, da, bine că mi-ați amintit, spuse el imperterbabil. Parcă aveți să-mi dați un bănuț. Cum nu va mai fi nici o nuntă, am cîștigat pariul.

Lady Sarah îl privi cu luare-aminte și se scotoci în săculețul de mîină după un bănuț.

– Să nu se spună că n-am onorat pariul. Dar spune-mi, ai cerut-o măcar în căsătorie?

– Poftiți?

– Trebuie să-ți spun, Lennox, că niciodată nu mi-am închipuit că ești atît de laș. În afacerea cu baronul, ai dat însă dovadă de mult curaj.

– Știm amîndoi că rolul meu a fost foarte mic în povestea cu von Studhoff. Unchiul meu, cu ajutorul dumneavoastră, a aranjat lucrurile.

– Nu mai spune! Nu te-a pus nimeni s-o iei pe urmele fetei și nimeni n-a spus că trebuie să iei un glonț în cap.

Geoff își atinse cicatricea.

– Poate că știam dinainte că baronul nu țin-tește prea grozav.

Sarah continuă:

Dragoste și onoare

– Ai făcut față unuia ca baronul și acum ți-e frică de o fată, care e pe jumătate cît el.

– Dacă vă referiți la miss Drummond, vă asigur că nu mă sustrag. Pur și simplu, nu am ce să-i spun.

– Ar trebui să vorbești cu ea. Eu însămi am aflat ceva foarte ciudat. Știai că în ziua de pomină a primit *două* scrisori?

Geoff refuză să răspundă.

– Personal, am considerat că misiva pe care am găsit-o era mult prea înzorzonată ca să fie scrisă de dumneata. Pentru dumneata, o cerere în căsătorie ar fi semănat mai mult cu un aranjament de afaceri.

Geoff se zbîrli.

– Pentru că nu sînt romantic...

Lady Sarah ridică o mîină și zise:

– Probabil că baronul a scris cea de-a doua scrisoare, ca și cum ar fi venit din partea dumitale.

– Dar de ce naiba să fi făcut așa ceva?

– Pentru că știa că Honor te va urma.

Interesantă părere!

– De fapt, totul e argumentat, continuă Sarah. Verișoara dumitale a mărturisit că a furat scrisoarea baronului. Crezînd că e de la dumneata, a rupt-o. Prima scrisoare, cea la care a răspuns Honor, plecînd de acasă, trebuie să fi venit de la dumneata.

Uluit, Geoff încercă să-și pună gîndurile în ordine. Honor nu-i rupsese scrisoarea. O citise – cu tot tonul ei de corespondență de afaceri – și răspunsese la ea făcîndu-și bagajele și ieșind să-l întâlnească.

Numai că, cu cât se gîndea mai mult, cu atît căpăta mai puţin sens comportamentul ei ulterior.

– Dar cu baronul se rezolvase, îşi dădu el gîndul pe faţă. De ce a fugit atunci?

– Asta chiar că nu pot să-ţi spun. Va trebui s-o întrebi dumneata.

Totuşi, să-i vorbească era ultimul lucru pe care îl avea în minte. Dar se apropie de ea. Privirea îi stătea aţintită pe gura ei; tot trupul lui păstra amintirea acelui sărut.

Ca şi cum ar fi simţit apropierea lui, Honor se întoarse brusc, şi, preţ de o clipă, întreaga ei faţă înflori. Geoff însă avu timp suficient să-şi spună *E fericită că mă vede*, înainte ca ea să-şi întoarcă privirea înapoi la bolul cu puncte.

– Lord Lennox, spuse ea, tremurînd ca varga. Mă bucur să văd că eşti sănătos.

– Honor, eu...

– Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit la mine, dar nu era nevoie. Andy are intenţii bune, dar mă simt bine. Mă distrez de minune.

– Păzind bolul de puncte?

Clipi, dar orice alte cusururi ar fi avut, nu era femeia care să cedeze uşor.

– Punctul este foarte gustos. Dacă doriţi, vă torn o ceaşcă.

– Nu, mulţumesc. De fapt, voiam să te întreb...

– Despre Lolly? E bine, deşi îi lipseşti teribil. Generalul şi-a schimbat atitudinea faţă de el. Acum, că baronul se află la închisoare, şi datoriile nu mai trebuie plătite, generalul e cu totul alt om. Are grijă ca Lolly să fie tratat ca un erou, pentru

că mi-a salvat viaţa, şi pretinde că nu s-ar supăra dacă puiul Aphroditei ar avea pete aurii. Este fericit să ştie că fiica lui e sănătoasă.

Îşi trase răsuflarea, ca pentru a căpăta curaj, deşi toată vorbăria ei stufoasă ar fi putut s-o lase fără aer.

– I-am spus generalului că Lolly nu a fost singurul erou din seara aceea. Mi-ai sărit în ajutor astfel... ei bine, vreau să ştii cât de recunoscătoare am să-ţi fiu întotdeauna.

– Ai ales un mod foarte ciudat să-mi arăţi. Ai fugit, fără o vorbă.

Se întoarse la bol şi începu să toarne cu polonicul într-o cană.

– Am presupus că preferai astfel. Vezi, cînd ai pomenit de cele trei lucruri de care nu fuge niciodată un bărbat, mi-am adus aminte. Cînd am fugit de Jeremy în seara aceea, tu erai. Am înţeles, apoi, de ce ai scris scrisoarea. Aş putea să-ţi înţeleg chiar dorinţa de răzbunare.

Răzbunare? se întrebă. Poate că la început intenţionase să se răzbune, dar mai tîrziu motivele se schimbaseră.

– Mai cu seamă ţinînd cont şi de pariul pe care l-ai făcut, continuă ea. Ar fi fost îngrozitor să-ţi contempli caii aflaţi în mîna lui Fortesque. Te înţeleg, fii sigur. Şi nu trebuie să te căieşti pentru că mi-ai înşelat aşteptările. Orice femeie şi-ar da seama că nu trebuie să tragă prea mari speranţe dintr-o astfel de scrisoare.

Acum, alta.

– Dar ce a fost rău cu scrisoarea mea?

– Nimic.

Ca și cum ar fi fost surprinsă, se opri.

– Era o declarație perfectă de intenții, dar oicine putea să-și dea seama că nu erau cuvintele unui om îndrăgostit.

Mâinile ei începură să se miște din ce în ce mai repede în timp ce umplea cămile acelea, pe care nu le voia nimeni, ca și cum mișcarea i-ar fi ascuns tensiunea. Geoff, însă, nu avea cum să se lase înșelat, pentru că și el era în aceeași stare.

Îi luă mâinile, obligînd-o astfel să întrerupă umplutul cănilor. Abia dacă îi aruncă o privire furioasă, după care își mută privirea la degetele lor împreunate. Nu purta mănuși, observă Geoff, iar mâinile îi erau de gheață și tremurau vizibil.

Îi ridică bărbia și, privind-o în ochii speriați, se gîndi cît de nedrept fusese să o condamne că fugise, cînd el fugise întreaga viață de orice nu-i plăcea. Chiar și acum, avea o chemare copleșitoare să fugă, de teamă ca ea să nu-l respingă.

Dar, cînd Honor încercă să-și retragă mâinile, se trezi că le strînge mai tare. Pentru prima dată în viață, găsea ceva pentru care merita să lupte. Oricît de dură ar fi fost bătălia, nu avea de gînd s-o lase să-i scape.

– Îmi pare rău că scrisoarea mea n-a fost prea romantică, îi spuse el, dar, cu înțelepciunea și înțelegerea ta, n-ai încercat deloc să citești printre rînduri?

Cînd ochii ei îi căutară pe ai lui, Geoff își dădu seama că se lăsase convinsă de cuvintele lui. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să-l citească pe Byron sau să-și asculte prietenii, cînd povesteau cum

trebuie curtate femeile.

Totuși, în adîncul ființei lui, știa că nu era ceea ce voia Honor. Ea avea nevoie de un prinț, care s-o răpească, un bărbat curajos, care să îngenuncheze în fața ei și să-i spună cît de mult o iubește.

Trase puternic aer în piept și se azvîrli în furtună. Îngenunche, strîngînd-o și mai tare de mâini, ca și cum ar fi fost hotărît s-o țină acolo pînă cînd termină ce avea de spus.

– La naiba, Honor, nu înțelegi că sînt nebun după tine?

Honor își mușcă buzele. Clipi cu hotărîre și se uită în altă parte.

– Cum poți să faci una ca asta?

– Ce e rău? Întrebă el și aruncă o privire peste umăr. Nu este destul de populat locul?

– Te rog, nu rîde de mine.

Stătea acolo, dreaptă și cu bărbia ridicată, dar era cît pe ce să plîngă. Atunci, Geoff decise că ar fi preferat să suporte o mie de refuzuri, decît s-o mai vadă vreodată în halul acela.

– Uită-te la mine, fir-ar să fie. Nu vezi că te cer de soție?

Se uită la el, cu ochi neîncrezători.

– Nu raționezi. Știu doar ce părere ai despre conveniențe și – se opri să se uite în jur – eu sînt prea nepotrivită pentru o soție pe care s-o accepte societatea.

– S-o ia naiba de societate, cu tot cu conveniențele ei. Nu aș fi îngenuncheat dacă mi-ar fi păsat vreun pic de ce cred ceilalți despre aven-

turile tale. Ca să fiu sincer, mai degrabă aş participa la escapadele tale, decît să mă simt atît de singur, cum m-am simţit în aceste ultime săptămîni fără tine. Trebuie să te măriţi cu mine, Honor. Am nevoie de tine pentru tot restul zilelor mele.

– Vai, Geoff, eu...

Înainte de a mai spune ceva, un baston îl împunse pe Geoff în spate.

– Ridică-te, băiete. Te faci de rîs.

– Şi ce-mi pasă? Nu mă ridic, pînă ce nu capăt răspunsul.

– Da, spuse Honor, al cărei surîs încălzi salonul. Da, Geoff, da.

Atunci, Geoff se ridică, şi ar fi strîns-o în braţe, dacă nu s-ar fi vîrît între ei bastonul lui lady Sarah.

– Bănuţul meu, dacă nu te superi, îi spuse ea.

Geoff îi puse bucuros bănuţul în palmă. Era la fel de bucuros să sacrifice şi perlele familiei Pithnevel pentru verişoarele lui. Cu Honor lîngă el, ştia că cîştigase cel mai mare premiu.

– Va trebui să vorbim cu generalul, dar, din partea mea, nu vreau să pierdem nici o zi, îi spuse el lui Honor, fără s-o slăbească din ochi.

– Nici eu, răspunse Honor, care, la fel ca Geoff, părea că nu poate privi în altă parte. Îmi e teamă că totul nu este decît un vis din care va trebui să mă trezesc în curînd.

– Atunci, va trebui să te răpesc şi să o şterg cu tine. Nimic nu este mai plăcut decît să salvezi o domniţă aflată în primejdie.

Impunătoare, lady Sarah sforăi.

– Nu pot spune că-mi face plăcere să te urmă-

resc, ameninţînd cu bastonul. Deocamdată, dacă tot nu poţi să-ţi iei mîinile de pe ea, îţi sugerez să o duci la dans. Ai putea chiar acum, pentru că în următorii ani vei avea mult de dansat cu Honor.

Geoff, zîmbind, întinse braţul, mai mult decît fericit. Oare se va sătura vreodată de zîmbetul ei?

O conduse pe Honor la dans şi nu se mai deranjă să-i spună lui lady Sarah că nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi piardă după-amiaza dansînd. I se spusese odată că cererile în căsătorie trebuie să fie pecetluite cu un sărut, şi el ştia o cămăruţă unde putea să fie singuri.

Sarah privi cuplurile care dansau şi îşi aminti că era timpul să anunţe căsătoriile gemenelor. Fetele lui Pithnevel nu aveau cum să fie încîntate că Foxley şi Bellington erau şterşi de pe lista bărbatilor neînsuraţi, dar meritau să fie dezamăgite, pentru că încercaseră să-i ţină pe Honor şi Lennox despărţiţi.

Se gîndi la fina ei şi o căută cu privirea, dar nu reuşi să vadă decît spatele fetei şi pe Lennox, ieşind grăbiţi din cameră. Geoff cunoştea bine casa, aşa că, îşi spuse lady Sarah zîmbind, avea să găsească foarte repede un loc retras.

Se pregătea încă o nuntă. Oftă, fericită că încrederea în ea însăşi se confirmă. Erau două realizări: prima, să-i unească pe Richard şi pe Andrea, şi a doua, pe Lennox şi pe Honor.

Dar, oare, se întrebă ea, privind prin lornion perechile care dansau, cine urmează?